

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARTEMIS FOWL

ZAMAN PARADOKSU



EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

ZAMAN PARADOKSU



ARTEMIS FOWL'A MERHABA DEYİN.
ARTEMIS FOWL EN ÖLÜMCÜL DÜŞMANIYLA YÜZLEŞİYOR.
KENDİSİYLE.

Artemis belaya hiç yabancı değil. Hatta, adeta bir bela mıknatısı. İnsan yiyen troller, -son teknoloji ürünü olduklarını söylemeye bile gerek yok- tehlikeli periler ve alev püskürten yaratıklara kadar ne varsa her şeyle karşılaştı. Tam da artık suç işlemekten vazgeçmişken...

Artemis'in annesi ölüm döşeğinde. Artemis Fowl, hastalığın tek panzehirini genç bir suç dehasının ellerinden çalmak için zamanda geri gitmek zorunda. Yalnız ufak, minik, küçücük bir sorun var: Söz konusu deha, Artemis Fowl'un ta kendisi!

Evet, doğru. Artemis, yanında yardımcısı peri Holly Short'la birlikte, bizzat kendisiyle savaşmak için zamanda geri gidiyor. Zamanda yolculuk etmenin kuralları kolayın çok uzağında ama Artemis her şeyi göze alıp 10 yaşına geri dönecek. Ve felaket başlayacak!

Mega-satar seriye övgüler:
"Muhteşem bir fantastik roman."
-Independent

"Hızlı, eğlenceli ve çok heyecanlı."
-Daily Mail

"Efsaneyele modernin, sihirle suçun yaratıcı
bir karışımı." -Time





Artemis FOWL



Artemis Fowl, parlak zekasını yasadışı faaliyetlere adayan İrlandalı bir çocuk dahidir. Artemis, yeraltında bir Peri uygarlığı olduğunu keşfettiğinde bunu altın bulmak için bir fırsat olarak gördü. Şimdi masum planlarında sömürülecek yeni bir tür ortaya çıkıyor. Fakat Artemis'in Perilerle ilgili bildiğinden çok daha fazlası var. Ve o bilmediği şeyler, başını derde sokabilir...



Eoin Colfer'in Kitapları

Artemis Fowl

Artemis Fowl ve Kuzey Kutbu Macerası

Artemis Fowl ve Sonsuzluk fiifresi

Artemis Fowl ve Opal'in Oyunu

Artemis Fowl ve Kayıp Koloni

Artemis Fowl ve Zaman Paradoksu

ŞİMDİYE KADAR HİÇBİR SUÇ DEHASI BÖYLE ÖVGÜLER ALMADI

‘Şeytani bir başarı.’ – Independent

‘Hızlı, şaşırtıcı ve kahkaha attıran şakalarla dolu.’
– Sunday Times

‘Folklor, fantezi ve ileri teknoloji büyücülük...
Büyük eğlence.’ – Observer

‘Akıcı, eğlenceli ve çok komik; mitin ve modernliğin,
sihir ve suçun yaratıcı karışımı.’ – Time

‘İleri teknoloji ve eğlence... enerjik bir tarz ve akıcı
diyaloglar sürükleyici.’ – Telegraph

‘Olağanüstü bir seri.’ – The Times

‘Aksiyon dolu, silahlar, osuran Cinler ve Chandler tarzı kısa
ifadeler.’ – Evening Standard

‘Gerçekle hayal gücü ve Peri aletlerinin heyecanlı
buluşması. Lazer silahlarından zihin okumaya,
pilli cihazlardan radyasyon geçirmeyen giysilere
James Bond’u bile şaşırtacak bir dünya.’ – Guardian

‘Nefes kesici.’ – The Times

‘Eğlenceli, hızlı, sinemasal bir macera.’ – Financial Times

ABG/125

AB/324

AÇ/90

A/55

ARTEMİS FOWL VE ZAMAN PARADOKSU

EOIN COLFER

Orijinal Adı: *Artemis Fowl and The Time Paradox*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Barbaros Bostan

Türkçe Düzenleme: Seçil Ersek

Son Denetim: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarım: Alexander Garkusha

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Emek Eraslan

1. Basım: Kasım 2011

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 27 - 1

Sertifika No: 10905

Eoin Colfer © 2008

Kapak İllustrasyon: Owen Richardson © 2009

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 33 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

EOIN COLFER



Artemis FOWL

ve

*Düzenleme
Ny.ozlem*

ZAMAN PARADOKSU

Grace için,
küçük bir kız, torun,
yeğen ve kuzen...

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1

1. BÖLÜM: Ekspresso ve Şeker Pekmezi	3
2. BÖLÜM: Dünyanın En B�y���	23
3. BÖLÜM: Büyünün Yankıları	48
4. BÖLÜM: Maymunun �mcası	60
5. BÖLÜM: Küçük Şeytan	78
6. BÖLÜM: Ben ve Ben	91
7. BÖLÜM: Hayvanlarla Konuşmak	111
8. BÖLÜM: Bir Parça Balgam	154
9. BÖLÜM: Kurba�a Prens	160
10. BÖLÜM: Fowl Modu	174
11. BÖLÜM: Güvercin D�şkısı	187
12. BÖLÜM: Sonsuza Kadar Kayıp	201
13. BÖLÜM: Uzun Saçlı �ld�	253

14. BÖLÜM: Zamandaki Delik	292
15. BÖLÜM: Fowl'lara Ölüm	324
16. BÖLÜM: Bir Grup Kuaför	347
Sonsöz	356
Sürpriz Hikaye	363

ÖΠΣÖΖ

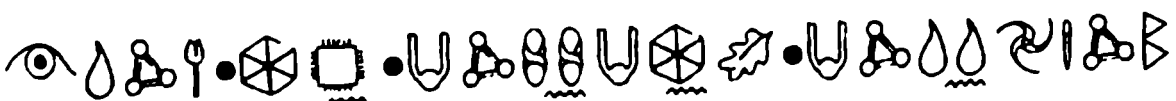
FOWL MALIKAPESI, DUBLIN, IRLANDA

GÜZEL Dublin şehrinin yaklaşık bir saat kuzeyinde Fowl malikanesi vardı. Son beş yüz senedir arazinin sınırları çok az değişmişti.

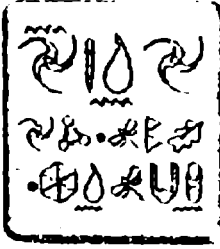
Malikane ana yoldan görünmüyordu, meşe ağaçları ve paralelkenar şeklindeki yüksek duvarlarla çevriliydi. Kapılar güçlendirilmiş çeliktendi ve tepelerinde güvenlik kameraları vardı. Gizlice elektrik verilen bu kapıları aşsanız bile kendinizi nohut çakıllı bir yolda bulurdunuz. Eskiden bakımlı çimenliklerin olduğu yerde şimdi vahşi bir bahçe duruyordu.

Malikaneye yaklaştıkça ağaçlar sıklaşıyor, yüksek meşeler ve atkestaneleri dişbudaklar ve söğütlere karışıyordu. Tek bakım göstergesi çalılardan arınmış araba yolu ve herhangi bir kabloya veya ipe bağlı olmaksızın havada asılı duran lambalardı.

Fowl malikanesi yüzyıllar boyunca birçok maceraya ev sahipliği yapmıştı. Fowl ailesinin ferderinin büyük bir kısmı



BÖLÜM I: EKSPRESSO VE ŞEKER PEKMEZİ



ARTEMİS keçi derisinden bir sandalyenin üzerinde, Beckett ve Myles'in karşısında oturuyordu. Annesi hafif bir grip geçirdiği için yataktaydı, babası annesinin doktoruyla birlikte yatak odasındaydı, bu yüzden çocuklarla ilgilenmek Artemis'e kalmıştı.

Üzerinde gündelik bir şeyler vardı, gökmavisi ipek bir gömlek, gri yünlü pantolon ve Gucci ayakkabılar giyiyordu. Siyah saçları geriye doğru taranmıştı, yüzüne çocukların hoşuna gittiği söylenen neşeli bir ifade takınmıştı.

Beckett, "Artemis'in tuvalete mi gitmesi gerek?" diye sordu. Tunus halısının üzerine çömelmişti, üzerinde dizlerine kadar inen çimen lekeli bir yelek vardı.

Artemis, "Hayır Beckett," dedi. "Neşeli görünmeye çalışıyorum. Hem ayrıca senin çocuk bezi takman gerekmiyor mu?"



mıştı. Yaşıyor! Yaşıyor! Tarih bu günü hep hatırlayacak, Profesör Myles da cevaplarından bazılarıydı.

Artemis, “Birazdan laboratuvarına geri döneceksin,” dedi. ⁵
Myles kendisiyle aynı kumaştandı, doğuştan bilim adamıydı.
“Şimdi, çocuklar. Bugün bazı restoran terimlerine göz gezdirmek istiyorum.”

Beckett, “Kurtçuklar,” dedi. Uzun süre bir konuya odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Artemis bu yoruma hazırlıksız yakalandı. Kurtçuklar genelde mönülerde olmazdı, gerçi bazı mönülerde salyangoz bulmak mümkündü. “Kurtçukları unut!”

Beckett korku dolu bir yüz ifadesiyle, “Kurtçukları unut!” dedi.

Artemis çocuğu rahatlatmak için, “Sadece şimdilik,” dedi. “Kelime oyunumuzu bitirir bitirmez istediğin şeyi düşünebilirsin. Eğer çok başarılı olursan seni atları görmeye götü-rürüm.”

At binmek Artemis’in hoşlandığı tek egzersizdi. Bunun esas sebebi işin büyük bir kısmını atın yapıyor olmasıydı.

Beckett kendisini işaret ederek gururla, “Beckett,” dedi. Kurtçukları çoktan unutmuştu.

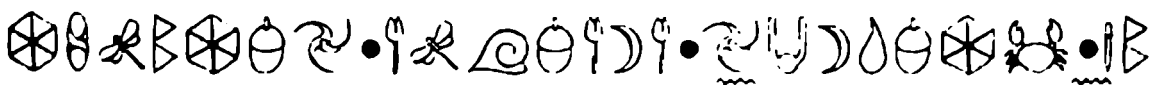
Myles iç geçirdi. “Gerizekalı.”

Artemis dersin saatini değiştirdiğine pişmandı ama başladığı işi bitirmek istiyordu.

“Myles, kardeşine gerizekalı deme.”

“Sorun değil Artemis. Hoşuna gidiyor. Sen gerizekalı-sın, değil mi Beckett?”

Çocuk mutlu bir biçimde, “Beckett gerizekalı,” dedi.



Artemis ellerini havaya kaldırdı. “Teslim oluyorum. Siz kazandınız – daha fazla ders yok. Neden biraz resim yapmıyoruz?”

Myles, “Harika,” dedi. “Ben küf kavanozumu boyarım.”

Beckett şüpheliydi. “Ben bir şey öğrenmeyecek miyim?”

Artemis, “Hayır,” dedi. Sevecen bir biçimde kardeşinin saçlarını okşadı ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. “Sen bir şey öğrenmeyeceksin.”

“Güzel. Beckett şimdi çok mutlu. Bak.” Çocuk bir kez daha kendisini işaret etti, özellikle yüzüne yayılan gülümsemeyi gösterdi.

Babaları içeri girdiğinde üç kardeş halının üzerine uzanmış yatıyordu, dirseklerine kadar boyaya bulanmışlardı. Babaları anneleriyle ilgilendiği için yorgun görünüyordu ama zinde ve güçlü bir adamdı, biyo-hibrit yapay bacağına rağmen eski bir atlet gibi yürüyordu. Bacak, sahibinin beyin sinyalleriyle hareket edebilmek için uzatılmış kemik, titanyum protez ve özel sensörler kullanıyordu. Sıklıkla günün sonunda bacağındaki sertliği gidermek için akşamları mikrodalgaya verilmiş jel kullanıyor ama genelde yeni bacağı kendisininmiş gibi davranıyordu.

Artemis dizleri üstünde doğruldu, her yeri boya içindeydi.

“Fransızca’yı bıraktık, ikizlerle birlikte oyun oynamaya başladık.” Sırıttı, ellerini üzerine sildi. “Aslında, çok güzel bir şeymiş. Parmaklarımızla boyuyoruz. Bir ara Kübizm’den bahsetmeye çalıştım ama üzerime fırlatılan boylarla karşılık aldım.”



İkizlerden uzaklaştı, Büyük Artemis'le yerden tavana kadar yükselen kitaplığa doğru yürümeye başladı.

“Sorun nedir? Annemin gribi daha mı kötüye gidiyor?”

Artemis'in babası bir elini kütüphane merdiveninin üzerine koydu, ağırlığını yapay uzvundan aldı. Yüzünde garip bir ifade vardı, Artemis böyle bir ifadeyi babasının yüzünde gördüğünü hatırlamıyordu.

Babasının sadece endişeli olmadığını anladı. Büyük Artemis Fowl korkuyordu.

“Baba?”

Büyük Artemis merdiveni o kadar sert kavradı ki tahta çıtırdadı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

Şimdi endişelenen Artemis'ti. “Baba, benimle konuşma-
lısın.”

Babası başlangıç olarak, “Tabii ki,” dedi. Sanki birden neredede olduğunu hatırladı. “Sana...”

Sonra gözünden akan bir damla yaş gömleğini ıslattı, mavi kumaş daha koyu bir tona büründü.

“Annemi ilk gördüğüm günü dün gibi hatırlıyorum,” dedi. “Londra’da özel bir partideydim. İçerisi benim gibi dolandırıcılarla doluydu ve ben içlerinde en kötüsüydim. Beni değiştirdi Arty. Kalbimi kırdı, sonra parçaları yeniden bir araya getirdi. Angeline hayatımı kurtardı. Şimdi...”

Artemis kendini zayıf hissetti. Kalbi kulaklarında atıyordu.

“Annem ölüyor mu baba? Bunu bana bu yüzden mi anlatıyorsun?”



Bu çok saçma bir fikirdi. İnanması güçtü.

Babası bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı.

“Fowl erkeklerinin bu konuda yapacağı bir şey olmalı, —
değil mi evlat? Artık kendi itibarını kazanma vaktin geldi.”
Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. “Ne yapmamız gerekiyorsa
yapacağız evlat. Ne gerekiyorsa.”

Artemis paniğe kapılmaya başladı.

Ne gerekiyorsa?

Kendi kendine, sakın ol, diye düşündü. Bunu düzeltebilecek güce sahipsin.

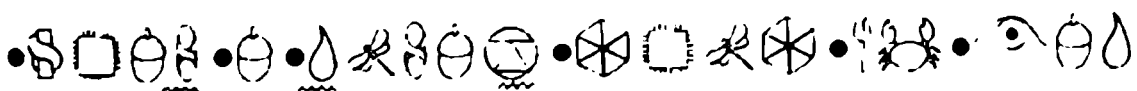
Artemis'in elinde henüz bütün gerçekler yoktu ama annesinin sorunu her ne ise bunu bir parça peri büyüleriyle iyileştirilebileceğine inanıyordu. Ve dünya üzerinde büyü yapabilen tek insan kendisiydi.

Nazikçe, “Baba,” dedi. “Doktor gitti mi?”

Bu soru Büyük Artemis'i bir an için şaşırttı, sonra kendine geldi.

“Gitti mi? Hayır, şimdi lobide. Onunla konuşmak ister-
sin diye düşündüm. Belki benim aklıma gelmeyen sorular
da vardır.”

Artemis lobide her zamanki aile doktorları yerine, Avrupa'nın nadir görülen hastalıklar konusunda önde gelen uzmanlarından Doktor Hans Schalke'yi görünce biraz şaşırdı. Doğal olarak, annesinin durumu kötüye gitmeye başlayınca babası Schalke'yi çağırması olmalıydı. Schalke, Fowl armasının altında dikiliyor, sert deriden Gladstone çantası ayaklarının dibinde dev bir böcek gibi duruyordu. Üzerinde gri bir yağ-



murluk vardı ve sert bir ses tonuyla yanındaki asistanla konuşuyordu.

10

Alnının ortasındaki ok ucuna benzer V şeklindeki saç çizgisinden, çıkık elmacıkkemiklerine ve burnunun usturaya benzer kenarlarına kadar doktorun her şeyi çok sertti. Gözlüğünün oval camları Schalke'nin mavi gözlerini olduğundan daha büyük gösteriyordu. Ağzı soldan sağa doğru inen bir çizgiye benziyor, dudakları konuşurken neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Almanca, "Bütün semptomlar," dedi. "Bütün veritabanlarında aranacak, anladın mı?"

Üzerinde pahalı, gri bir takım olan genç asistanı birkaç kez başıyla onayladı, elindeki akıllı telefonun ekranına birkaç komut girdi.

Kız, "Üniversitelerinki de dahil mi?" diye sordu.

Schalke, "Ah!" diye inledi. Sabırsızca başıyla onayladı. "Sana bütün veritabanları demedim mi? Benim aksanımı mı anlamıyorsun? Almanya'dan geldiğim için mi böyle yapıyorsun yoksa?"

Asistan özür dilercesine, "Özür dilerim doktor," dedi. "Hepsi, anladım."

Artemis elini uzatarak doktorun yanına gitti. Doktor elini uzatmadı.

Ne bir özür diledi, ne iyi niyetli birkaç cümle söyledi. "Bulaşıcı olabilir," dedi. "Annenizin durumunun bulaşıcı olup olmadığını henüz belirleyemedik."

Artemis parmaklarını avucunda büktü ve elini arkasına aldı. Doktor, tabii ki, haklıydı.



Artemis, “Annem,” dedi. Adamın yanından geçti. “Çok hasta. Neler yapabileceğimi görmeye gidiyorum.”

Butler delikanlının peşinden gitti, göğüs zırhı her adımında tangırdıyordu. “Dikkatli ol Artemis. Büyü, bilim değildir. Kontrol edemezsin. Kazayla Bayan Fowl’un durumunun daha da kötüye gitmesine sebep olabilirsin.”

Artemis geniş merdivenlerin tepesine ulaşınca elini, çarpılmaktan korkuyormuşçasma çekingen bir biçimde bakır kapı tokmağına uzattı.

“Korkarım durumunun daha kötüye gitmesi mümkün değil...”

Artemis içeriye yalnız girdi, koruması Butler dışarıda Kendo kaskını ve Hon-nuri göğüs zırhını çıkardı. Altında her zamanki geniş paçalı pantolonu yerine bir eşofman vardı. Göğsü ve sırtı terden sıırıslılandı, içinden gidip düş almak gelse de kapının önünde nöbet tutmaya başladı. İçeride konuşulanları duymak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekmediğini biliyordu ama keşke tersi geçerli olsaydı diye geçirdi içinden.

Butler, Artemis’in büyülü maceralarının ardındaki gerçekleri bilen tek insandı. Birçok macerada Artemis’e eşlik etmiş, dünyanın dört bir yanında periler ve insanlarla savaşmışlardı. Fakat Artemis zamanın içinde seyahat ederek Araf’a tek başına gitmiş ve geri döndüğünde çok değişmişti. Genç delikanlının bir kısmı artık büyülüydü, zamanda seyahat ederken Yüzbaşı Holly Short’tan aldığı ela renkli gözden bahsetmiyordu sadece. Artemis, Dünya’dan Araf’a seyahat ederken, bir şekilde, zaman akımı içerisinde atomları kendi atomlarına karışan



perilerden birkaç büyü ipliği çalmayı başarmıştı. Araf'tan eve geri döndüğünde, Artemis ailesine son birkaç yıldır nerede olduğunu düşünmemelerini tavsiye etmiş, ailesini büyüyle etkilemişti. Çok zekice bir plan değildi çünkü Artemis'in ortadan kaybolması bütün dünyada haber olmuştu ve ailesi nereye gitse bu konu açılıyordu. Fakat Artemis kendi LEP zihin silen cihazına kavuşana veya kendi cihazını yapana kadar, bununla yetinmeleri gerekiyordu. Artemis ailesine, kendilerine bu soruyu soran olursa, bunun ailevi bir konu olduğunu ve özel yaşamlarına saygı duyulması gerektiğini söylemelerini tavsiye etmişti.

Butler, Artemis büyü gücüne sahip bir insan, diye düşündü. Dünya üzerindeki tek örnek.

Ve Butler delikanlının büyü gücünü kullanarak annesini iyileştirmeye çalışacağını biliyordu. Tehlikeli bir oyundu; büyü çocuğun kendi doğasının bir parçası değildi. Artemis semptomlardan bazılarını kaldırırken yerlerine yenilerini koyabilirdi.

Artemis ağır adımlarla anne babasının yatak odasına girdi. İkizler günün her saati bu odaya dalar, dört direkli yatağın üzerine atlayarak anne babalarına kulak asmaksızın zevkle güreşirdi. Kendi çocukluğu ise düzen ve disiplin içinde geçmişti.

Babası, her zaman kapıyı çal Artemis, derdi. Saygı göstergesidir.

Ama babası da değişmişti. Yedi sene önce ölümle burun buruna gelince neyin önemli olduğunu anlamıştı. Şimdi çok sevdiği çocuklarıyla yerde yuvarlanmaya hep hazırды.



Artemis, benim için çok geç, diye düşündü. Yerde yuvarlanmak için fazla büyüğüm.

Annesi farklıydı. Babasının ortadan kaybolduğu zaman-
daki bunalım dönemleri hariç, soğuk biri değildi. Ama peri büyü-
sü ve çok sevdiği kocasının geri dönmesi sayesinde sıkıntılı günleri geride bırakmıştı ve yeniden eskisi gibiydi. En azından düne kadar.

Artemis ağır adımlarla odayı geçti, kendisini neyin beklediğinden korkuyordu. Halının üzerinde dikkatli adımlar attı, desenin üzerindeki sarmaşıkların arasında yürümeye dikkat etti.

Sarmaşığa basarsan dokuza kadar say.

Bu batıl inanç küçükken babasının kulağma fısıldadığı sözlerin eseri-ydi. Artemis bunu hiç unutmamış, parmağının ucu bile sarmaşıkların üzerine bassa kötü şansı bertaraf etmek için dokuza kadar saymıştı.

Dört direkli yatak, odanın arka kısmındaydı, perdeler ve güneş ışığıyla çevrelenmişti. Odada hafif bir esinti oldu, ipek perdeler bir korsan gemisinin yelkenleri gibi dalgalandı.

Annesinin ellerinden biri aşağıya sarkıyordu. Soluk ve zayıftı.

Artemis korkuyordu. Annesi düne kadar iyiydi. Biraz bur-nu akıyordu ama hala sıcaktı ve gülümsüyordu.

Annesinin yüzünü görünce istemeyerek ağzından tek bir kelime çıktı. “Anne,” dedi. Bu kelime sanki beynine kazınmıştı.

Bu mümkün değildi. Yirmi dört saat içerisinde, annesi bir iskelete dönüşmüştü. Elmacık kemikleri çakmaktaşı gibi



keskindi, gözleri karanlık yuvalarının içinde adeta ortadan kaybolmuştu.

16

Artemis kendi kendine, *endişelenme*, dedi. Birkaç saniye içerisinde eski haline dönecek ve ben neler olup bittiğini araştırmaya başlayacağım.

Angeline Fowl'un güzel saçları kıvrım kıvrım ve kırılgandı, yastığının üzerine düşen saç telleri bir örümcek ağma benziyordu. Gözeneklerinden de garip bir koku geliyordu.

Artemis, *leylak*, diye düşündü. Tatlı ama hastalık kokusu taşıyor.

Angeline birden gözlerini açtı, paniğe kapıldı. Sıkışmış nefes borusundan havayı ciğerlerine doldurmaya çalışırken sırtı yay gibi gerildi, elleriyle havayı pençeledi. Kadın kendisini yatağın üzerine bırakırken Artemis bir an için annesini kaybettiğini düşündü.

Ama sonra gözkapakları kıpırdadı ve tek elini oğluna uzattı.

Bir fısıltıdan daha güçlü olmayan ses tonuyla, "Arty," dedi. "Gördüğüm en garip rüyaydı." Kısa bir cümleydi ama tamamlanması çok uzun sürdü, her bir kelimedenden sonra gırtlğından hırıltılar geldi.

Artemis annesinin elini tuttu. Ne kadar zarıftı. İçinde kemikler olan bir keseye benziyordu.

"Ya da ben uyanıktım ve diğer yaşamım bir rüyaydı."

Artemis annesinin bu şekilde konuştuğunu duyunca çok üzüldü, aklına annesinin eskiden yaşadığı psikolojik sorunlar geldi.

"Uyanıksın anne ve ben buradayım. Hafif ateşin var ve biraz zayıf düştün, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok."



Angeline, “Öldüğümü hissederken nasıl uyanık olabili-
rim, Arty?” diye sordu. Mor halkalarla çevrili gözleri sakindi.
“Bunu hissederken uyanık olabilir miyim?”

17

Artemis sakın kalmaya çalıştı ama duydukları işini güçleş-
tiriyordu.

“A-ateşin yüzünden olmalı,” diye kekeleyebildi sadece.
“Her şeyi garip görüyorsun. Yakında hepsi geçecek. Söz ve-
riyorum.”

Angeline gözlerini kapattı. “Benim oğlum sözlerini tutar,
biliyorum. Son birkaç senedir neredeydin, Arty? Senin için
çok endişelendik. Neden on yedi yaşında değilsin?”

Ateşin etkisiyle, Angeline Fowl büyüünün gizlediği gerçek-
leri görebiliyordu. Oğlunun üç senedir kayıp olduğunun ve
geri döndüğünde ortadan kaybolduğu zamanki yaşta oldu-
ğunun farkındaydı.

“Ben on dört yaşındayım anne. Neredeyse on beşıme gi-
receğim, bir süre daha çocuk sayılırım. Şimdi gözlerini kapat.
Yeniden açtığında iyi olacaksın.”

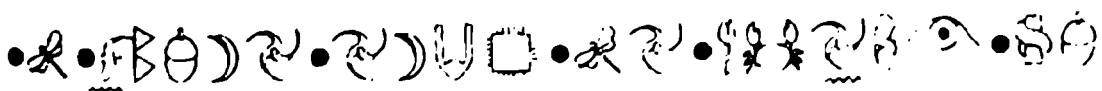
“Sen düşüncelerime ne yaptın Artemis? Gücün nereden
geliyor?”

Artemis şimdi terliyordu. Odanın sıcaklığı, hastalık koku-
su ve duyduğu endişe birbirine karışıyordu.

Biliyor, annem biliyor. Onu iyileştirirsem her şeyi hatırlayacak mı?

Fark etmezdi. Bunlarla daha sonra ilgilenebilirdi. İlk işi
hastayı iyileştirmektir.

Artemis kırılğan eli hafifçe sıktı, kemiklerin birbirine sür-
tündüğünü hissetti. İkinci kez annesi üzerinde büyü kullan-
mak üzereydi.



Büyü, Artemis'in ruhuna ait değildi, gücünü ne zaman kullansa başına sancılar giriyordu. İnsan da olsa peri büyüünün kuralları kendisini etkiliyordu. Bir yere davet edilmeden gireceği zaman mide bulantısını bastıran tabletler çiğnemek zorunda kalıyor ve dolunay çıktığında kafasının içindeki sesleri bastırmak için kütüphanede sesini sonuna kadar açıp müzik dinliyordu. Büyülü yaratıklar topluluğunun bir üyesi olan perilerin çok güçlü ırksal anıları vardı, saf duygu dalgaları gibi açığa çıkıyor, beraberinde migren sancılarını da getiriyorlardı.

Artemis bazen büyü gücünü çalmanın bir hata olup olmadığını merak ediyordu ama yakın zamanda semptomlar durmuştu. Artık migren ağrıları veya mide bulantısı çekmiyordu. Belki de beyni büyü bir yaratık olmaya alışmıştı.

Artemis annesinin parmaklarını nazikçe tuttu, gözlerini kapattı ve zihnini temizledi.

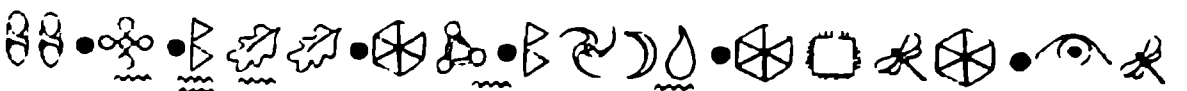
Büyü. Sadece büyü.

Büyü vahşi bir güçtü ve kontrol edilmesi gerekiyordu. Artemis başka şeyler düşünürse büyü gücü kontrolden çıkabilir, gözlerini açtığı zaman annesini iyileşmiş ama saçları farklı bir renge bürünmüş bulabilirdi.

İyileş, diye düşündü. İyileş, anne.

Büyü arzularına cevap verdi, uzuvlarına yayıldı, titreşmeye ve vızıldamaya başladı. Bileklerinde mavi kıvılcımlar belirdi, minik golyan balıkları gibi seğiriyorlardı. Sanki kıvılcımlar canlıydı.

Artemis annesinin iyi zamanlarını düşündü. Kusursuz derisini ve gözlerinin mutlulukla parıldadığı zamanları hayal



etti. Kahkahasını duydu, boynuna dokunduğunu hissetti. Angeline Fowl'un ailesine olan sevgisini hissetti.

İstedığım şey bu.

Kıvılcımlar isteğini sezdi ve Angeline Fowl'un üzerine aktı, ellerinin ve bileklerinin içine girdi, kollarının etrafına dolandı. Artemis gücü biraz daha zorladı ve parmaklarının ucundan annesine doğru büyülü parıltılar aktı.

İyileştir, dedi. Hastalığı dışarıya çıkar.

Artemis bu büyüyü daha önce de kullanmıştı ama bu seferki farklıydı. Bu sefer direnç vardı, annesinin bedeni sanki iyileşmek istemiyor ve gücü reddediyordu. Kıvılcımlar derisinin üzerinde parıldadı, kıvrandı ve söndü.

Artemis, daha fazla, diye düşündü. Daha fazla.

Kendisini biraz daha zorladı, kör edici baş ağrısını ve mide bulantısını umursamadı.

İyileş, anne.

Büyü annesinin bedenini bir Mısır mumyasının sargıları gibi kuşattı, vücudunun altına girdi ve kadım yataktan on beş santimetre havaya kaldırdı. Angeline inledi ve titredi, gözeneklerinden buhar çıktı, mavi kıvılcımlara değen buhar cızırdadı.

Artemis, acı çekiyor, diye düşündü. Bir gözünü araladı. Acılar içerisinde ama şimdi duramam.

Artemis daha derinlere indi, içindeki büyü gücünden artakalan son parçaları aradı.

Her şeyi, son kıvılcıma kadar hepsini ona ver.

Büyü, Artemis'in doğal bir parçası değildi; gücü çalmıştı ve şimdi bir başkasına aktarıyor, sahip olduğu her şeyi iyi-



leştirmeye harcıyordu. Yine de işe yaramıyordu. Hayır, daha fazlası vardı. Hastalığı güçlenmişti. Mavi dalgaları savuşturuyor, kıvılcımların rengini ve gücünü çalıyor, geriye kalanları odanın dört bir yanına saçıyordu.

Artemis, yolunda gitmeyen bir şey var, diye düşündü. Mide öz-suyu boğazına geldi, sol gözünün arkasında korkunç bir acı hissetti. Böyle olmaması gerek.

İçindeki son büyü damlası şiddetli bir sarsıntıyla bedenini terk etti ve Artemis yatağın kenarından aşağıya düştü. Kendisini birden yerde buldu, tepetaklak oldu ve koltuklardan birinin dibinde iki büklüm kaldı. Angeline Fowl'un bedeni son bir kez kasıldı, sonra yatağın üzerine düştü. Bedeni garip, kalın ve şeffaf bir jelle kaplıydı. Tabakanın üzerinde büyüülü kıvılcımlar uçtu, hepsi ortaya çıktığı kadar çabuk tıslayarak öldü.

Artemis, başı elleri arasında beynindeki kaosun sona ermesini bekliyor, düşünemiyor ve hareket edemiyordu. Nefes alıp vermek bile kafatasının içini oyuyor gibiydi. Sonunda, acılar azalmaya başladı ve ağzından birkaç kelime döküldü.

Büyü gitti. Harcandı. Artık tamamen insanım.

Artemis yatak odasının kapısının gıcirtısını duydu ve gözlerini açınca babasıyla Butler'ı gördü. Yüzlerinde endişeli bir ifade vardı.

Büyük Artemis, "Bir patırtı duyduk, yere düşmüş olmalısın," dedi. Oğlunu dirseğinden tutup kaldırdı. "Buraya yalnız girmene izin vermemeliydim ama bir şeyler yapabilirsin diye düşündüm. Kendine has yeteneklerin var, biliyorum. Ümidim..." Oğlunun üstünü başını düzeltti. "Ne kadar aptalım."



Artemis babasının ellerini bir kenara itti ve annesinin yanına gitti. İlk bakışta zaten bildiği doğrulandı. Annesini iyileştirmemişti. Yanaklarında kırmızı bir renk veya nefes alıp verişinde bir düzelme yoktu.

Daha da kötüye gitti, ben ne yaptım?

Babası, “Ne oldu?” diye sordu. “Annenin nesi var? Bu hızla giderse bir haftadan kısa bir süre içerisinde Angeline—”

Butler hemen araya girdi. “Pes etmek yok beyler. Geçmişten gelen bağlantılarımız Bayan Fowl’a ne olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir. Bu insanlarla normal şartlar altında işbirliği yapmayız ama onları bulup en kısa süre içerisinde buraya getireceğiz. Pasaportlar ve vizeler gibi saçmalıkları umursamayacağız, bu işi hemen bitireceğiz.”

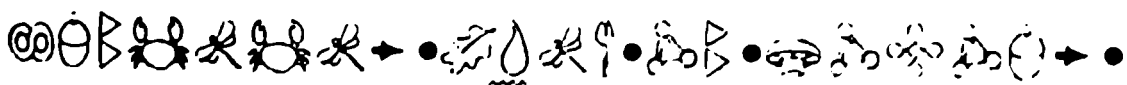
Büyük Artemis başıyla onayladı, önce yavaşça, sonra daha hevesle hızlıca.

“Evet, lanet olsun, evet. Henüz her şey bitmedi. Benim Angeline’im savaşçıdır, öyle değil mi?”

Karısının elini Knest kristalindenmişçesine nazıkçe tuttu. Angeline dokunuşa bir tepki vermedi. “Benim takma bacağımın ağırları yüzünden Avrupa’daki bütün alternatif tıp uzmanlarıyla bağlantıya geçmiştik. Belki de onlardan biri bize yardımcı olabilir.”

Butler, “Ben Çin’de birini tanıyorum,” dedi. “Koruma akademisinde Madam Ko’yla çalışıyordu. Bitkilerle mucizeler yaratırdı. Dağlarda yaşıyor. Yaşadığı yerden hiç ayrılmaz ama bunu benim için yapar.”

Büyük Artemis, “Güzel,” dedi. “Ne kadar çok seçeneğimiz olursa o kadar iyi.” Oğluna döndü. “Dinle Arty, annene



yardımcı olabilecek birilerini tanıyor musun? Herhangi biri. Belki de yeraltında bağlantıların vardır.”

22

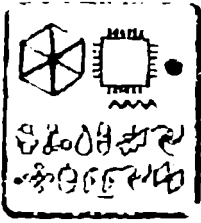
Artemis ortaparmağındaki oldukça gösterişli yüzüğü, ön yüzü avucuna bakacak şekilde hafifçe çevirdi. Bu yüzük aslında kamufle edilmiş bir peri iletişim cihazıydı.

“Evet,” dedi. “Yeraltında bazı bağlantılarım var.”



BÖLÜM 2: DÜΠΥΑΠΙΠ ΕΠ ΒÜYÜĞÜ

HELSINKİ LİMANI, BALTIK DENİZİ



KRAKEΠ adı verilen devasa deniz yaratığı yüzgeçli dokunaçlarını okyanusun yüzeyine doğru gönderdi, şişkin bedeni dokunaçlarını takip etti. Tek gözü yuvasında delice dönüp duruyordu. Bir gemi pruvası büyüklüğündeki kıvrık gagası açıktı, akan suyu dalgalanan solungaçlarına doğru filtreliyordu.

Kraken açtı ve yukarısındaki gemiye doğru hızlanırken minik beyninde tek bir düşünce vardı.

Öldürmek... Öldürmek... ÖLDÜRMEK...

Yeraltı Polisi'nden Yüzbaşı Holly Short, "Çok basit olmuş," dedi. Miğferindeki ses dosyasını kısıtı. "Öncelikle, krakenlerin dokunaçları yoktur ve öldürmek... öldürmek... öldürmek... kısmına gelecek olursak..."

Foaly, "Biliyorum," dedi. Miğferdeki ses, komuta kontrol merkezinden geliyordu. "Bu kısmı seveceğini düşündüm. Bi-



lirsin, bir an güleceğini sandım. Gülmek nedir hatırlıyor musun?”

24

Holly eğlenmiyordu. “Tipik bir insan hatası Foaly, mükemmel doğal olan bir şeyi alıp şeytanileştirmek. Krakenler zarif yaratıklardır ama insanlar onları katil dev mürekkepbalıkları olarak görür. Öldürmek... öldürmek... öldürmek. Bu hoşuma gitmedi.”

“Yapma Holly, bu sadece heyecan verici bir bilimkurgu eseri. İnsanları ve hayal güçlerini biliyorsun. Rahat ol.”

Foaly haklıydı. Medyanın mitolojik bir yarattığı her yanlış yorumlamasında bunu kendine dert edecek olsaydı, hayatının yarısını öfkelenerek geçirmesi gerekirdi. Çamur Adamlar yüzyıllar boyunca peri dünyasına ait şeylerle karşılaşmış ve her defasında gerçeği çarpıtarak tanınmayacak hale getirmişti.

Unut gitsin. Saygın insanlar da var. Artemis’le Butler’ı hatırla.

Miğferindeki iletişim kanalının öteki ucundaki sentora seslendi. “İçinde sentorlar olan insanların yaptığı filmi gördün mü? Asil ve sportmendiler. Kılıcım önce size hizmet eder, Majesteleri, sonra da av partilerine. Sentorlara uyuyor, işte bu beni güldürdü.”

Kilometrelerce uzakta, İrlanda’nın altında bir yerlerde, Yeraltı Polisi’nin teknik danışmanı Foaly göbeğini sıvazladı.

“Holly, bu hiç hoş değildi. Caballine göbeğimi seviyor.”

Holly, Artemis Fowl’la birlikte Araf’tan şeytanları kurtarıırken Foaly de evlenmiş veya sentorların seremoniye verdiği isimle, bağlanmıştı. Ortadan kaybolduğu üç sene içerisinde çok şey değişmişti ve Holly değişime uyum sağlamakta



güçlük çekiyordu. Foaly'nin ise zamanını birlikte geçireceği bir eşi vardı. Eski dostu Trouble Kelp LEP komutanlığına terfi edince Kraken İzleme Birimi'yle Recon'daki işine geri dönmüştü.

Holly, “Özür dilerim dostum, biliyorum kaba bir yorumdu,” dedi. “Göbeğini ben de seviyorum. Göbeğine törende bir kuşak bağladığın zaman yanında olmadığım için özür dilerim.”

“Ben de. Bir dahaki sefere.”

Holly gülümsedi. “Tabii ki. Bunu da göreceğiz.”

Geleneksel olarak erkek sentorlar birden fazla eş alabiliyordu ama Caballine modern bir periydi ve Holly kadının evinde başka bir dişi isteyeceğini sanmıyordu.

“Endişelenme, sadece şaka yapıyordum.”

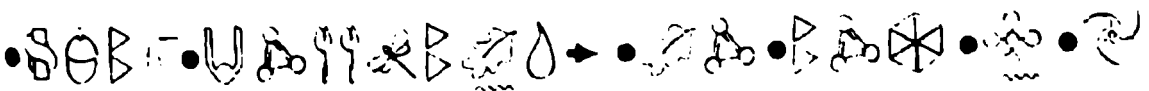
“Öyle olsa iyi olur çünkü bu haftasonu Caballine'le buluşacağım.”

Foaly hemen konuyu değiştirdi. “Yeni donanımın nasıl?”

Holly kollarını yana açtı, rüzgarın parmaklarını dalgalandırdığını hissetti, hızla üzerinden geçtiği Baltık Denizi mavi ve beyaz bir ışıltıdan ibaretti.

“Harika,” dedi. “Kesinlikle harika.”

LEPrecon Yüzbaşı Holly Short, Helsinki üzerinde geniş daireler çizerek uçtu, miğferinin içine filtrelenen soğuk İskandinav havasının keyfini çıkardı. Yerel saate göre sabahın beşiydi ve doğan güneş Uspenski Katedrali'nin altın kubbesini aydınlatıyordu. Şehrin ünlü pazar yeri, sabah alışverişi için tezgahlarını açmaya gelen tüccarlar ve şehir merkezine doğru



ilerleyen hevesli politikacıların araçlarının ışıklarıyla aydınlanıyordu.

“Unutma, Holly, bu sadece keşif görevi. Aşağıya in ve sensörleri kontrol et. O şeyler iki yüz yıllık ve sorun muhtemelen aşırı ısımadan daha fazlası. Tek yapman gereken git dediğim yere gitmek ve onar dediğim şeyi onarmak. Kendi başına buyruk davranıp bir şeyleri havaya uçurmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Holly burnundan soludu. “Caballine’in seni neden sevdiğini daha iyi anladım Foaly. Cazibene karşı koymak mümkün değil.”

Foaly kişnedi. “Artık aşağılayıcı yorumlara cevap vermiyorum Holly. Evlilik beni yumuşattı.”

“Yumuşamak mı? Mulch ile bir odada on dakika geçirip çifte atmazsan sana inanırım.”

Cüce Mulch Diggums, birçok kez Foaly ve Holly’nin düşmanı, ortağı ve dostu olmuştu. Hayattaki en büyük zevki bir şeyler kemirmek; düşmanları, ortakları ve arkadaşlarını sinir etmektir.

“Belki de o kadar yumuşamak için birkaç yıl daha evli kalmam gerekiyor. Aslında, birkaç yüzyıla ihtiyacım var.”

Ada şimdi Holly’nin vizöründe büyüyordu, etrafını köpükler kuşatmıştı. Her ne kadar Holly’nin içinden havada birkaç daire daha çizip arkadaşıyla sohbet etmek gelse de, gevezelik yapmaya son verip göreve odaklanmanın zamanı gelmişti. Görünüşe göre, Araf’tan döndüğünden beri arkadaşıyla ilk gerçek sohbeti buydu. Foaly geçen üç sene içerisinde hayatına devam etmiş ama Holly arkadaşından sadece birkaç saat ayrı kalmıştı. Yaşlanmamış olsa da, Holly kendisini kandırılmış hissediyordu. Bu düşüncelerini paylaşırsa, LEP



psikiyatrı kendisine zamanda-seyahat-sonrası depresyon yaşadığını söyler ve neşelenmesi için birkaç ilaç yazardı. Holly mutluluk veren ilaçlara ancak beyin implantasyonları kadar güveniyordu.

“İçeriye giriyorum,” dedi. Brifingden sonra aldığı ilk görevdi ve Kraken İzleme Birimi için olsa bile kusursuz bir rapor teslim etmekten başka bir şey istemiyordu.

Foaly, “Anlaşıldı,” dedi. “Sensörü görüyor musun?”

Adada, Polis Plazası'na bilgi gönderen dört biyo-sensör vardı. Üç tanesi Holly'nin vizöründe yeşil ışık veriyordu. Dördüncüsü ise kırmızıydı. Kırmızı birçok anlama gelebilirdi. Mevcut durumda bütün okumalar eşik değerinin üzerindeydi. Sıcaklık, kalp atışı, beyin aktivitesi. Hepsi tehlike sınırındaydı.

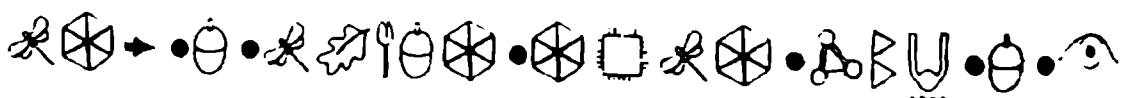
Foaly, “Bir tür arıza olmalı,” dedi. “Aksi halde diğer sensörler de bir şeyler gösterirdi.”

“Gördüm. Sinyal güçlü.”

“Tamam. Kalkanı açıp yaklaşıyorum.”

Holly çenesini keskin bir açıyla sola doğru çevirdi ve boyun kemiği çıtırdadı, büyüü bu şekilde çağırıyordu. Aslında gerekli bir hareket değildi çünkü büyü genelde bir beyin fonksiyonuydu fakat periler büyüyle kendi bağlarını kurardı. Uzuvarına biraz güç gönderdi ve görünür spektrumdan çıktı. Parıltılı üniforması frekansını yakaladı ve güçlendirdi, artık tek bir büyü kıvılcımı bile kendisine çok uzun süre yetirdi.

“Şimdi görünmez oldum ve inişe geçtim,” diye sertçe onayladı.



Sentor, “Anlaşıldı,” dedi. “Çok dikkatli ol, Holly. Komutan Kelp bu videoyu izleyecek, bu yüzden lütfen emirlere sadık kal.”

Holly, “Benim sıklıkla kuralları hiçe saydığımı mı söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu. Bu imadan rahatsız olmuş gibiydi.

Foaly kıs kıs güldü. “Sende kural kitabının bir kopyası bile olmayabilir, olsa da kapağını bir kez açmamışsındır.”

Holly, yalan sayılmaz, diye düşündü. Uunisaari’nin yüzeyine doğru inişe geçti.

Balinaların dünyanın en büyük memelileri olduğu düşünülüyordu. Öyle değillerdi. Krakenlerin uzunluğu beş kilometreye çıkabiliyordu ve on üçüncü yüzyıldan beri bir İskandinav efsanesiydiler. Orvar-Odd Destanı’nda krakenden korkunç lyngbakr olarak bahsediliyordu. Krakenin eski tasvirleri gerçeğe daha uygundu, hikayelerde yüzen bir ada büyüklüğünde bir deniz hayvanı olarak betimleniyor, gemiler için esas tehlikenin hayvanın boyutu değil suya daldığı zaman açığa çıkan girdap olduğu söyleniyordu. Fakat ortaçağda kraken efsanesi dev ahtapotlarla karıştırılmış, yazılı metinlerde yaratığa korkunç sıfatlar uygun görülmüştü. Ahtapot bir dağ büyüklüğünde resmedilmiş, dokunaçları ortaya çıkmış barışçıl krakenin en ölümcül köpekbalıklarım bile gölgede bırakacak bir kan dökme arzusuna sahip olduğu söylenmişti.

Hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı. Kraken, tek savunması devasa boyutu ve kabuğu olan yumuşak başlı bir hayvandı. Beslenmesini ve kabuğunu değiştirmesine yetecek

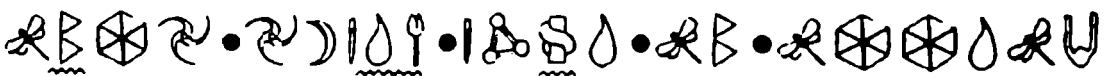


zekaya sahip olmasını sağlayan kavun büyüklüğünde bir bey-
nin etrafını gaz ve yağ hücreleri kuşatıyordu. Kaya, yosun
ve mercan tabakasının altında kraken, bir denizpalamuduna
benzerdi. Fakat bu, içerisine bir veya iki tane olimpik stad-
yum alabilecek bir denizpalamuduydu.

Krakenler inanılmaz yavaş metabolizmaları ve yumuşak
merkezlerini kuşatan dev destek sistemleri ağı sayesinde bin-
lerce yıllık bir ömre sahipti. Yiyecek bakımından zengin veya
büyülü ortamlara yerleşir, yemek veya enerji damarları ku-
ruyana kadar yerlerinden kıpırdamazlardı. Bir insan limanı
yakınındaki takımadalarda yaşamak kraken için sadece ka-
muflaj anlamına gelmiyor, yiyebileceği malzemenin çoklu-
ğu anlamına da geliyordu. İşte krakenler burada yaşıyor, dev
denizminareleri gibi deniz tabanına demirliyor, şehrin artık-
larını solungaçlarından filtreliyor ve dev karnında mayalaya-
rak metan gazına dönüştürüyordu. İnsan artıkları krakenlerin
hem besin kaynağı hem de lanetiydi, çünkü artan zehir mik-
tarı krakenleri öldürüyordu. Artık dünyanın okyanuslarında
sadece yarım düzine kraken vardı.

Bu kraken de türünün en eski örneklerinden biriydi. Ka-
buk hesaplarına göre, Kraken İzleme ekibinin Yaşlı Kabuk is-
mini verdiği bu hayvan, on bin yaşını geçkindi ve on altıncı
yüzyıldan beri, o zamanlar Helsingfors olarak bilinen Hel-
sinki limanında bir ada kamuflajıyla yaşıyordu.

Yaşlı Kabuk bunca zamandır sadece beslenmiş ve uyumuş,
göç etme ihtiyacı hissetmemişti. Hareket etmek istiyorsa da
bu arzusunu yüzlerce yıl önce sırtına inşa edilen boya fabri-
kasının atıkları bastırıyordu. Tüm verilere göre, Yaşlı Kabuk



katatonik bir durumdaydı ve son elli senedir sadece birkaç kez metan salınımına sebep olmuştu. Bu yüzden, sensördeki kırmızı ışığın kablolarda bir kısa devreden fazlası olduğunu ³¹ düşünmelerini gerektirecek bir şey yoktu ve bu sorunu çözmek Holly'nin işiydi. İşe geri döndüğünün ilk günü verilen standart bir görevdi. Tehlike veya zaman sınırı yoktu, keşfedilme ihtimali çok azdı.

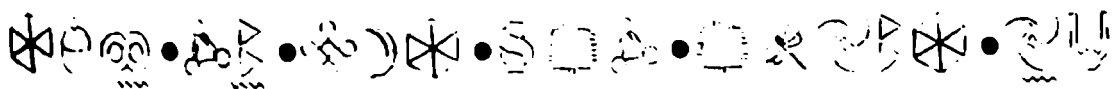
Holly avuçlarını rüzgara doğru tuttu ve botları adanın üzerindeki küçük bir restoranın çatısına değene kadar aşağıya inmeye devam etti. Aslında, bulunduğu yerde iki ada vardı, küçük bir köprüyle birbirlerine bağlanıyorlardı. Biri gerçek bir adaydı, diğeri ise kayaların üzerine oturan Yaşlı Kabuk'tu. Holly hemen bir ısı taraması yaptı, birkaç böcek ve muhtemelen zaman ayarlı olan bir saunadan gelen sıcaklık dışında bir şey görmedi.

Sensörün gerçek konumunu öğrenmek için vizörüne baktı. Suyun dört metre altında, kayalardan bir çıkıntının altına gizlendiğini gördü.

Suyun altında. Tabii ki.

Kanatlarını katladı ve çivileme Baltık Denizi'ne daldı, etrafa fazla su saçılmaması için suya girerken eksenini etrafında döndü. Zaten çok yakında seslerini duyacak insan da yoktu. Sauna ve restoran saat sekize kadar açılmıyordu ve en yakındaki denizciler anakaradaydı, oltaları yan yana dizilmiş çıplak bayrak direkleri gibi hafifçe sallanıyordu.

Holly suyun kaldırma etkisini azaltmak için miğferindeki gaz keselerini dikkatlice boşalttı ve yavaşça dalgaların altına girdi. Vizöründe su sıcaklığının on dereceden biraz düşük ol-



Foaly'nin sesi kulaklarındaki vibrasyon nodüllerinden kristal gibi berrak geldi. "Mahluklar'ı kullan."

“Kafamın içinden çık sentor.”

“Devam et. Mahluklar’ı kullan.”

“İzleyiciye ihtiyacım yok. Tam karşımda duruyor.”

Foaly iç geçirdi. “O zaman görevlerini yerine getirmeden ölecekler.”

Mahluklar veya Kodlanmış Radyasyon İzleyicileri, bir nesneyle aynı frekansta radyasyona maruz kalmış mikroorganizmalardı. Foaly'nin atölyesinden çıkmadan önce neyi aradığınızı biliyorsanız, Mahluklar aranan nesneyi bulmayı kolaylaştırıyordu. Fakat sensörden sadece birkaç metre uzak-taysanız ve ekranınızda uyarı sinyali veriliyorsa Mahluklar çok fazla işe yaramazdı.

Holly, “Ah,” diye inledi. “Keşke beni kobay olarak kullanmasan.”

Eldivenindeki su geçirmez bir keseyi çekti ve suya parıldayan turuncu zerrelere bıraktı. Organizmalar bir an için hareketsiz kaldı, sonra bir ok gibi son sürat sensöre doğru atıldı.

Foaly, “Yüzer, uçar ve kazarlar,” dedi. Kendi keşfine hayran kaldı. “Tanrı minik kalplerini kutsasın.”

Mahluklar arkalarında Holly'nin takip edebileceği turuncu bir parıltı bıraktı. Sivri kayanın altına girince Mahluklar'ın sensörün üzerindeki tabakayı kemirdiğini gördü.



“Haydi, itiraf et. Çok işe yarıyorlar. Sakın bana bunun sahada bir işe yaramadığını söyleme.”

İşe yarıyordu çünkü Holly’nin sadece on dakika yetecek havası vardı fakat Foaly yeterince kendini beğenmiş bir sentordu.

“Solungaçlı miğfer daha çok işe yarardı çünkü sensörün suyun altında olduğunu biliyordun.”

Foaly, “Sana yetecek kadar havan var,” dedi. “Sensörün üzerini zaten Mahluklar temizliyor.”

Mahluklar üzerindeki kayaları ve yosunları kemirdikten sonra açığa çıkan sensör ilk günkü gibi parıldıyordu. Görevleri sona erince Mahluklar parıladı ve öldü, etrafa köpükler saçarak suya karıştı. Holly miğferinin ışıklarını açtı ve alarım cihazının iki kirişine odaklandı. Sensör bir muz büyüklüğünde ve şeklindeydi, üzeri elektrolitik bir jelle kaplıydı.

Yaşlı Kabuk sayesinde su yeterince temizdi, sensörü rahatlıkla görüyordu.

Holly üniformasının yüzme özelliğini birkaç çentik artırdı, suyun içerisinde hareketsiz kaldı.

“Pekala, ne görüyorsun?”

Sentor, “Senin gördüğünü,” diye cevap verdi. “Kırmızı ışığı olan bir sensör. Birkaç değeri okumam lazım, tabii ekranına dokunma zahmetinde bulunursan.”

Holly avucunu eldivenindeki Omni-sensör eski cihazla senkronize olana kadar jeli üzerine koydu.

“Dokuz buçuk dakikam kaldı Foaly.”

Sentor, “Lütfen,” dedi. “Dokuz buçuk dakika içerisinde bir sürü uyduyu yeniden kalibre etmem gerekecek.”



Holly miğferi sensörün sistemini kontrol ederken herhalde doğruyu söylüyor, diye düşündü.

Foaly otuz saniye sonra, "Hımm," dedi.

Holly endişeyle, "Hımm mı?" diye tekrarladı. "Hımlama, Foaly. Beni bilimsel saçmalıklara boğ ama bana hımlama."

"Bu sensörde bir sorun yok. Görevlerini kusursuz yerine getiriyor. Demek ki..."

Holly, "Diğer üç sensörde sorun var," dedi. "Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Foaly, "Bu sensörleri ben tasarlamadım," dedi. "Eski Koboi cihazları."

Holly ürperdi, bedeni suda kasıldı. Eski düşmanı Opal Koboi, dünyanın kraliçesi olmak için her tür suça bulaşana kadar, halkının önde gelen mucitlerinden biriydi. Şimdi Atlantis'te bulunan özel tasarım bir hapis hücresinin içindeydi, zamanını politikacılara e-postalar gönderip erken salıverilmesini talep ederek geçiriyordu.

"Dehanı sorguladığım için özür dilerim, eski dostum. Demek ki diğer sensörleri kontrol etmem lazım. Umarım suyun altında değillerdir."

Foaly yeniden, "Hımm," dedi.

"Lütfen bunu yapma. Buraya kadar geldiysem diğer sensörleri kontrol etmem gerek, öyle değil mi?"

Foaly birkaç dosyaya erişirken kısa süreli bir sessizlik oldu, bilgilere göz gezdirirken konuşmaya başladı. "Diğer sensörler... şimdilik... önemli değil. Esas öğrenmemiz gereken... Yaşlı Kabuk'un bu sensörü neden kırmızıya çevirdiği. Bir bakalım... daha önce böyle değerler almış mıyız."



Holly'nin sensöre dokunmak, suyun altında kalmak ve kalan hava değerini gösteren sayacın azalışını takip etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Foaly sonunda, "Pekala," dedi. "Bir krakenin sensörü iki sebepten dolayı kırmızıya dönebilir. Bir, Yaşlı Kabuk'un bir bebek krakeni vardır, bu imkansız çünkü Yaşlı Kabuk bir erkektir."

Holly, "Geriye ikincisi kalıyor," dedi. Bunun iyi bir şey olmayacağıma emindi.

"Ve iki, kabuk değiştiriyor."

Holly rahatlayarak gözlerini devirdi. "Kabuk değiştirmek mi? Bu, kulağa çok kötü gelmiyor."

"Aslında, senin algıladığından daha kötü bir durumdur."

"Ne kadar kötü?"

"Neden bunu sen son sürat uçarken açıklamıyorum?"

Holly'ye bunu bir kez daha söylemesine gerek yoktu. Foaly konu hakkında uzun bir vaaz vermeden sahadaki görevliye mekanı terk etmesini söylüyorsa durum çok ciddiydi. Holly kollarını yana açtı ve bu eylemi kanatları da taklit etti.

"Çalış," dedi. Kollarını yüzeye doğru uzattı ve motorlar çalıştı, Holly birkaç saniye içerisinde Baltık Denizi'nden çıktı, havayla temas ettiği anda üzerindeki su buharlaştı. Üniforması üzerindeki nemden arınınca hemen kurudu ve geriye kalan damlaları da rüzgar etrafa savurdu. Holly birkaç saniye içerisinde yerden yüz metre yükseldi, Foaly'nin endişeli sesine kulak verdi.

"Kraken kabuğunu bir kez değiştirir, kayıtlara göre Yaşlı Kabuk bunu üç bin sene önce yapmış, o zaman bunun tekrarlanmayacağı varsayılmış."



“Ama şimdi?”

“Galiba Yaşlı Kabuk kabuğunu yeniden değiştirecek kadar uzun yaşamış.”

“Neden endişeleniyoruz?”

“Endişeleniyoruz çünkü krakenin kabuk değiştirmesi patlayıcı bir şeydir. Yeni kabuk zaten büyümüştür ve eskisinden metan hücrelerinin bir kısmını yakıp patlatarak kurtulur.”

Holly neyle karşı karşıya olduğundan emin olmak istiyordu. “Öyleyse, Yaşlı Kabuk’un alevli bir osuruk çıkaracağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, alevli bir osuruk bunun yanında hiç kalır. İçinde, Haven Şehri’ne bir sene güç vermeye yetecek kadar metan biriktirdi. Böyle bir osuruk cücelerin son klan toplantısından beri görülmedi.”

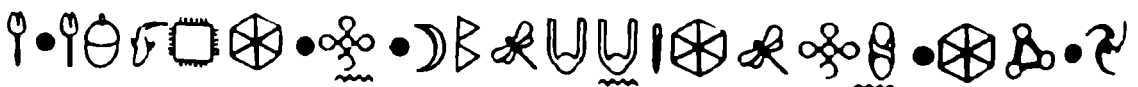
Vizörde patlamanın bir modeli açığa çıktı. Birçok peri için görüntü bulanık bir resimden ibaretti ama LEP görevlileri aynı anda hem ekranı okuyup hem de nereye gittiklerine bakacak şekilde çift odak yeteneğine sahipti.

Simülasyon Holly’yi öngörülen patlama sahasından çıkarınca, Holly hız kesti ve havada bir yay çizip krakene döndü.

“Yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

“Birkaç resim çekmek dışında, hayır yok. Artık çok geç. Sadece birkaç dakika kaldı. Yaşlı Kabuk’un iç kabuğu çoktan tutuşma sıcaklığına ulaştı, bu yüzden parıltı filtreni indir ve gösterinin tadını çıkar.”

Holly siperliğini aşağı indirdi. “Patlama dünyanın dört bir yanında çok büyük haber olacak. Adalar durup dururken patlamaz.”



“Evet, patlar. Volkanik aktivite, gaz kaçakları, kimyasal kazalar. İnan bana, Çamur Adamlar’ın iyi bildiği bir tek şey var, o da patlamaları nasıl açıklayacakları. Amerikalılar elli bir numaralı bölgeyi bir senatörün uçağı dağa çarpınca keşfetti.”

“Anakara güvende mi?”

“Öyle olması gerek, belki üzerlerine biraz şarapnel yağar.”

Holly rahatladı, kendisini kanatlarına bıraktı. Yapabileceği bir şey yoktu, yapması gereken bir şey yoktu. Karşılaştıkları durum doğal bir süreçti ve krakenin kabuğunu değiştirmeye hakkı vardı.

Metan patlamaları. Mulch buna bayılırdı.

Mulch Diggums, Haven’da peri Doodah Day’le birlikte özel bir dedektiflik bürosunu yönetiyordu. Mulch da kendi çapında metan rahatsızlıklarına sebep olan biriydi.

Holly’nin vizöründe bir şey yanıp söndü. Termal tarama penceresinde bir kırmızılık vardı. Adada yaşam vardı, bir böcek veya kemirgen değildi. Birden fazla insan.

“Foaly, bir sorun var.”

Holly birkaç kez gözünü kırparak görüntünün boyutunu değiştirdi ve kaynağa odaklandı. Saunanın içinde dört sıcak beden vardı.

“Saunanın içindeler Foaly. Onları nasıl gözden kaçırdık?”

Sentor, “Vücutları tuğla duvarlarla aynı sıcaklıkta,” dedi.

“Sanırım Çamur Adamlar’dan biri az önce kapıyı açtı.”

Holly görüntüyü altı kat büyüttü ve saunanın kapısının aralık olduğunu gördü, dışarıya sıcak bir buhar sızıyordu. Bina insanlardan daha çabuk soğuyordu ve şimdi tarayıcıda açığa çıkmışlardı.



İnsanların neden içeride olduğu önemli değildi – bu soruya odaklanmak zaman kaybıydı.

Foaly kamerayı kendisine çevirdi ve görüntüsünü Holly'nin miğferine gönderdi.

Holly, “Kuralları biliyorum,” dedi. Kükreyen sentorun sesini kısıtı.

Dört adam saunanın dış odasında idi, yüzlerinde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bir kez daha ada yetkililerinden daha zeki olduklarını ispatlamış, işe gitmeden önce bedava saunaya girmişlerdi. Adamlardan birinin Uunisaari'nin güvenlik görevlisi olması ve anahtarlara erişiminin olmasının faydasını inkar edilemezdi. Adamın arkadaşlarını yanına alacak bir kuyruk ve bir kova dolusu Karjala birası vardı.

Bir diğeri gözlüğünün buharını sildi.

[illegible]

Güvenlik görevlisi, “O zaman git kendini Baltık Denizi’ne at,” dedi. Çabalarının takdir edilmemesi hoşuna gitmedi. “Böylece zavallı pembe ayaklarını serinletirsin.”

Dördüncü adam, “Ona kulak asma,” dedi. Saatini taktı. “Ayakları çok hassastır. Her zaman sıcaklık sorunu yaşar.”

Çocukluktan beri arkadaş olan adamlar birlikte kahkaha attı ve biralarını tokuşturdu. Tavanın bir kısmı birden alev alıp kül olunca kahkahaları yarıda kesildi, şişeler havada kaldı.

Güvenlik görevlisi ağzındaki birayı tükürdü. “Biri sigara mı içti? Ben sigara içmek yasak demedim mi?”

Sauna arkadaşlarından biri cevap vermiş olsaydı bile söyleneni duymazdı çünkü bütün dikkatini deliğe odaklamıştı.

Gözlüklü adam, “Ayak parmaklarım çok ısındı,” dedi. San-ki eski konuyu yeniden açmak yenilerini bertaraf edecekti.

Diğerleri adamı umursamadı, tehlikeli zamanlarda erkeklerin yaptığı şeyi yaptılar – pantolonlarını giydiler.

İçeriye uygun bir şekilde girecek veya kapı kullanacak vakti yoktu. Holly bu yüzden Neutrino silahını kullanarak tavanda iki metrelik bir delik açtı ve karşısında dört tane yarı giyinik Çamur Adam buldu, hepsi olduğu yerde donup kalmıştı.

Titremelerine şaşırmadım, diye düşündü. Bu, sadece başlangıç.

Uçarken sorunun üzerinde düşünmüştü: Dört adamı birkaç dakika içerisinde patlamadan nasıl uzaklaştırırdı?

Yakın zamanda bir çözüm getirilmemiş olsaydı ikinci bir sorunu daha olacaktı: Binanın kendisi. Peri Kitabı’na göre, perilerin davet edilmeden insan binalarına girmesi yasaktı. On bin yıllık bir lanet bu kurala uymayanların canını yakı-



Foaly, Aykemerî'yle aynı etkiye sahip dartlar geliştirmişti. Dart, kaçağın kendi tenindeki yükleri kullanarak kişiyi neredeyse ağırlıksız kılıyordu. Bu dartlar sayesinde bir trol bile rüzgarda balon gibi sallanırken göze daha az tehlikeli görünüyordu.

Holly şarjörü kemerinden aldı ve Neutrino'suna taktı.

Dartlar, diye düşündü. Taş Çağı'na geri döndük.

İriyari güvenlik görevlisi önündeydi, dudakları titriyordu.

Bu Çamur Adam için lazer takılmış nişangaha ihtiyaç yok, diye düşündü. Iskalamam mümkün değil.

Ve ıskalamadı. Minik dart adamın omzuna saplandı, adam bir an için titredi ve anti-yerçekimi alanı etrafını kuşattı.

"Aah," dedi. "Şimdi çok—"

Sonra Holly adamın yanına indi, adamı bacağından tuttu ve gökyüzüne fırlattı. Adam patlamış bir balondan daha hızlıydı, uzaklaşırken aaa sesleri duyuldu.

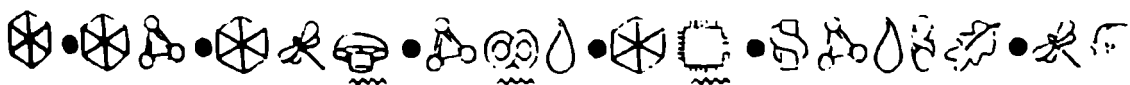
Geriye kalanlar telaşla pantolonlarını giydi. İkisi denge-sini kaybetti, yere düşmeden önce kafaları birbirine vurdu. Domates ve mozarella peynirli sandviçler kenara saçıldı; bira şişeleri karoların üzerinde yuvarlandı.

Adamlardan biri mor pantolonunu giymeye çalışırken, "Sandviçlerim," dedi.

Holly, paniğe gerek yok, diye düşündü. Adamların arasında sessiz ve görünmezdi. Eğildi, havaya savrulan kolların altından geçti ve üç dartı daha hedeflerine gönderdi.

Üç adam tavandaki deliğe doğru yükselmeye başlayınca saunaya bir sessizlik çöktü.

Gözlüklü adam, "Ayaklarım," dedi.



Sandviçlerini dert eden adam, “Ayaklarından sıkılmaya başladım,” dedi. Bir yumruk savurdu. Bu hareketle eksenini etrafında döndü ve duvardan duvara sekti.

Foaly, “D’Arvit, Holly,” diye küfretti. “Saniyelerin var. Saniyeler! Oradan hemen çık! Bu büyüklükte bir patlamayı üniforman bile durduramaz.”

Holly’nin yüzü kıpkırmızıydı ve miğferinin sıcaklık kontrollerine rağmen terliyordu.

Saniyelerin kaldı, bunu daha önce kaç kez duydum?

Kibar olacak zamanı yoktu. Sırtüstü yere yattı, Neutrino’sunu şiddetli darbe ışınına ayarladı, geniş bir açıyla ışını saunada gezdirdi.

Işın, adamları havaya kaldırdı, hızla akan bir nehrin köpükleri gibiydiler, duvarlara ve birbirlerine çarptıktan sonra hala kıvılcımları uçuşan tavandaki delikten dışarıya hızla fırladılar.

Son adam binayı terk ederken aşağıya baktı, neden paniğe kapılmadığını merak etti. Uçmak paniğe kapılmayı gerektirmez miydi?

Onun da zamanı gelecek, diye düşündü. Tabii hayatta kalırsam.

Saunanın buharı içinden yerde yatan insanımsı küçük figürü gördü. Kanatları olan minik figür ayağa kalktı sonra uçarak üzerine doğru geldi.

Adam, hepsi doğru, diye düşündü. Yüzüklerin Efendisi’ndeki gibi. Fantezi yaratıklar. Hepsi gerçek.

Sonra ada patladı ve adam fantezi yaratıkları düşünmeyi bırakıp alev alan pantolonu için endişelenmeye başladı.



Dört adam da havadayken Holly adadan mümkün olduğunca uzaklaşmanın vaktinin geldiğine karar verdi. Çömel-
diği yerden havaya sıçradı, kanatlarını açtı ve güneşli gökyü-
züne yükseldi.

Foaly, “Çok güzel,” dedi. “Bu harekete Hollykopter dedikle-
rini biliyorsun değil mi?”

Holly silahını çekti, ağırlıksız adamları kısa süreli ışınlarla
adadan biraz daha uzaklaştırdı.

“Şu anda hayatta kalmakla meşgulüm Foaly. Sonra konu-
şalım.”

Foaly, “Özür dilerim, dostum,” dedi. “Endişeliyim. En-
dişeli olduğumda çok konuşurum. Caballine bunun bir sa-
vunma mekanizması olduğunu düşünüyor. Darmstadt’taki
çarpışmada da çatıda aynı numarayı kullanmıştın. Binbaşı –
Komutan Kelp demek istedim, seni videoya aldı. Şimdi bu
görüntülerini akademide gösteriyorlar. Kaç öğrencinin bunu
yapmaya çalışırken bileğini kırdığını öğrensen gerçekten çok
şaşırsın.”

Holly arkadaşına susmasını söylemeye hazırlanırken Yaşlı
Kabuk’un metan hücreleri alev aldı, eski kabuğunu parçala-
dı ve tonlarca parça gökyüzüne fırladı. Şok dalgası dev bir
yumruk gibi Holly’ye alttan çarptı ve Yüzbaşı’yı yukarı fırlat-
tı. Üniformasının şokun etkisini azaltmak için büküldüğünü
hissetti, minik pullar darbeye karşı koymak için bir şeytan
taburu gibi safları sıklaştırdı. Beynini ve omuriliğini koru-
mak için miğferinin içindeki hava yastıkları açılınca hafif bir
tıslama duyuldu. Ekrandaki yazılar titredi, yerinden oynadı,
sonra eski haline geri döndü.



Dünya vizörün önünden geçerken maviler ve beyazlardan ibaretti. Yapay ufuk çizgisi birkaç takla attı, Holly takla atanın ekrandaki görüntüler değil kendisi olduğunu fark etti.

Hayattayım, hala yaşıyorum. Şansımı fazla zorluyorum.

Foaly düşüncelerini yarıda kesti. "... kalp atışları hızlandı, sebebini bilmiyorum. Oysa bu gibi durumlara alışkın olman lazım. Dört insan yaşıyor, eminim buna çok sevineceksin çünkü kendini ve teknolojimi onları kurtarmak için riske attın. Ya benim Şamandıralarım'dan biri insanların eline geçseydi?"

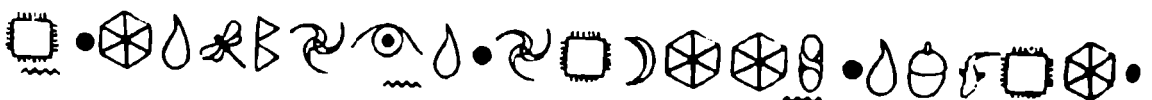
Holly kanatlarının on iki motorunu çalıştırmak için gözlerini kırıştırdı ve parmaklarını hareket ettirdi, donanımın kontrolünü sağlamaya çalışıyordu.

Vizörünü açtı, öksürüp tükürdü, sonra suçlamayı yanıtladı.

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Bütün LEP donanımlarının içinde uzaktan imha özelliği var. Bende bile! Senin çok değerli Şamandıralar'ın insanların eline ancak teknolojin çalışmazsa geçebilir."

Foaly, "Hazır bahsetmişken," dedi. "Dartlardan kurtulmam lazım."

Aşağısı tam bir kaostu. Görünüşe göre Helsinki'de yaşayanların yarısı türlü deniz taşıtlarıyla patlamanın olduğu yere doğru yola çıkmıştı, küçük bir filo denizdeydi. Grubun önünde bir sahil güvenlik taşıtı vardı, iki takma motoru suyu köpürtüyor, teknenin burnunu havaya kaldırıyordu. Krakenin kendisi duman ve toz bulutu tarafından gizleniyor ama kabuğunun parçaları volkanik küller gibi gökten yağıyor, teknelerin üzerini kaplıyor ve karanlık bir battaniye gibi Baltık Denizi'ni örtüyordu.



lamına geliyordu. Holly'nin ekranındaki ikon parlak kırmızıydı. Holly ikona bakıp gözlerini kırptı ve kısa mesajı açtı.

Annem ölüyor, yazıyordu. Lütfen hemen gel. N° 1'i de getir.

Holly'nin midesine bir korku oturdu ve gözleri karardı.

Annem ölüyor. N° 1 'i getir.

Aklına on sekiz sene önce kendi annesinin öldüğü gün geldi. Üzerinden neredeyse yirmi sene geçmişti ama hala taze bir yara gibi acı veriyordu. Aklına bir şey geldi.

On sekiz sene değil yirmi bir sene oldu, üç yıldır burada
değildim.

Coral Short bir LEPdenizaltısı'nda doktordu. Denizaltı Atlantik'te devriye geziyor, insanların ardından denizi temizleyerek soyu tükenmek üzere olan canlıları kurtarıyordu. Annesi, peşine düştükleri bir tanker denizaltının üzerine radyoaktif atıklarını dökünce ölümcül yaralar almıştı. Kirli radyasyon periler için resmen zehirdi ve annesi bir hafta sonra ölmüştü.

Holly, “Onlara bunun bedelini ödeteceğim,” diye yemin etmiş, Haven Kliniği’nde annesinin başucunda ağlamıştı. “Çamur Adamlar’ın hepsini teker teker avlayacağım.”

Annesi şaşırtıcı bir kararlılıkla, “Hayır,” demişti. “Ben hayatımı bu yaratıkları kurtarmaya adadım. Sen de aynısını yapmalısın. Benim mirasım yıkım olamaz.”

Annesinin son sözlerinden biri buydu. Holly üç gün sonra annesinin geridönüşüm seremonisine katılmıştı, üzerinde düğmeleri çenesine kadar iliklenmiş yeşil bir üniforma vardı. Annesinin kendisine mezuniyet hediyesi olarak verdiği Omni-alet belindeki kılıftaydı.



Yaratıkları kurtarmak. Holly, Recon'a bu yüzden katılmıştı.

Ve şimdi Artemis'in annesi ölüyordu. Holly, Artemis'i artık sıradan bir insan olarak değil, arkadaş olarak gördüğünü 47 fark etti.

"İrlanda'ya gitmem gerek," dedi.

Foaly itiraz etmedi, gizlice gelen e-postaya göz atmıştı.

"Git. Ben birkaç saat seni idare ederim. Ayin'i tamamladığını söylerim. Bu akşam dolunay var ve Dublin yakınlarında hala birkaç büyülü mekanımız yerli yerinde duruyor. Sekizinci Kısım'a mesaj atarım. Qwan belki Bir Numara'yı birkaç saatliğine büyülü laboratuvarından çıkartabilir."

"Teşekkürler eski dostum."

"Bir şey değil. Şimdi git. Bir süreliğine kafanın içinden çıkıp buradaki söylentileri takip edeceğim. Belki insan medyasının aklına birkaç fikir sokabilirim. Doğal bir yeraltı gaz rezervi fikrini sevdim. Yalan sayılmaz."

Yalan sayılmaz.

Holly aynı şeyin Artemis'in e-postası için de geçerli olup olmadığını merak etti. İrlandalı çocuk sıklıkla gerçeğe yakın, yalan sayılmayacak şeyler söyleyerek insanları kandırıyordu.

Holly bu düşüncayı zihninden uzaklaştırdı. Artemis bile böyle ciddi bir konuda yalan söylemezdi.

Herkesin bir sınırı vardı.

Öyle değil mi?



BÖLÜM 3: BÜYÜK YAPKILARI



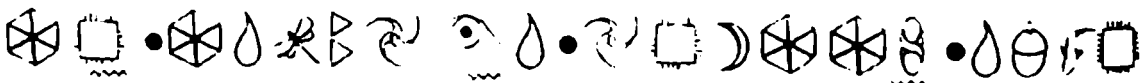
BÜYÜK Artemis adamlarını Fowl Malikanesi'nin konferans odasında topladı, oda aslında balo salonu olarak tasarlanmıştı. Yakın zamana kadar Gotik kemerler asma bir tavanla gizleniyordu ama Angeline Fowl asma tavanın kaldırılmasını ve salonun eski görkemine kavuşmasını emretmişti.

Artemis, babası ve Butler, on kişilik daha yeri olan cam tablalı masanın başında siyah deri Marcel Breuer sandalyelerde oturuyordu.

Artemis, kısa süre öncesine kadar bu masada kaçakçılar oturuyordu, diye düşündü. Suç çetelerinin liderleri, bilgisayar korsanları, muhbirler, kalpazanlar, karaborsa simsarları ve hırsızlarla birlikte. Bunlar, eski aile işleriydi.

Büyük Artemis dizüstü bilgisayarını kapattı. Yüzü solgun ve çok yorgundu ama gözleri kararlılıkla parıldıyordu.

“Plan çok basit. Sadece ikinci bir fıkre değil, bir sürü fıkre ihtiyacımız var. Butler jeti alıp Çin’e gidecek. Resmi kanalları



kullanacak vaktimiz yok, belki kontrollerin gevşek olduğu bir havaalanma inmesi gerekebilir.”

Butler başıyla onayladı. “Doğru yeri biliyorum. İki gün 49 içerisinde orada olurum, herhangi bir sorun çıkmaz.”

Büyük Artemis durumdan memnundu. “Güzel. Jet yakıt aldı, hazır. Yedek pilot ve tam bir mürettebat ayarlandı.”

“Yanıma birkaç şey almam lazım, sonra ben de hazırım.”

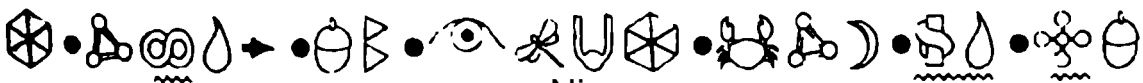
Artemis, eğer havaalanında resmi görevliler olmayacaksa, Butler’ın yanına ne gibi şeyler alacağını az çok hayal edebiliyordu.

“Sen ne yapacaksın baba?” diye sordu.

Büyük Artemis, “Ben İngiltere’ye gidiyorum,” diye cevap verdi. “Helikopterle Londra Havaalanı’na ineceğim, oradan limuzinle Harley Caddesi’ne geçeceğim. Konuşmam gereken birkaç uzman var, hepsini buraya getirmektense benim oraya gitmem daha etkili olur. İçlerinden annenin durumuna mantıklı bir açıklama getirebilenlerin buraya gelmeleri için ne gerekiyorsa yapacağım. Gerekirse çalıştıkları yere de kaçıplarını öderim.”

Artemis başıyla onayladı. Bunlar zekice taktiklerdi. Her ne kadar son birkaç seneyi hümanist biri olarak geçirse de, yirmi yıl boyunca bir suç imparatorluğunu başarıyla yöneten birinden de daha azı beklenemezdi.

Artık Büyük Artemis’in yaptığı her iş etikti. Yenilenebilir-yakıtlı arabalardan jeotermal cihazlara ve güneş panellerine kadar her şeyi üreten kendisi gibi iş adamlarından kurulu Earthpower konsorsiyumundaki hisseleri ve yaptığı her tür ticaret yasaldı. Ailenin karbon salınımını azaltmak için Fowl



arabalarına, jetlerine ve helikopterlerine özel emisyon filtreleri bile taktırmıştı.

50

Artemis kendisine sorulmadan, “Ben burada kalacağım,” dedi. “Sizin çabalarınızı koordine edeceğim, Harley Caddesi’ndeki uzmanların annemi görebilmesi için videokonferans ayarlarını yapacağım. Doktor Schalke ve Bayan Kitap’ı denetler, muhtemel çareler için internette arama yaparım.”

Büyük Artemis hafifçe gülümsedi. “Kesinlikle oğlum. Ben videokonferansı düşünmemiştim.”

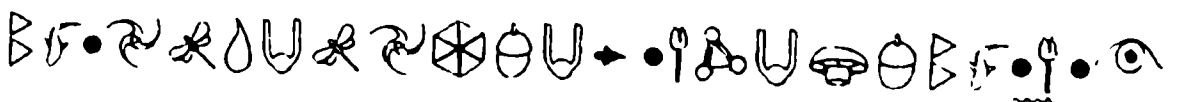
Butler yola çıkmak için sabırsızlanıyordu ama bir konuyu hemen dile getirmesi gerekiyordu. “Artemis’i yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor. Bir dahi olabilir ama başını her daim derde sokar, bir bela mıknatısı gibidir.” Koruma, Artemis’e bakıp göz kırptı. “Üzerine alınma efendim ama sıradan bir pazar pikniğini bile uluslararası bir krize dönüştürebilirsin.”

Artemis özü zarif bir biçimde kabul etti. “Alınmadım.”

Büyük Artemis, “Bu benim de aklıma geldi,” dedi. Çenesini sıvazladı. “Ama bunun için yapabileceğim bir şey yok. Bakıcı ikizleri birkaç günlüğüne Howth’daki kulübeye götürmeyi kabul etti ama Arty’ye burada ihtiyacımız var, kendi başının çaresine bakmak zorunda.”

Artemis, “Sorun değil,” dedi. “Lütfen artık bana biraz güvenin.”

Büyük Artemis uzandı ve elini oğlunun eline koydu. “Şu anda birbirimize olan inancımızdan başka bir şeyimiz yok. Anneni kurtarmanın mümkün olduğuna inanmak zorundayız. Sen inanıyor musun?”



Artemis'in yüzü kızardı. "Evet, tabii ki."

"O zaman iyi bir evlatsın. Ve annen iyileşir iyileşmez bunun farkına varacak."

Holly boynunu büktü ve parmak uçlarında beliren kıvılcımlar havada daireler çizdi.

Artemis, "Hayır," dedi. "Önce semptomlara baksan daha iyi olmaz mı?"

Holly yumruğunu sıktı ve kıvılcımları söndürdü. Şüphelendi.

Miğferini çıkardı ve Artemis'e doğru bir adım attı, normalde insanların bu kadar yakınına girmezdi. Artemis'in birbirinden farklı gözlerine baktı. Kendi gözünün kendisine baktığını görmek çok garipti.

"Sen bir şey mi yaptın Artemis?"

Artemis bakışlarını kaçırmadı ama gözlerinde üzüntüden başka bir şey yoktu.

"Hayır. Sadece söz konusu olan ben değil de, annem olduğu için daha tedbirliyim."

Holly'nin Artemis'e duyduğu şüpheler yılların deneyimine dayanıyordu. Artemis'in daha önce büyü kullanması konusunda isteksiz davrandığını hatırlamıyordu. Belki de bunu kendisi zaten denemişti. Belki de zamanda seyahatin sonunda iddia ettiği gibi çaldığı büyü gücünü kaybetmemişti.

Artemis'in başını ellerinin arasına aldı ve alnını alnına dayadı.

Artemis, "Holly, bunun için vaktimiz yok," diye itiraz etti.

Holly cevap vermedi, gözlerini kapattı, konsantre oldu. Artemis sıcaklığın başının her yanına yayıldığını hissetti ve



büyünün tanıdık vızıltısını duydu. Holly beynini tanıyordu. Sadece birkaç saniye sürdü.

Holly, "Hiçbir şey yok," dedi. Artemis'i bıraktı. "Büyünün kalıntıları var ama hiç güç yok."

Artemis tökezledi, başı dönüyordu.

"Şüphelerini anlıyorum, Holly. Bunu hak ettim. Şimdi lütfen annemle ilgilenir misin?"

Holly şimdiye kadar yan gözle bakmak dışında Angeline Fowl için bir şey yapmaktan kaçındığını fark etti. Kadının durumu kötü anıları da beraberinde getiriyordu.

"Tabii ki Artemis. Seni test ettiğim için özür dilerim. Senden bir şey olup olmadığından emin olmam gerekiyordu."

Artemis, "Benim duygularım önemli değil," dedi. Holly'yi dirseğinden tuttu. "Şimdi, annem. Lütfen."

Holly, Angeline Fowl'u incelemek için kendisini zorladı, bunu yaptığı anda uzuvlarına, derinlerde kök salmış bir korkunun iğneleri battı.

"Bunu biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Artemis, "Bununla daha önce karşılaştın mı?" diye sordu.

Annesinin yüzü ve kolları gözeneklerinden çıkan ve hemen buharlaşan şeffaf bir jelle kaplıydı. Angeline'in gözleri açıktı ama sadece akı görünüyordu, yaşama tutunuyormuş gibi çarşafı kavramıştı.

Holly kemerinden bir ilkyardım çantası çıkardı, yatağın yanındaki sehpanın üzerine koydu ve ucu pamuklu bir çubukla jelden örnek aldı. "Bu jel. Bu koku. Olamaz. Olamaz."

Artemis, "Ne olamaz?" diye sordu. Holly'nin kolunu tutuyordu.



Holly, Artemis'i umursamadı, miğferini taktı ve Polis Plazası'yla bağlantıya geçti.

“Foaly? Orada mısın?”

Sentor ikinci vızıltıdan sonra cevap verdi. “Buradayım, Holly. Masaya zincirlendim. Komutan Kelp bana senin nerede olduğunu soran birkaç e-posta gönderdi. Ona Ayin hikayesini anlattım. Sen şimdi—”

Holly araya girdi. “Foaly, beni iyi dinle. Artemis'in annesi. Sanırım burada ...çok kötü bir şeyle karşı karşıyayız.”

Sentor'un ruh hali hemen değişti. Holly, Foaly'nin endişesini gizlemeye çalıştığından şüphelendi. Sonuçta, Artemis'in mesajı çok ciddiye.

“Pekala. Malikane sistemiyle senkronizasyona geçiyorum. Artemis'e şifreyi sor.”

Holly vizörünü kaldırıp Artemis'in gözlerine baktı. “Foaly güvenlik şifresini soruyor.”

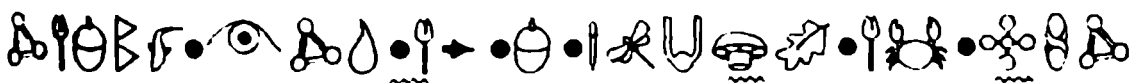
Artemis, “Tabii ki, tabii ki,” dedi. Şifreyi hatırlaması birkaç saniyesini aldı. “SENTOR. Hepsi büyük harf.”

Dünyanın derinliklerinde, Foaly bu iltifatı çok değerli anılarının arasında bir yere not etti. Bunu daha sonra değerlendirecek ve simli şarapla kutlama yapacaktı.

“Sentor. Tamam. İçerideyim.”

Duvardaki büyük plazma ekran aydınlandı ve Foaly'nin suratu belirdi, görüntü önce karlıydı, sonra keskin bir çözünürlükle odaklandı. Artemis'in elindeki ağ kamerası, sentorun uzaktan kumanda etmesiyle vınlıyarak dönmeye başladı.

Foaly, “Ne kadar çok açıdan bakarsak o kadar iyidir,” dedi. Sesi televizyonun çevresel hoparlörlerinden geldi.



Artemis kamerayı annesinin yüzüne tuttu, cihazı mümkün olduğunca titretmemeye çalıştı.

“Holly’nin tepkisinden bu durumun ona tanıdık olduğu fikrine kapıldım.”

Holly, Angeline’in yüzünü işaret etti. “Şu jeli görüyor musun Foaly? Gözeneklerden çıkıyor. Ve leylak kokusu geliyor. Ben eminim.”

Sentor, “Bu imkansız,” dedi. “Biz bunu yıllar önce yok etmiştik.”

Artemis bu belirsiz imalardan sıkılmaya başlamıştı.

“İmkansız olan ne? Neyi yok ettiniz?”

“Henüz bir teşhis koyamam Artemis, uygun olmaz. Holly, tam bir tarama yapmam lazım.”

Holly avucunu Angeline Fowl’un alnına tuttu ve eldivenindeki Omni-sensör bir dizi lazerle kadının suratını taramaya başladı.

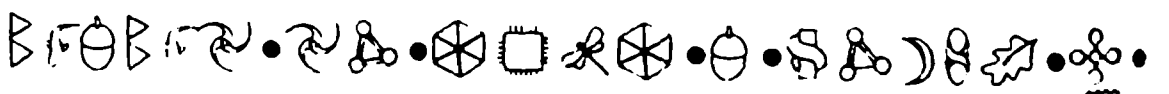
Bilgiler ekranına gelmeye başlayınca Foaly’nin parmakları klavyenin üzerinde seri bir şekilde tıkırdadı. Hevesli hali mevcut duruma pek uymuyordu.

Yarım dakika sonra, “Tamam,” dedi. “İstediğimi aldım.”

Holly sensörü kapattı, sonra Artemis’in yanında dikildi ve çocuğun elini tuttu, sessizce sonuçları bekledi. Foaly arama parametrelerinin ne olduğunu bildiği için çok fazla zaman geçmeden cevap verdi.

Konuşmaya başladığında yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bilgisayar jeli analiz etti. Korkarım Büyütropi.”

Artemis, Holly’nin elini biraz daha sıkıldığını fark etti. Bu Büyütropi her neyse kötü bir şey olmalıydı.



büyü de zehirlenir. Büyütropi ilk olarak yirmi sene önce Linfen, Çin'de görüldü."

Artemis başıyla onayladı. Mantıklıydı. Linfen zehirli maddelerin çok olduğu bir yerdi. Çin'in kömür endüstrisinin merkeziydi. Şehrin havasında kül, karbonmonoksit, nitrojenoksit, değişken organik bileşenler, arsenik ve kurşun vardı. Çin'de iş verenler arasında bir şaka vardı: İşçilere kinlenen patrona, onları Linfen'e göndermesi tavsiye edilirdi.

"Bu hastalık büyüyle yayılır, dolayısıyla büyüden etkilenmez. On yıl içerisinde neredeyse peri nüfusunu yok ediyordu. Halkın yüzde yirmi beşini kaybettik. En kötü etkilenen yer Atlantis'ti."

Artemis, "Ama yayılmasına engel oldunuz," dedi. "Bir tedavi bulmuş olmalısınız."

Foaly, "Ben bulmadım," dedi. "Eski dostumuz Opal Kobo bir panzehir buldu. Üzerinde on sene çalıştı ama panzehir için büyük paralar talep etti. Elindekilere el koymak için mahkeme emri çıkarmak zorunda kaldık."

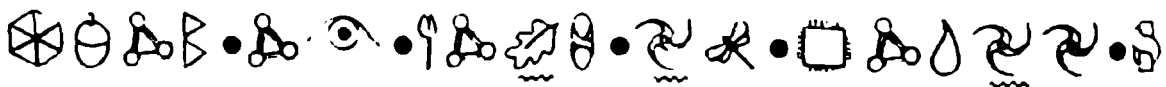
Artemis sabırsızlanmaya başlamıştı. "Politik konular beni ilgilendirmiyor Foaly. Panzehirin ne olduğunu ve anneme neden veremeyeceğimizi soruyorum."

"Uzun hikaye."

Artemis, "Anlat," dedi.

Foaly gözlerini kaçırdı.

"Tedavi doğal yollardan elde edildi. Birçok yaratık içinde önemli tıbbi maddeler barındırır ve bunlar doğal büyü güçlendirici olarak da kullanılır, ama insanlar yüzünden bu hayat kurtaran türlerin her sene neredeyse yirmi bininin soyu



tükeniyor. Opal, donör hayvanı öldürmeden panzehiri çekip alabilen basit bir şırınga geliştirdi.”

Artemis birden Foaly’nin neden gözlerinin içine bakmadığını anladı. Başını ellerinin arasına aldı. 59

“Ah, hayır. Söyleme.”

“Opal Koboï, panzehiri Madagaskar’ın ipeksi sıfaka lemur türünün beyin sıvısında buldu.”

Artemis, “Biliyordum,” diye inledi. “Bunun dönüp dolaşıp başıma bela olacağını biliyordum.”

“Ne yazık ki ipeksi sıfakanın soyu tükendi. Sonuncusu sekiz sene önce öldü.”

Artemis’in gözlerinde suçluluk vardı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ben öldürdüm.”



Babası antika sandalyeye oturdu ve Artemis sessizce bu durumdan hoşlandı.

“Sanırım gemi hazır,” dedi.

Babası, “Yola çıkmaya hazır,” dedi. Mavi gözlerinde heyecan vardı. “Bu yeni bir pazar Arty. Moskova şimdiden dünyanın ticaret merkezlerinden biri haline geldi. Kuzey Rusya kaçınılmaz olarak peşinden gelecek.”

“Sanırım annem son seyahatinden memnun kalmadı.”

Artemis’in ailesi yakın zamanda ciddi tartışmalar yaşamıştı. Mutlu evliliklerindeki sorun, Büyük Artemis’in işleriydi. Baba Artemis, Alaska’nın gümüş madenlerinden Yeni Zelanda tersanelerine kadar uzanan bir suç imparatorluğunun başındaydı. Angeline hümanist ve çevreci bir kadındı, kocasının suç aktiviteleri ve doğal kaynakları acımasızca sömürmesinin oğlu için çok kötü bir örnek olduğuna inanıyordu.

Artemis bir sabah annesinin, “Büyüyünce babası gibi olacak,” dediğini duymuştu. Konuşmayı odaya yerleştirdiği bir böcek sayesinde baştan sona dinlemişti.

“Ben babasını sevdiğini sanıyordum.”

Artemis anne babası kucaklaşırken hışırtılar duydu. “Seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum ama bu gezegeni de seviyorum.”

Büyük Artemis, “Aşkım,” dedi. Sesi fısıltıdan ibaret olduğu için duyulması çok zordu. “Fowl’ların maddi durumu şu anda çok hassas bir dengeye sahip. Elimizdeki sermaye yasadışı işlere bağlanmış durumda. Tamamen yasal işlere geçiş yapabilmek için büyük bir vurguna ihtiyacım var. Mavi-çip stoku elimize geçince dünyayı kurtarabiliriz.”



Artemis annesinin babasını öptüğünü duydu. “Pekala benim korsan prensim. Son bir vurgun daha, sonra dünyayı kurtaracağız.”

Bir vurgun daha. Ruslar için vergisiz kola yüklü bir gemi yola çıkmaya hazırdı. Ama daha önemlisi Arktika’ya açılan ticaret yoluydu. Artemis babasının bu işi sadece bir kez yapacağına inanmıyordu. Bu işte kazanılacak milyar dolarlar söz konusuydu.

Artemis’in babası, oğluyla ayarladığı toplantıda, “Fowl Yıldızı yüklendi ve yola çıkmaya hazır,” dedi. “Unutma, dünyayı sadece iyi niyetle kurtaramazsın. Elinde sağlam kozlar olmalı ve altın da bu kozlardan biridir.”

Büyük Artemis şöminenin üzerinde duran ahşap kalkanın üzerindeki armayı ve sloganı işaret etti.

“Aurum potestas est. Altın güçtür. Bunu asla unutma Arty. Yeşiller zengin olmadığı sürece onları kimse dinlemez.”

Genç Artemis annesiyle babasının arasında kalmıştı. Babası ailenin ihtiyacı olan her şeye sahipti. Fowl hanedanlığı zenginliğe olan bağlılığı sayesinde yüzlerce yıldır büyüyordu. Artemis babasının servetlerini artırmanın bir yolunu bulacağından ve sonra ilgisini çevreye odaklayacağından emindi. Annesini de çok seviyordu ama Fowl ailesinin serveti korunmalıydı.

Büyük Artemis, “Bir gün ailenin kontrolü sana geçecek,” dedi. Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi. “O gün geldiğinde benim gözüm arkada kalmayacak çünkü senin Fowl’ları zirveye taşıyacağını biliyorum.”



Artemis, “Kesinlikle, baba,” dedi. “Zirveye çıkacağız ama bunun olması için önümüzde daha uzun seneler var.”

Büyük Artemis bir kahkaha attı. “Umarım çok uzun seneler yoktur,” dedi. “Şimdi, gitmem gerek. Ben yokken annene göz kulak ol. Ve aile servetini çarçur etmesine izin verme, tamam mı?”

Babası bu sözleri söyledikten bir hafta sonra ortadan kaybolmuştu, adamın öldüğü düşünülüyordu. Son sözleri Artemis’in beynine kazınmıştı.

Annene göz kulak ol ve aile servetini çarçur etmesine izin verme.

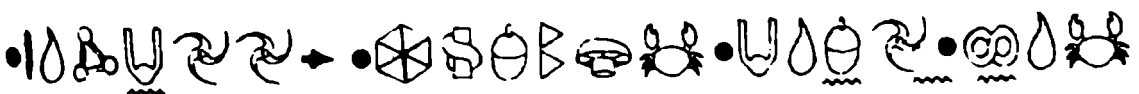
Artemis iki ay sonra masasının başında bilgisayar ekranına bakıyordu. Ekranda ailenin mali durumunu gösteren rakamlar vardı. Babası ortadan kaybolduktan sonra kazançları azalmıştı. Artık evin erkeği oydu, Fowl imparatorluğunun başındaydı ve buna uygun davranması gerekiyordu.

Büyük Artemis’in gemisi Arktika’nın karanlık sularına gömüldükten sonra aileye borcu olanlar ortadan kaybolmuş, kaçakçılar, hırsızlar, tetikçiler ve kalpazanlar başka organizasyonlarla işbirliği yapmıştı.

Artemis, hırsız onuru diye bir şey var mı, diye düşündü. Böyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum.

Fowl parasının büyük kısmı bir gecede kaybolmuştu. Artemis’e yönetmesi gereken bir malikane ve psikolojik durumu gittikçe kötüye giden bir anne miras kalmıştı.

Alacaklıların üzerlerine gelmesi uzun sürmemişti, hepsi geriye sadece kırıntılar kalmadan önce pastadan pay almak istiyordu. Artemis malikanenin kredisıyla çeşitli borçları



ödeyebilmek için bir Rembrandt çizimini açık artırmaya çıkarmak zorunda kalmıştı.

64

Annesi de işleri kolaylaştırmıyordu. Büyük Artemis'in ortadan kaybolduğunu kabullenmek istemiyor ve dünyayı kurtarma misyonuna sarılmaya devam ediyordu.

Artemis bu arada babasını bulmak için araştırmalara devam ediyordu. Her ne kadar uluslararası sanat ve müzik ödülleriyle birlikte bir düzine patent ve telif hakkına sahip olsa da, on yaşında ve yetişkinlerin dünyasında ciddiye alınmayan bir çocuk için bunu yapmak çok zordu. Artemis zamanla kendi servetini kazanmaya başlayacaktı ama yeterince zamanı yoktu. Paraya hemen ihtiyacı vardı.

Artemis, İnternet ve dünyanın önde gelen haber kanallarını izleyebilmek için uygun bir konferans odası kurmaya çalışıyordu. Bunun için en az yirmi bilgisayara ihtiyacı vardı. Moskova'da bir otelde kalan Buzul kaşifleri de ödemelerini bekliyordu. Adamlara ödeme yapacak parası yoktu.

Artemis zarıf parmağıyla ekrana vurdu.

Bir şey yapmak zorundayım, diye düşündü.

Angeline Fowl oğlu içeriye girdiğinde yatağın üzerinde ağlıyordu. Annesini görünce Artemis'in yüreği burkuldu ama yumruklarını sıkıp güçlü görünmeye çalıştı.

"Anne?" dedi. Bir banka dekontunu havada salladı. "Bu nedir?"

Angeline gözlerini bir mendile sildi, sonra dirsekleri üzerinde doğruldu ve oğluna baktı.

"Arty, küçük Arty. Gel yanıma otur."



Angeline'nin gözlerini akan siyah rimelden halkalar kuşatıyordu, teni neredeyse yarı-saydam bir beyazlığa bürünmüştü.

Güçlü ol.

“Hayır anne. Oturup konuşmayacağız. Güney Afrika'daki bir vahşi yaşam merkezine elli bin avroluk ödemeyi neden yaptığını öğrenmek istiyorum.”

Angeline şaşkıındı. “Güney Afrika mı? Güney Afrika'ya kim gitti?”

“Güney Afrika'ya elli bin avroluk bir çek gönderdin, anne. Bu paraya Arktika'daki keşif için ihtiyacım vardı.”

“Elli bin. Bu bana bir yerden tanıdık geliyor. Geldiğinde babana sorarım. Bu akşam da yemeğe geç kalmasa iyi olur yoksa—”

Artemis'in sabrı tükenmeye başlamıştı. “Anne, lütfen. Düşünmeye çalış. Güney Afrika'da hayır kurumlarına verecek paramız yok. Butler dışında bütün çalışanların işine son verdik ve ona da aylardır para ödemiyoruz.”

Angeline birden, “Lemur!” diye haykırdı. “Şimdi hatırladım. Bir ipeksi sifaka lemuru satın aldım.”

Artemis, “Bu imkansız,” dedi. “Propithecus candidus'un soyu tükendi.”

Annesi birden tutkulu bir yüz ifadesine büründü. “Hayır, hayır, bunu Güney Afrika'da bulmuşlar. Madagaskar'dan oraya nasıl gittiğini bilmiyorlar – muhtemelen bir tekneyle gitmiştir. Onu kurtarmak zorundaydım. Türünün son örneği, Arty.”

Artemis soğuk bir ses tonuyla, “Bir veya iki sene içerisinde ölecek,” dedi. “Ve paramızı boşa harcamış olacağız.”



Angeline dehşete kapıldı. “Aynı—”

“Babam gibi mi? Güzel. Birinin mantıklı olması lazım.”

66

Artemis'in yüzünde ciddi bir ifade vardı ama içinde fırtınalar kopuyordu. Üzüntüsü yüzünden bunamaya başlamış annesiyle nasıl böyle konuşabiliyordu?

Ben niye paramparça olmadım, diye düşündü. Cevabı hemen buldu. Ben bir Fowl'um ve Fowl'lar her koşul ve şart altında ayakta kalır.

“Ama elli bin avro, anne? Bir lemur için.”

Angeline, “Belki de bir tane dişi bulurlar,” dedi. “O zaman bir türü kurtarmış oluruz.”

Artemis, tartışmanın anlamı yok, diye düşündü. Mantık burada işe yaramıyor.

Masum bir ses tonuyla, “Bu şanslı ipeksi şimdi nerede?” diye sordu. Küçük tüylü bir hayvandan bahseden sıradan bir on yaşında çocuğun havasına büründü.

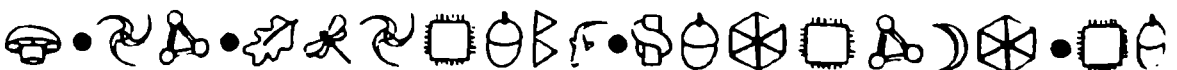
“Rathdown Park’ta güvende. Krallar gibi bakılıyor. Yarın Florida’da özel yapay yaşam ortamına götürülecek.”

Artemis başıyla onayladı. Rathdown Park, Wicklow'da özel bir doğal yaşam alanıydı, soyu tükenmek üzere olan türler için kurulmuştu. Sıradan bir İsviçre bankası kadar güvenliğe sahipti.

“Bu harika. Belki de elli bin avroluk maymunumuzu ziyaret ederim.”

Annesi, “Artemis, Artemis,” diye araya girdi. “İpeksi bir lemur, senin de bildiğin gibi maymunları avlar.”

Artemis'in içinden, biliyorum ama umurumda değil, diye bağır-
mak geliyordu. Babam kayıp ve sen onun keşif parasını bir lemur için
harcadın!



Artemis, “Resmi bir yer değil,” dedi. Sesinde Butler’ın daha önce duymadığı bir soğukluk vardı ama son zamanlarda benzerlerine sıklıkla şahit olmaya başlamıştı. “Sadece iş. Artık aile işlerinin başına geçtim, buna uygun giyinmem gerek.”

Artemis, “Evet,” diye cevap verdi. “Bir maymunun amcasını görmeye gidiyoruz.”

“Nasıl?”

Artemis, “Küçüktüm,” diye cevap verdi. Konunun açılmasından rahatsızdı. “Birçok açıdan farklı bir insandım.”

69

Foaly suçlarcasına, “Senin neye benzediğini biliyoruz Artemis,” dedi. “Fowl Malikanesi kuşatmasının bana ne kadar fazla bütçeye mal olduğunu hayal bile edemezsin.”

Holly hala bir cevap bekliyordu. “Lemuru nasıl öldürdün? Onu nasıl buldun?”

Artemis, “Çok kolay oldu,” dedi. “Butler’la Rathdown Parkı’nı ziyaret ettik ve oradayken güvenliği devre dışı bıraktık. Aynı akşam gidip lemuru aldık.”

“Öyleyse lemuru Butler öldürdü. Şaşırdım, onun tarzı değildir.”

Artemis bakışlarını aşağı indirdi. “Hayır, Butler yapmadı. Lemuru Ekstinksiyonistler isimli bir gruba sattım.”

Holly ne diyeceğini bilemedi. “Ekstinksiyonistler! Artemis, bunu yapmış olamazsın. Bu korkunç bir şey!”

Artemis, “Benim ilk büyük işimdi,” dedi. “Lemuru Fas’a gönderdim ve bana yüz bin avro ödediler. Bu parayla Arktika keşfini finanse ettim.”

Holly ve Foaly sessiz kaldı. Artemis bir yaşamı parayla satmıştı. Holly birkaç saniye önce arkadaşı olarak gördüğü insandan uzaklaştı.

“Kendime göre mantıklı bir açıklamam vardı. Bir lemurun hayatına karşılık babamınki. Nasıl olur da böyle bir fırsatı tepebilirdim?” Artemis’in gözlerinde pişmanlık vardı. “Biliyorum. Korkunç bir şey yaptım. Zamanı geri döndürebilseydim...”



Ve birden durdu. Kendisi zamanı geri döndüremezdi ama bunu yapabilecek bir şeytan cadı tanıyordu. Bir şansları vardı.

Annesinin elini nazıkçe yatağın üzerine koydu, sonra oda-da volta atmaya başladı.

Düşünme müziği, diye düşündü. Düşünme müziğine ihtiyacım var.

Klasik müzik koleksiyonundan Beethoven'ın 7. Senfoni'si-ni seçti ve düşünürken şarkıyı dinledi.

Güzel seçim. Ruh şenlendirici. İlham verici.

Artemis odada volta atarken etrafında olup bitenlerin farkında değildi, olasılıkları gözden geçiriyordu ve düşüncelere dalmıştı.

Sentor yüzünü buruşturdu. "Buna neden hiç şaşırmadım acaba?"

Holly, Artemis'in dikkatinin dağılmasını fırsat bilip miğferini taktı ve Foaly'le özel olarak konuşmaya başladı. Pencerenin yanına gitti ve perdelerin arasından dışarıya göz gezdirdi. Batan güneş ağaçların dalları arkasındaydı, kırmızı ve beyaz renkli yıldızçiçekleri havai fişeklere benziyordu.

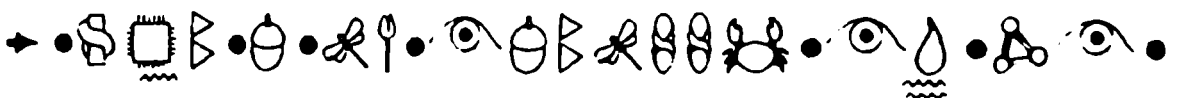
Holly bir süre düşüncelere daldı, sonra mevcut duruma odaklandı.

"Burada Artemis'in annesinden daha fazlası tehlikede," dedi.

Foaly, Artemis'in kendisini duymaması için televizyonu kapattı.

"Biliyorum. Bir salgın başlarsa periler için felaket olur. Bildiğim kadarıyla geriye panzehir kalmadı."

"Opal Koboi'yle konuşmamız lazım. Bir yerlerde kayıtlar tutmuş olmalı."



“Opal her zaman en değerli formülleri zihninde saklar. Bence ormandaki yangına hazırlıksız yakalandı – bütün dönörlerini bir gecede kaybetti.”

Koboi Endüstri, Tsingy de Bemaraha’da sonik bir kutu kurarak Madagaskar lemurlarının ilgisini çekmişti. Adadaki bütün lemurlar sonik kutunun çağrısına kulak vermiş ama bir yıldırımın sebep olduğu yangında hayatlarını kaybetmişlerdi. Neyse ki, hastalananların büyük bir kısmı tedavi edilmişti. Karantina kısmında sadece on beş peri daha ölmüştü.

Artemis odanın ortasında durdu ve boğazını temizledi. Planını paylaşmaya hazırdı ve perilerin kendisine odaklanmasını istiyordu.

“Sorunumuzun kısmen basit bir çözümü var,” dedi.

Foaly televizyonu açtı ve suratı ekranı kapladı.

“Sorunumuz mu?”

“Yapma Foaly, hiçbir şey yokmuş gibi davranamazsın. Bu, mutasyon geçirip insanlar arasında yayılan bir peri salgın hastalığı. Elinizde panzehir kalmadı ve yenisini yapacak zamanınız da yok. Şu anda kaç tane Büyütropi vakasının kuluçka döneminde olduğunu ancak Tanrı bilir.”

Artemis, kendi kendine buna ben de dahilim, diye düşündü. Büyümü annem üzerinde kullandığıma göre, hastalık büyük ihtimalle bana da geçti.

Foaly, “Malikaneyi karantinaya alırız,” dedi. “Böylece annen üzerinde kimse büyü kullanmadığı sürece hastalığı kontrol altında tutarız.”

“Annemin ilk hasta olduğunu sanmıyorum. Bu kadar fazla tesadüf olur. Dışarıda kim bilir daha kaç kişi var.”



Foaly inledi – teslim olduğunu belli etti. “Pekala Artemis, kısmen basit çözümün nedir?”

Artemis, “Zamanda geriye gider ve lemuru kurtarırım,” dedi. Bir pazar sabahı pikniğe çıkmayı teklif ediyormuş gibi neşeliydi.

Sessizlik. Uzun süre bir süre odadan hiç ses çıkmadı, ardından Foaly’nin boğuk kişnemesi duyuldu.

“Geriye gitmek...”

Holly duyduklarına hala inanamıyordu. “Zamanda?..”

Artemis rahat bir sandalyeye oturdu, parmaklarını birbirine kavuşturdu ve başıyla onayladı.

“Lütfen argümanlarınızı dile getirin. Hazırım.”

Holly, “Hala nasıl bu kadar kendini beğenmiş görünebiliyorsun?” diye sordu. “Gördüğümüz bütün trajedilerden ve planlarının sebep olduğu onca yıkımdan sonra.”

Artemis, “Ben kararlıyım, kendini beğenmiş değilim,” diye düzeltti. “İhtiyatlı olmaya ayıracak vaktimiz yok. Annemin sayılı saatleri kaldı ve peri halkının da zamanı azalıyor.”

Foaly’nin ağzı hala açıktı. “Bu konuyu Konsey toplantılarından birinde dile getirmek için kaç anayasa komite toplantısına katılmamız gerektiğinin farkında mısınız?”

Artemis konuyu geçiştirmek istercesine elini havada salladı. “Konuyla alakasız. Ben Halk’ın anayasasını okudum. İnsanlar veya şeytanları kapsamıyor. Bir Numara bana yardım etmeye karar verirse teknik olarak onu durdurmaya yetkiniz yok.”

Holly tartışmaya dahil oldu. “Artemis, bu delilik. Zamanda seyahatin yasaklanmasının bir sebebi var. Zamanın akışına



en ufak bir müdahalenin bile potansiyel yansımaları felakete sebep olabilir.”

73

Artemis sevimsizce gülümsedi. “Ah evet, meşhur zaman paradoksu. Geçmişe gidip büyükbabamı öldürürsem ben var olamam, değil mi? Ben de Gorben ve Berndt gibi yansımaların zaten hissedildiğini düşünüyorum. Sadece geleceği değiştirebiliriz, geçmiş ve günümüzü değiştiremeyiz. Zaman da geriye gidersem, zaten gitmişimdir.”

Holly nazik bir ses tonuyla konuşmaya başladı, Artemis için üzülüyordu. Angeline’in durumu kendisine annesinin son günlerini hatırlatıyordu.

“Biz düzene müdahale edemeyiz Artemis. İnsanların kendi yaşamını yaşamasına izin vermeliyiz.”

Artemis bir sonraki taşı gediğine koymak için ayağa kalkıp suçlamalara teatral bir tepki vermesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmadı. Hayatının en zalim numaralarından birini en yakın arkadaşlarından birinin üzerinde kullanmak üzereydi ve suçluluk duygusu dayanılmazdı.

“Sen düzene çoktan müdahale ettin Holly,” dedi. Gözlerini periye dikerek.

Holly bunu duyunca ürperdi. Vizörünü kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Annemi iyileştirdin. Hem iyileştirdin hem de lanetledin.”

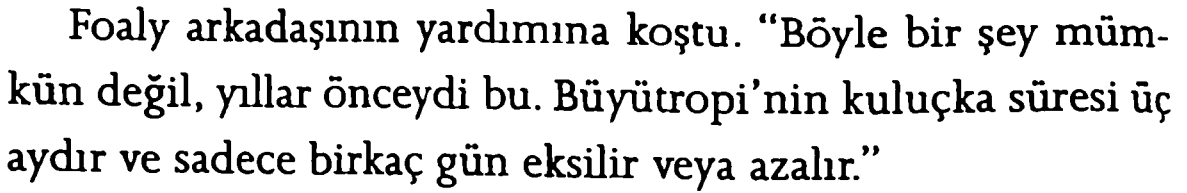
Holly bir adım geriledi, üzerine gelen vuruşları karşılamak ister gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Ben mi? Ben... Sen ne diyorsun?”

Artemis artık yalanma devam etmek ve suçluluğunu öfke-siyle gizlemek zorundaydı.



“Kuşatmadan sonra annemi iyileştirdin ve ona Büyütropi’yi bulaştırdın.”



Periler sustu. Holly nelere sebep olmuş olabileceğini düşünüyordu. Foaly beynini zorlayarak Artemis'e verecek mantıklı cevaplar arıyordu. Bir şey bulamadı.

Holly miğferini çıkardı, sendeleyerek Angeline Fowl'un yanına gitti. Ayakları uyuşmaya başlamıştı ve uyuşukluk bedenine yayılıyordu.

"Annem öldü – insanlar tarafından zehirlendi. Bir kazaydı ama hayatta kalmasına bir yardımı olmadı bunun." Gözlerinden yaşlar aktı. "Ben insanları avlamak istiyordum. Onlardan nefret ediyordum." Holly yumruklarını sıktı. "Özür dilerim, Artemis. Bilmiyordum. Kim bilir başka kimlere bulaşmıştır? Benden nefret ediyor olmalısın."

Artemis, sözlerini geri al, diye düşündü. Gerçeği söyle yoksa arkadaşlığınız bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Sonra, hayır, güçlü ol, annen yaşamalı.

Artemis, "Senden nefret etmiyorum Holly," dedi. Kendimden nefret ediyorum ama bu oyuna devam etmek zorundayım. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil ama zamanda geri gitmeme izin vermek zorundasın."

Holly başıyla onayladı, sonra gözlerini sildi. "Gitmene izin vermekten fazlasını yapacağım, sana eşlik edeceğim. Keskin gözler ve hızlı bir el işine yarayabilir."

Foaly, "Hayır, hayır, hayır, hayır" dedi. Her bir sözcükten sonra televizyonun sesini biraz daha açtı. "Kafamıza estiği gibi geçmişi değiştirmemiz mümkün değil. Holly de annesini geri getirmek veya Komutan Julius Root'un ölmesine engel olmak isterse geçmişe mi gidecek yani? Bu kabul edilemez."



Artemis parmağını Foaly'ye doğrulttu. “Bu özel bir durum,” dedi. “Bir salgın hastalık patlak vermek üzere ve buna engel olabiliriz. Ayrıca soyu tükendi denilen bir türü geri getireceğiz. Ben bir lemuru öldürmüş olabilirim ama Opal Koboï geri kalanını bir araya topladı ve ölümlerine sebep oldu. Periler de en az benim kadar suçlu. Kendinizi kurtarmak için yaşayan bir canlının beyin sıvısından aldınız.”

Foaly, “B-biz çaresiz kalmıştık,” dedi. Kekeleyişi için korkuyordu.

Artemis zafer kazanmış gibi, “Kesinlikle,” dedi. “Her şeyi yapmaya hazırdın. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırla ve bunu yeniden yapmak isteyip istemediğini kendine sor.”

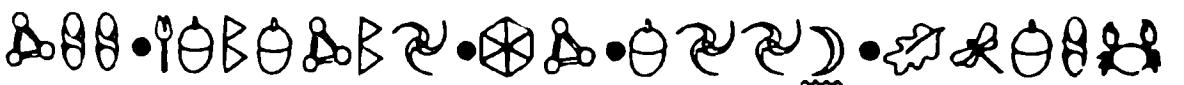
Foaly bakışlarını kaçırdı ve geçmişini düşündü. O dönem periler için tam bir kabustu. Büyü kullanılması yasaktı ve mahkeme emriyle Opal panzehirin formülünü açıkladığında lemurların soyu çoktan tükenmişti. Uykusuz geceler boyunca alternatif bir panzehir yapmaya çalışmış ama başaramamıştı.

“Yenilmez olduğumuzu düşünüyorduk. Geriye kalan tek hastalık insanlardı.” Sentor kararını vermişti. “Lemur canlı olmalıydı. Beyin sıvısı çok kısa süreliğine saklanabiliyordu ama beyin çalışmıyorsa sıvı da işe yaramıyordu. Ben bir tür yüklü koruma haznesi geliştiriordum ama...”

Artemis, “Bu sefer başaracaksın,” dedi. “Elinde canlı bir denek ve laboratuvar olacak. Bir dişiyi klonlayabilirsin.”

Foaly, “Klonlama yasal değil,” dedi. “Ama soyu tükenmek üzere olan türlerde...”

Holly'nin miğferinden bir bip sesi geldi, dikkati dışarıya inen taşıta odaklandı. Pencerenin kenarına koşunca ay ışığıy-



la aydınlanan yolun üzerine hafif bir parıltının gölgesinin düştüğünü gördü.

' · Holly, acemi bir pilot olmalı, diye düşündü. Gölge ışıklarını çalış- 77
tırmamış.

Artemis'e döndü. "Mekik burada."

"Pilota arka tarafa park etmesini, ahırlardan birini kullanmasını söyle. Doktorun asistanı babamın ofisinden telefon görüşmeleri yapıyor. Dışarıya çıkıp kalkanlı bir peri mekiğine çarpmasını istemem."

Holly direktifleri verdi ve gerginlik içinde mekiğin evin arkasına dolaşmasını beklediler. Herkes için uzun bir bekle-yişt, sadece Angeline'in hırıltılı nefesi duyuluyordu.

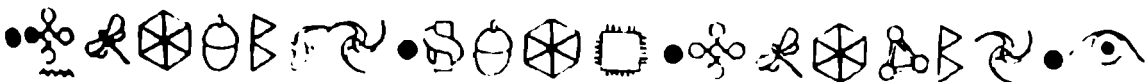
Foaly, "Bir Numara bunu yapamayabilir," dedi. "Çok genç bir cadı, herhangi bir eğitim de almamış. Zamanda seyahat en zor büyülerden biridir."

Artemis bir yorum yapmadı. Yapması anlamsız olurdu. Bütün umutlarını N° 1'e bağlamıştı.

Bunu ya başarır ya da annem ölür.

Angeline'in elini tuttu, başparmağıyla parşömene benzeyen deriyi okşadı.

"Dayan anne," diye fısıldadı. "Bir saniye içerisinde geri döneceğim."



BÖLÜM 5: KÜÇÜK ŞEYTAN



LEP mekiğinin iskele tahtası üzerinde duran ve N° 1 olarak bilinen küçük şeytan garip bir figürdü. Kısa boylu ve tıknazdı, gümüş rengi zırhı ve küçük uzuvları vardı, el ve ayak parmakları olan, ayağa kalkmış bir gergedana benziyordu. Kafası saf bir gargoyle kafasıydı.

N° 1, keşke bir kuyruğum olsaydı, diye düşündü.

Aslında kuyruğu vardı ama çok kısıydı, Haven Şehri'nin yapay iklim parkında kar makinesi işlevi görmesinden başka bir işe yaramıyordu.

N° 1 kendisini kuyruğunun tuvaletin içine girecek kadar uzun olmamasıyla avutuyordu. Hybras şeytanlarından bazılarının Haven'ın geridönüşüm salonlarındaki son moda tuvaletlerle başı dertteydi. Korkunç hikayeler duyuyordu. Acil serviste sadece bu ay üç kuyruk yerine geri dikilmişti.

Araf'tan normal zamana geçiş bütün şeytanlar için zor olmuştu ama pozitif tarafları negatiflerden daha fazlaydı. Eski



kabile liderinin sınırlamaları kaldırılmıştı. Şeytanlar seviyorsa pişirilmiş yiyecekler yiyebiliyordu. Aileler yeniden popülerdi. En saldırgan şeytanlar bile anneleri yanlarındayken daha rahattı. On milenyumluk insan yeme alışkanlığından kurtulmak kolay değildi ve şeytanlardan bazıları terapi görüyor veya bir mekiğe atlayıp yüzeye çıkarak ilk gördükleri insanı kemirmesinler diye sakinleştiriciler alıyordu.

N° 1'in böyle bir derdi yoktu çünkü kol kemirmek ilgisini çekmiyordu. Şeytanlar arasında bir anomaliydi. N° 1 herkesi severdi, özellikle de kendilerini Araf'ın ölümcül kasvetinden ve eski psikopat kabile lideri Leon Abbot'tan kurtaran Artemis Fowl'u çok seviyordu.

Bu yüzden, Sekizinci Kısım'a Artemis'in kendisine ihtiyacı olduğu çağrısı gelince, N° 1 hemen bir mekiğe atlamış ve yüzeye çıkmak istediğini söylemişti. Uçuş Komutanı Vinyáya bu isteğe onay vermişti çünkü karşı çıkmak çaylak cadının sağa sola savuracağı büyülerin hedefi olmak anlamına geliyordu. N° 1 bir defasında hayal kırıklığına uğradığı için öfkelenmiş ve yanlışlıkla şehrin dev akvaryumunun dev aynasını kırmıştı. Şimdi periler tuvalet havuzlarında hala golyan balmıkları buluyordu.

Vinyáya, gidebilirsin, demişti. Ama her adımında elini tutacak korumaları yanına almayı kabul edersen.

N° 1 koruma liderinin elini tutmaya çalışınca Vinyáya'nın gerçekten el ele yürümekten bahsetmediğini anlamıştı.

"Ama Komutan Vinyáya," diye itiraz etti.

Yüzbaşı, "Elini çek, şeytan," dedi. "Benim nöbetimde kimse el ele tutuşmayacak."



Ve N° 1 şimdi tek başına Fowl Malikanesi'ne doğru yürüyordu ama yanında görünmezlik kalkanları açık, bir düzine peri vardı. Yolu yarılادığında gerçek görünümünü bir şekilde değiştirme büyüsuyle gizlemesi gerektiğini hatırladı. Artık girişe bakan bir insan, ön kapıya doğru yürüyen çiçekli cübbe giymiş küçük bir çocuktan başka bir şey görmeyecekti. N° 1 bunu geçen yüzyıla ait bir insan filminde görmüş ve bu görünümün düşmanca olmadığına karar vermişti.

Bayan Kitap, N° 1 içeriye adım atarken dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Karşısında çocuğu görünce birden olduğu yerde durdu. Gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlüklerini düzeltti.

“Merhaba, ufaklık,” dedi. Gülümsedi. Fakat üzerine doğrultulmuş on iki plazma tüfeğini görseydi bu kadar neşeli olamazdı.

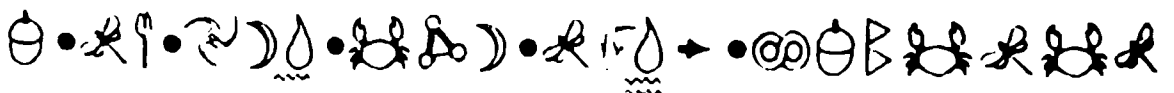
N° 1 neşeyle, “Merhaba,” dedi. “Ben herkesi severim, senin için tehlike değilim.”

Bayan Kitap'ın gülümsemesi yarıda kesildi. “Tehlike mi? Tabii ki hayır. Birini mi arıyorsun? Kıyafet balosu mu var yoksa?”

Artemis kapıda belirdi ve konuşmayı yarıda kesti.

“Ah... Ferdinand, nerelerdeydin?” dedi. N° 1'i hemen kızın yanından uzaklaştırdı. “Bu, bahçıvanın çocuğu Ferdinand,” diye açıkladı. “Dramatik bir tiptir. Ben birazdan gelip oğlunu alması için babasını çağırırım.”

Bayan Kitap şüphyle, “İyi fikir,” dedi. “Annenin odasının kilitli olduğunu biliyorum ama üst kata yalnız çıkmasına izin verme.”



Artemis, “Tabii ki,” dedi. “Onu arka kapıdan dışarıya çıkarırım.”

Hemşire, “Peki,” dedi. “Benim biraz hava almam lazım. Sonra gelip annene bakarım.”

Artemis, “Sen keyfine bak,” dedi. “Cihazları ben kontrol ederim.”

Zaten bir kısmını ben tasarladım, diye düşündü.

Bayan Kitap köşeyi dönünce Artemis şeytan arkadaşını üst kata çıkardı.

N° 1, “Üst kata çıkıyoruz,” dedi. “O bayan beni üst kata çıkarmamanı söylemedi mi?”

Artemis iç geçirdi. “Beni ne kadar zamandır tanıyorsun, Bir Numara?”

N° 1 başıyla onayladı. “Ah, anlıyorum. Artemis Fowl hiçbir zaman kendisine söyleneni yapmaz.”

Holly merdivenlerin tepesinde N° l'i karşıladı ama şekil-değiştirme büyüsünü kaldırına kadar şeytana sarılmadı.

“Bu şeylerden nefret ediyorum,” dedi. “Islak bir sūngere sarılmak gibi.”

N° 1 yüzünü buruşturdu. “Ama Ferdinand olmak hoşuma gitmeye başlamıştı. İnsanlar bana gülümsüyor.”

Artemis odada güvenlik kameraları olmadığını söyledi ve şeytan cadı kapı kapanana kadar bekledi, sonra parmaklarını yalayarak büyüyü sonlandırdı. Ferdinand çözüldü ve etrafa kıvılcımlar saçarak N° 1'in bedenini terk etti, geriye yüzünde geniş bir gülümseme olan küçük gri şeytan kaldı.

Holly şeytana sıkı sıkı sarıldı.



“Bir Numara bizi geçmişe göndermezse hiçbirimizin geleceği veya ümitleri olmayacak.”

N° 1, “Lütfen durun,” dedi. “Bu tartışma başımı döndürüyor. Bunun için zamanımız yok.” 83

Artemis'in yüzü sinirden kıpkırmızıydı ama diline hakim oldu, Foaly bağırmaya devam ediyordu ama en azından ekranların sesini kısmıştı.

Holly, “Foaly’nin hava alması lazım,” dedi. “Yoksa başına sancılar girecek.”

Üçlü, sentor sakinleşene kadar bekledi, ardından N° 1 konuşmaya başladı. “Her halükarda, seninle gelemem Artemis. İşler böyle yürümüyor.”

“Ama bizi Araf’tan buraya getirdin.”

“Bunu Qwan yaptı. O bir usta, bense bir öğrenciyim. Her neyse, Araf’a geri dönmek gibi bir niyetimiz yok. Buraya geri dönmek istiyorsan, o zaman benim çapa olarak kalmam gerekiyor.”

Artemis, “Bunu açıklar mısınız?” diye sordu.

N° 1 kollarını iki yana açtı. “Ben bir deniz feneriyim,” dedi. “Parıldayan bir güç süpernovasıyım. Havaya saçtığım her büyü bana geri döner. Seni geçmişe gönderirim, sonra sen tasmanın ucundaki bir köpek gibi bana geri dönersin.” N° 1 kaşlarını çattı, gülümsemesi yarıda kesildi. “Şu uzayıp kısalabilen tasmalardan.”

Artemis, “Tamam, anladık,” dedi. “Büyüyü yapman ne kadar sürer?”

N° 1 bir süre dudaklarını yedi. “Siz ikiniz kıyafetlerinizi çıkarana kadar hazır olur.”



Artemis, “Ha!” dedi. Çok şaşkıncı.

Holly, “D’Arvit,” diye küfretti.

N° 1, “Sanırım hepimiz D’Arvit’in ne anlama geldiğini biliyoruz,” dedi. “Ama ha anlamsız bir sözcüktür. Tabii eğer Hristiyanların kutsal sembolü olan haç demek istemediysen, bu Hristiyanlığın sembolü sayılan ve birbirini dikey olarak kesen iki çizgiden oluşan biçim anlamına gelir. Ama açıkçası bunun konumuzla bir ilgisi olmadığını düşünüyorum. Belki de başka bir dilde farklı anlama gelen bir sözcüğü dile getirecektin, değil mi?” Durup göz kırptı. “Bu, özel bir mesaj mıydı?”

Artemis şeytanın kulağına doğru eğildi. “Neden kıyafetlerimizi çıkarmak zorundayız?”

Holly şeytanın diğer kulağına, “Bu çok güzel bir soru,” diye fısıldadı.

N° 1, “Çok basit,” dedi. “Ben Qwan kadar yetenekli değilim. Son transferi Qwan gerçekleştirmesine rağmen birer gözünüz yer değiştirdi, belki de biri büyü çalmaya odaklandığı içindi. Oraya kıyafet veya silah götürürseniz sizin bir parçanız olabilirler.” İşaretparmağını havaya kaldırdı. “Transferlerle ilgili bir numaralı ders, ” dedi, “her şey mümkün olduğunca basit olmalı. Bedenlerinizi yeniden bir araya getirmek bütün konsantrasyonunuzu harcayacak. Ve bir de düşünmeniz gereken bir lemur var.”

N° 1, Artemis’le Holly’nin şaşkın yüzlerine baktı, ikisine de acıdı.

“Gerekliyse yanınıza bir parça eşya alabilirsiniz. Küçük bir şey olsun ama teninizle aynı renk olursa iyi olur çünkü



Artemis'in altında kırmızı Armani iç çamaşırı vardı, neredeyse yüzüyle aynı renkteydi.

Artemis, "Devam edebilir miyiz?" dedi. "Nerede durmamızı istiyorsun?"

N° 1, "Nerede durmak isterseniz orada durun," dedi. "Aynı noktada durursanız her şey benim için daha kolay olur. Sizi mekana çok fazla odaklanmadan boşluğun içine ışıktan bile hızlı bir şekilde savurmak zaten yeterince zor olacak."

Artemis, "Şimdi doğru yerdeyiz," dedi. "Olmak istediğimiz yer burası."

N° 1, "Ne zaman geri dönmek istediğinizi de bilmek zorundasınız," dedi. "Zamansal koordinatlar da fiziki koordinatlar kadar önemlidir."

"Ne zaman döneceğimizi ben biliyorum."

N° 1, "Pekala," dedi. Ellerini ovuşturdu. "Sizi gönderme vakti geldi."

Holly'nin aklına bir şey geldi. "Ayin'i tamamlamadım," dedi. "Büyü gücüm çok az, bu durum silahlarım olmayınca sorun olabilir. Yanımda bir meşe palamudu da yok."

Artemis, "Nehrin kıvrıldığı bir yere ihtiyacın olduğunu da unutma," dedi.

N° 1 yüzünü buruşurdu. "Bunlar sorun olabilirdi ama..."

Şeytanın altındaki spiral rûnik işaret kırmızı bir parıltıya büründü ve bir çarkıfelek fişeği gibi dönmeye başladı. Hipnotize edici görünüyordu.

Holly, "Vay canına," dedi. "Bu çok..."

Sonra rûnün ortasından koyu kırmızı bir ışın çıktı ve Holly'ye çarparak etrafım ışıkla kuşattı.



N° 1, “Şimdi ağzına kadar büyüyle dolusun,” dedi. Eğilerek selam verdi. “Çok teşekkür ederim. Ben bütün hafta buradayım. Goblinlere bahşiş verip meşe palamutlarını gömmeyi unutmayın.”

Holly, “Vay canına,” dedi. Parmak uçları vızıldıyordu. “Çok faydalı bir numara.”

“Bilmediğin bir şey daha var. Bu büyü benim imzamı taşıyor. Bu Bir Numara kokteyli sayesinde zaman akımı içerisinde bir deniz feneri gibi parıldayacaksın.”

Artemis ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. “Ne kadar zamanımız var?”

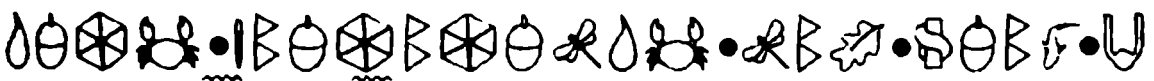
N° 1 hesaplamalar yaparken bakışlarını tavana odakladı. “Üç yüz sene ...hayır, hayır, üç gün. Holly benim gücüme odaklanarak bu süre dolmadan sizi geri getirebilir ama üç günden sonra aramızdaki bağ zayıflamaya başlar.”

“Bu konu hakkında yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Gerçeklerle yüzleşin: Ben ne kadar güçlü olsam da bu konuda acemiyim, bu süre içerisinde geri dönmeniz çok önemli. Üç günden fazla geçirirseniz sonuçta geçmişte sıkışıp kalırsınız.”

Artemis, “Birbirimizden ayrılırsak Holly geri dönüp beni alamaz mı?” diye sordu.

N° 1, “Hayır, alamaz,” dedi. “İkinizin de tecrübe etmediği bir anda buluşmamızı ayarlamak imkansız. Bunu sadece bir kez yapabiliriz. Bu seyahatte ikinizi bir arada tutmak benim bütün gücümü harcayacak. Daha fazlası olursa atomlarınız hafızasını kaybeder ve nereye ait olduklarını unutar. İkiniz de daha önce zaman akımının içine iki kez girdiniz. Ben nes-



neleri sonsuza kadar götürüp getirebilirim ama canlı varlıklar onları bir arada tutan bir cadı olmadığı zaman parçalara ayrılır.”

Holly çok önemli bir soru sordu. “Bir Numara, bunu daha önce yaptın mı?”

Şeytan, “Tabii ki,” dedi. “Birçok kez. Bir simülatörde. Ve hologramlardan iki tanesi sağ kaldı.”

Artemis’in kararlılığı bir an için sarsıldı. “İkisi mi sağ kaldı? Son ikisi mi?”

N° 1, “Hayır,” diye itiraf etti. “Son ikisi zaman deliğinde hapsoldü ve kuantum zombileri tarafından yendi.”

Holly sivri kulaklarının karıncalandığını hissetti. Bu iyiye işaret değildi. Peri kulakları tehlike seziyordu.

“Kuantum zombileri mi? Ciddi olamazsın.”

“Ben de Qwan’a aynı şeyi söyledim. Programı o yazmış.”

Artemis, “Bunların konumuzla ilgisi yok,” dedi. “Gitmekten başka çaremiz yok.”

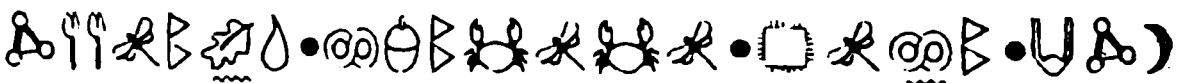
N° 1, “Pekala,” dedi. Parmaklarını esnetti. Dizlerini bükte, bütün ağırlığını kuyruğunun ucuna verdi.

“Güç pozisyonu,” diye açıkladı. “En iyi işlerimi bu pozisyonda çıkarıyorum.”

Foaly, “Mulch Diggums da aynı pozisyonu kullanıyor,” dedi. “Kuantum zombileri. O programın bir kopyasını edinmem lazım.”

Şeytan cadının etrafında kırmızı bir sis belirmeye başladı, boynuzları arasında kıvılcımlar atlıyordu.

Foaly, “Gücünü topluyor,” dedi. “Her an gidebilirsiniz. Unutmayın, gerekmedikçe hiçbir şeye dokunmayın. Kim-



seyle konuşmayın. Geçmişte benimle bağlantı kurmayın. Var olmamak gibi bir niyetim yok.”

Artemis başıyla onayladı. “Biliyorum. Zaman paradoksu teorisi gerçekse olabildiğince az etki bırakın.”

Holly devam etmek için sabırsızlanıyordu. “Bu kadar bilim yeter. Bizi geçmişe gönderin. Maymunu geri getirelim.”

Artemis’le Foaly bir ağızdan, “Lemur,” dedi.

N° 1 gözlerini kapattı. Açtığında gözleri koyu kırmızıydı.

Hiçbir şey olmamış gibi, “Tamam, gitmeye hazırız,” dedi.

Artemis gözlerini kırptırdı. N° 1’in güçlü sesinin bu kadar ciyaklamasını beklemiyordu.

“Emin misin?”

N° 1 inledi. “Biliyorum. Ses tonum, değil mi? Yeterince ciddi değil. Qwan hava büyülerini yerine peri büyülerine odaklanmam gerektiğini söylüyor. Bana güvenin, ben hazırım. El ele tutuşun.”

Artemis’le Holly iç çamaşırları içinde yan yana dikildi, isteksizce el ele tutuştu. Daha önce zamanı ve mekanı birlikte geçmiş, isyanları bastırmış, kan tükürmüş, hafızalarını kaybetmiş, cüce gazı solumuş ve gözlerini değiş tokuş etmişlerdi ama hiçbir şey el ele tutuşmak kadar zor değildi.

N° 1 bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama kendine hakim olamadı.

“Ve şimdi sizi...”

İkili, şeytanın ne demeye çalıştığını anlayamadı. Kaşlarını çatukları anda N° 1’in gözlerinden kırmızı ışınlar çıkmaya başladı ve arkadaşlarını son hızla zaman akımının içine gönderdi.



N° 1, “İnsan ve peri ilan ediyorum,” dedi. Şakasını tamamladı, kendi kendine kıkırdadı.

90

Foaly burnundan soludu. “Galiba endişeni gizlemek için kıkırdıyorsun.”

N° 1, “Haklısın,” dedi.

Az önce Artemis’le Holly’nin durduğu yerde şimdi ikisinin kopyası birer görüntü vardı, ağızları N° 1’in şakasına itiraz etmek ister gibi açıldı.

“Bu hayalet görüntüler beni çok korkutuyor. Ölü gibiler.”

Foaly ürperdi. “Öyle deme. Onlar ölürse hepimiz ölebiliriz. Ne zaman geri dönecekler?”

“On saniye içerisinde.”

“Ya dönmezlerse?”

“O zaman hiçbir zaman geri dönemezler.”

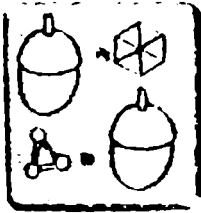
Foaly saymaya başladı.

Duzeigenleme

Ny.ozlem

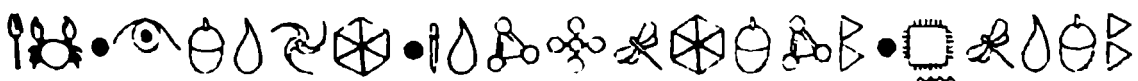


BÖLÜM 6: ВЕРИ VE ВЕРИ



KARADA yaşayan bir hayvan suya girdiğinde bir anlığına afallardı. Yaratık, insan veya peri, fark etmezdi. Yüzey kırılır ve bütün duyular şoka girerdi. Soğuk can yakar, hareket yavaşlar, gözlere renklerin karışımı ve baloncuklar dolardı. Zaman akımına girmek bunun gibi bir şeydi.

Fakat bu, zamanda seyahatin tutarlı bir deneyim olduğu anlamına gelmezdi. İki seyahat birbirinin aynısı olamazdı. Gezegenin zamanda seyahat konusunda en deneyimli perisi olan şeytan cadı Qwan, Qwan: Zaman Şimdi adlı çok satan otobiyografisinde zamanda seyahatin bir cücenin bağırsaklarında uçmaya benzediğini söylemişti. Kolaylıkla seyahat edilen yerler bulunabildiği gibi bir köşeyi dönüp pis kokulu bir yere sıkışmak da mümkündü. Zaman akımında olmanın en büyük sorunu duygusal bir kavram olmasıydı, gerçek zamandaki güçlü duyguları emerdi. Kötü kokan bir yere ulaştıysanız insanların bir şey öldürdüğüne dair bahse bile girilebilirdi.



Artemis'le Holly de Güney Afrika'da yok edilen bir ekosisteme karşılık gelen pis kokulu bir yerden geçiyordu. Hayvanların korkusunu hissedebiliyor, yanan ağaçların kokusunu duyabiliyorlardı. Artemis, Holly'nin duygu selinde kendisini kaybettiğini hissetti. Periler çevresel olaylara karşı insanlardan daha duyarlıydı. Holly konsantrasyonunu kaybederse atomları dağılır ve zamanın içinde emilir giderdi.

Artemis, odaklan Holly, diye düşündü. Kim olduğunu ve neden burada olduğumuzu unutma.

Bunu yapmak ikisi için de çok zordu. Parçacık hafızaları Araf seyahatleri sırasında zaten zayıflamıştı ve kendini zamanın içine bırakma dürtüsü çok güçlüydü.

Artemis kararlılığını güçlendirmek için zihninde annesinin bir görüntüsünü canlandırdı.

Nerede ve hangi zamanda olmak istediğimi biliyorum, diye düşündü.

FOWL MALİKANESİ, SEKİZ SENE ÖNCE

Artemis'le Holly zaman akımından çıktı ve kendilerini on yaşındaki Artemis'in çalışma odasında buldu. Aslında fiziksel olarak yumuşak bir deneyimdi, alçak bir duvarın tepesinden halının üzerine atlamak gibiydi ama seyahatleri duygusal olarak hayatlarının en kötü anıları içerisinde on dakika geçirmeye benziyordu. Zamanda seyahat: Asla aynı olmazdı.

Holly bir dakika boyunca kendi annesi için ağladı, sonunda bir saatin ısrarlı zil sesi nerede ve hangi zamanda olduğu-



dükten sonra etkiler tersine çevrilebilir.” Durdu ve Holly’nin görüntüsüne baktı. “Belki sen de kendine bakmak istersin. Değişen sadece ben değilim.”

Holly, Artemis’i kenara itti, çocuğun dalga geçtiğini düşünüyordu ama aynadaki periyi görünce gülümsemesi yarıda kaldı. Yüz kendisine aitti ama farklıydı, birkaç yara izi eksikti, zamanın etkileri sanki geriye çevrilmişti.

“Gencim,” dedi. “Çok daha gencim.”

Artemis, “Hayal kırıklığına uğrama,” dedi. “Bu geçici bir durum. Bunların hepsi makyaj gibi. Benim fiziksel olgunluğum, senin gençliğin. Birazdan yeniden zaman akımının içine gireceğiz.”

Holly yine de hayal kırıklığına uğradı. Bunun nasıl olduğunu biliyordu.

Annemi düşünüyordum. Birlikte geçirdiğimiz son saatleri. O zaman nasıl olduğumu.

Ve düşündüklerine uygun şekilde değişmişti.

Şu halime bak. Akademi’den yeni çıkmışım. İnsan standartlarına göre Artemis’ten daha gencim.

Sebebini bilmiyordu ama bu nedense çok korkunç bir düşünceydi.

“Üzerine pantolon giy,” dedi. Beyaz gömleğin düğmelerini ilikledi. “Teorilerini sonra tartışırız.”

Artemis uzayan boyundan faydalanarak uzanıp dolabın tepesindeki büyük kutuyu eline aldı. Kutunun içinde, Angeline Fowl’un hayır kurumu mağazalarından aldığı kıyafetler vardı.

Gümüş bir peruğu Holly’ye fırlattı.



“Yetmişler maskeli balosu,” dedi. “Annemin, bilimkurgu romanı Starship Troopers’taki karakterlerden birinin kılığına girdiğini hatırlıyorum. Şimdi sivri kulaklarını ört.”

95

Holly, “Şapka daha kolay olurdu,” dedi. Yeni kesilmiş kestane rengi saçlarının üzerine peruğu geçirdi.

Artemis, “Korkarım hiç şansın yok,” dedi. Kendisine de eski bir eşofman takımı çıkardı. “Harrods mağazasından değil ama idare edeceğiz artık.”

Artemis’in eski terlikleri Holly’nin ayağına tam geldi. Kutudan çıkan Büyük Artemis’e ait terlikler biraz büyük de olsa Artemis’in işini görecekti gibiydi.

Holly, “Maymun çalarken giyinik olmak daha iyidir,” dedi.

Artemis eşofmanın kollarını kıvrırdı. “Aslında giyinmemize de gerek yoktu. Sadece annemin lemuru gizlice üst kata çıkaran Butler’ı az kalsın yakalayacağı anı beklemek zorundayız. Kafesi içeriye ittiğini, sonra benim alıp üst kata çıkardığımı hatırlıyorum. Kafes içeriye girer girmez bu saçma sapan kıyafetleri çıkaracak ve Bir Numara’nın yanına geri dönebileceğiz.”

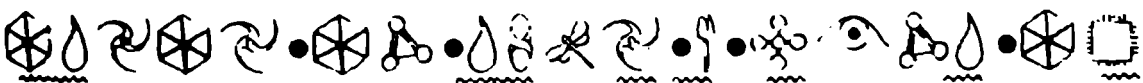
Holly aynadaki görüntüsüne baktı. Başka gezegenden gelmiş bir başkan koruması gibi duruyordu. “Kulağa çok basit geliyor.”

“Çok basit. Öyle olacak. Butler içeriye girmemişti. Tek yapmamız gereken burada dikilmek ve beklemek.”

“Sen bu anı nereden buldun?”

Artemis uzun siyah saçlarını kenara itince birbiriyle uyumsuz çatık kaşları açığa çıktı.

“Dinle,” dedi. Yukarıyı, tavanı işaret etti.



Holly gümüş renkli saçları kulağının arkasına attı, hassas duyma yeteneğini kullanmak için başını hafifçe yana yatırdı. Dededen kalma saatin sesini, zamanda seyahat edenlerin kalp atışlarını duydu, ama ardından kendini kaybetmiş bir kadının sesi geldi.

Artemis bakışlarını önüne indirdi. “Annem,” dedi. “Beni tanımadığı ilk zamandı. Şimdi beni polisi çağırmakla tehdit ediyor. Telefon etmek için dışarıya çıkacak ve Butler’la burun buruna gelecek.”

Holly anladı. Bir oğulun böyle bir anı unutması mümkün müydü? Bu anı bulmak hem kolay hem de acı verici olmalıydı.

“Çok iyi hatırlıyorum. Rathdown Parkı’ndan yeni dönmüştük ve Fas’a uçmadan önce annemin nasıl olduğuna bakmak istemiştım. Bundan bir ay sonra artık kendine bile bakamayacak duruma gelecek.”

Holly arkadaşının kolunu sıktı. “Hepsi geçti artık, Artemis. Şimdi geçmişteyiz. Annen birkaç dakika sonra yatağından kalkabilecek ve her zamanki gibi seni sevmeye devam edecek.”

Artemis üzgün bir biçimde başıyla onayladı. Hepsinin doğru olduğunu biliyor ama bu kötü anının etkisinden kurtulamıyordu.

Yukarıda, Angeline Fowl’un sesi yatak odasından dışarıya taşı ve şiddetlendi.

Artemis, Holly’yi duvara doğru çekti.

“Butler şimdi merdivenlerde. Her ihtimale karşı görünmesek daha iyi olur.”



Holly elinde olmadan ürperdi. “İçeriye girmediğine emin misin? Butler’la düşman olarak en son karşılaştığımda yanımda bir LEP timi vardı. Kafamda gümüş bir perukla silahsız karşısına çıkma düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor.”

Artemis, “Biraz sakinleş Yüzbaşı,” dedi. Farkında olmadan patronluk tasladı. “Dışarıda kalacak. Bunu kendi gözlerimle gördüm.”

Butler, “Neyi kendi gözlerinle gördün?” diye sordu. Arkalarındaki kemerin altında ortaya çıkmış, içeriye yandaki yatak odasının kapısından girmişti.

Artemis kalbinin parmak uçlarında attığını hissetti. Bu nasıl olabilirdi? Böyle olmaması gerekiyordu. Artemis daha önce hiç Butler’ın öfkeli bakışlarına maruz kalmamıştı ve ilk kez korumanın ne kadar korkunç olabildiğini anladı.

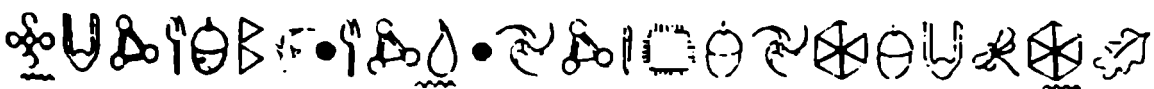
Butler, “Görünüşe göre siz iki çocuk Fowl gardırobunu kullanmışsınız,” dedi. Sorusuna cevap verilmesini beklemedi. “Şimdi, ortalığı velveleye verecek misiniz, yoksa sessizce benimle mi geleceksiniz? Size bir ipucu vereyim, doğru cevap sessizce benimle gelmek.”

Holly, dışarıya çıkmanın tek yolu büyü, diye düşündü.

Peri gücüne erişmek için çenesini sert bir biçimde yana çevirdi. Butler’ı şaşırtması mümkün değildi, belki adamı etkisi altına alabilirdi.

“Kenara çekil, insan,” dedi. Sesi hipnotize edici büyüyle güçlenmişti. Fakat bu saldırının iki önemli unsuru vardı: Biri işitsel, diğeri görseldi. Butler büyülü sözcükleri duyabiliyor ama gölgelerin içindeki Holly’nin gözlerini göremiyordu.

“Ne?” diye haykırdı. “Sen buna nasıl...”



Dev koruma birçok kez uyuşturucu ilaçlara maruz kaldığı için iradesinin emildiğini hissetti. Bu çocuklar bir şekilde kendisine hükmetmeye çalışıyordu. Geriye doğru sendeledi, omzunu kemere geçirdi.

Kafasında gümüş renkli peruğu olan, “Uyu, Butler,” dedi. Beni tanıyor mu?

Durum ciddiye. Bu ikisi malikaneyi gözetlemiş ve her şeye rağmen içeriye girmeye karar vermişti.

Butler, kendimden geçmeden onları etkisiz hale getirmem lazım, diye düşündü. Ben düşersem Artemis’le Bayan Fowl savunmasız kalır.

İki seçeneği vardı: Minyon hırsızların ortasma düşebilir veya Rathdown Parkı’ndaki hayvan kaçırma operasyonu için cebinde taşıdığı bayıltıcı silahı kullanabilirdi.

İkinci seçeneği tercih etti. En azından, bayıltıcı dartlar bu ikisini öldürmez veya kemiklerini kırmazdı. Butler zararsız görünen iki çocuğu etkisiz hale getireceğini düşününce biraz pişmanlık duydu ama Artemis Fowl için çalışıyor ve küçük çocukların ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Starship Troopers kılıklı, peruk takan peri gölgelerin arasından çıktı ve Butler çocuğun gözlerini gördü. Biri mavi, diğeri kahverengiydi.

Yeniden melodik sesiyle, “Uyu, Butler,” dedi. “Gözkapakların ağırlaşmadı mı? Uyu.”

Butler, beni hipnotize ediyor, diye düşündü. Erimiş plastiğin içine girmiş gibi hissizleşen parmaklarıyla silahını kavradı, sonra tetiğe bastı.

“Sen uyu,” diye mırıldandı. Kızı bacağından vurdu.

Holly şaşkın gözlerle bacağındaki darta baktı.



“Yine mi?” diye inledi. Yere düştü. Butler’ın zihni hemen kendine geldi.

Diğeri yerinden bir santimetre bile kıpırdamadı.

99

Butler, profesyonel olan küçük kızdı, diye düşündü. Bu pasaklınınsa ortaklığa ne faydası olduğunu merak ediyorum.

Artemis kimliğini açıklamak ve Butler’ı dost edinmekten başka çaresi olmadığını anladı.

Bu biraz zor olacak. Elimdeki tek kanıt on yaşındaki halime birazcık benzemem.

Planı tamamen bozulmadan şansını denemekten başka şansı yoktu.

“Dinle Butler,” dedi. “Sana söylemem gereken bir şey var...”

Butler çocuğun cümlesini yarıda kesti. “Hayır, hayır, hayır,” dedi. Artemis’i omzundan vurdu. “Daha fazla konuşmanıza izin veremem.”

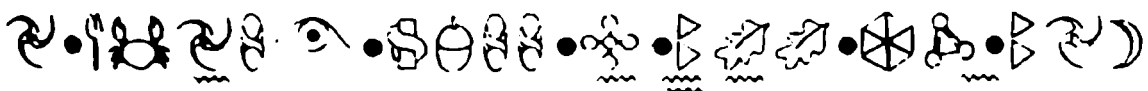
Artemis dartı saplandığı yerden çıkardı ama çok geçti. İlaç kanına karışmıştı.

“Butler!” diye haykırdı. Dizlerinin üstüne çöktü. “Beni vurdun.”

Koruma, “Herkes ismimi biliyor,” diyerek inledi. Eğilip iki hırsızın yerden kaldırdı ve omzuna vurdu.

On yaşındaki Artemis, Bentley’in bagajındaki iki çocuğa bakarken, “Bu çok enteresan,” dedi. “Burada sıradışı bir durumla karşı karşıyayız.”

Butler, “Çok sıradışı,” dedi. Kızın nabzını kontrol etti. “İki hırsız malikaneye girdi.”



“Güvenliği geçtiler ve tek bir hareket sensörü bile onları algılamadı mı?”

“Hiç. Ben onları rutin kontrollerimden birinde buldum. Gölgelemin içine sinmiş, gardıroptan aldıkları kıyafetleri giyiyorlardı.”

Artemis çenesini sıvazladı. “Hmm. Öyleyse, giysilerini bulmadın, öyle mi?”

“Tek bir ipliği bile yoktu.”

“Demek ki malikaneye iç çamaşırlarıyla girip güvenliği aştılar.”

Butler, “Çok sıradışı bir durum,” diye onayladı.

Artemis ceketinin cebinden bir kalem ışık çıkardı ve Holly'nin üzerine tuttu, gümüş peruk ışığın altında bir disko topu gibi parıldıyordu. "Bunda bir gariplik var. Kemik yapısı çok sıradışı. Elmacikkemikleri çıkık -belki Slav olabilir- alnı geniş ve çocuksu. Fakat kafatasıyla gövdenin oranı bir yetişkininki gibi. Bu, çocuk değil."

Butler sessizce kıkırdadı. “Bunlar uzaylı mı?”

Artemis düşünceli bir biçimde, “Erkek olan insan ama bu başka bir şey,” dedi. “Belki de genetiğiyle oynanmıştır.” Işığı yanaklara doğru tuttu. “Şuraya bak. Kulakları sivri. Harika.”

Artemis'in alnı heyecanla karıncalandı. Burada bir şeyler oluyordu, önemli bir şeyle karşı karşıyaydı. Bu durumdan çok ciddi para kazanabilirdi.

Avuçlarını ovuşturdu. “Pekala. Dikkatimi dağıtamam. Uzun vadede, bu garip yaratık bize büyük bir servet kazandırabilir ama şimdi gidip yakalamamız gereken bir lemur var.”



Butler hayal kırıklığına uğradı ama belli etmemek için bagaj kapağını kapattı. “Keşke şu maymun işini unutsaydık. Birçok Uzakdoğu dövüş sporunda eğitim aldım ama hiçbirinde maymunlara karşı savunma taktikleri yoktu.”

“Sadece bir lemur, Butler. Bu operasyonun bize layık olmadığını biliyorum ama söz konusu olan babamın canı.”

“Tabii ki Artemis. Sen nasıl istersen.”

“Kesinlikle. İşte planımız. Planlandığı gibi Rathdown Parkı’na gideceğiz ve Ekstinksiyonistler’le anlaştıktan sonra malikanemize giren iki misafire ne yapacağımıza karar vereceğiz. Arabanın bagajı ne kadar güvenli?”

Butler burnundan soludu. “Şaka mı yapıyorsun?”

Artemis gülümsemedi. “Fark etmemiş olabilirsin Butler, ama ben nadiren şaka yaparım.”

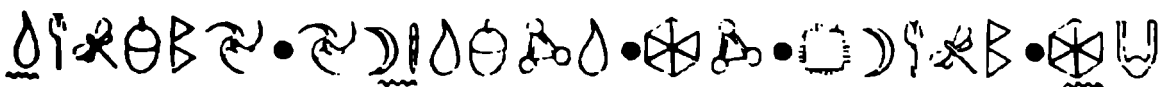
“Nasıl istersen genç efendi. Şaka yapmayı sevmiyorsun. Belki bir gün seversin.”

“Belki babamı bulduğum zaman.”

“Evet, belki o zaman. Her neyse, sorunun cevabına gelelim. Bu, babanın arabası ve bagajında senin doğum günlerinden daha çok tutsağı barındırdı. Mafya, Triad, Yakuza, Tijuana Karteli, Cehennem Melekleri. Çetenin adını söyle, sana kimlerin bu bagajda zaman geçirdiğini söyleyeyim. Aslında, baban bagajı özel olarak modifiye etti. İçinde havalandırma, ışıklandırma, yumuşak süspansiyon, hatta içme suyu bile var.”

“Güvenli mi? Bu çocukların malikaneye girdiğini unutma.”

Butler bagajı kapattı. “Titanyum kilit, güçlendirilmiş kapak. Dışarı çıkmalarına imkan yok. Biz onları çıkarana kadar içeride kalacaklar.”



Artemis, “Harika,” dedi. Bentley’in arka koltuğuna geçti. “Son olarak küçük bir şey daha yapmam lazım, sonra tutsakları unuttur ve lemura odaklanınız.”

Butler, “Harika,” dedi. Kısık sesle ekledi. “Maymun işi. En sevdiğim.”

RATHDOWN PARKI, WICLOW BÖLGESİ, İRLANDA

Holly, Artemis’ten beş kilo daha hafif olmasına rağmen kendine daha önce geldi. Uyandığına çok sevindi çünkü gördüğü kabus çok kötüydü. Uyurken dizleri ve dirsekleri Bentley’in bagajına çarpmış, kendisini bir LEP denizaltısında hayal etmişti.

Holly karanlıkta yutkundu ve korkusuna galip gelmek için gözlerini kırıştırdı. Annesi metal bir kutunun içinde ağır yaralanmıştı ve şimdi kendisi de bir metal kutunun içindeydi.

Holly’yi sakinleştiren annesini düşünmek oldu. Gözlerini açtı, etrafına bakıp parmaklarıyla yoklayarak dar mekanı keşfetti. Çelik duvardaki ışığı bulması uzun sürmedi. Işığı açınca Artemis’in yanında yattığını gördü, tepelerinde eğimli bir kapak vardı. Gardıroptan ödünç aldığı terlikler bir tekerlek kavisinin dibinde duruyordu. Bir arabanın bagajındaydılar.

Artemis inledi, tek gözünü açtı.

“Phonetix hisselerini satın,” dedi. Sonra Butler’ı ve dartlarını hatırladı. “Holly. Holly?”

Holly arkadaşının bacağına dokundu. Gnome dilinde, “Buradayım, Artemis,” dedi. Bagajın içinde dinleme cihazı



olabileceğini düşündü. “Yanımdayım. Başka nerede olabilirim ki zaten?”

Artemis hafifçe yana yattı, yüz hatlarını gizleyen siyah saçlarını geriye savurdu ve peri dilinde konuşmaya başladı.

“Bize ne kadar sakinleştirici verdiklerini bilmiyorum ama sen benden daha hafif olmana rağmen önce uyandın. Büyü?”

Holly'nin yüzünün yarısı ışığa bakmadığı için gölgede kalıyordu. “Evet. Bir Numara’nın büyülleri çok güçlüdür.”

“Bizi buradan çıkaracak kadar mı?”

Holly bir dakika boyunca bagaj kapağını inceledi, parmaklarını metal yüzeyin üzerinde gezdirdi. Sonunda başını iki yana salladı, gümüş peruğu ısıldadı. “Zayıf bir nokta bulamadım. Havalandırma deliği bile mühürlenmiş. Dışarı çıkamayız.”

Artemis, “Tabii ki,” dedi. “Bentley’in bagajındayız. Titan-yum kilidi olan çelik bir kutudayız.” Soğuk havayı ciğerlerine çekti. “Bu nasıl olabilir? Her şey çok farklı. Butler’ın kafe-si odama bırakması gerekiyordu ama bunun yerine sessizce içeri girdi ve bizi bayılttı. Şimdi nerede olduğumuzu ve le-mura ne olduğunu bilmiyoruz. Lemuru henüz yakalamadılar mı acaba?”

Holly kulağını kapağa dayadı. “Sana nerede olduğumuzu söyleyebilirim.”

Dışarıdan hayvanların hırıltıları ve sesleri geliyordu. “Hayvanlara yakınız. Bir park veya hayvanat bahçesi.”

Artemis, “Rathdown Parkı,” dedi. “Ve buradan, lemuru henüz yakalamadıklarını anlıyoruz. Plan ve zamanlama değişmiş.”



Holly düşünceliydi. “Artık kontrol bizde değil. Belki de yenilgiyi kabullenip senin genç halin bizi malikaneye götürdükten sonra evimize geri dönmenin zamanı gelmiştir. Belki de gelecekteki sen bir tedavi keşfeder.”

Artemis böyle bir tavsiyeyi bekliyordu. “Bunu ben de düşündüm. Lemur hala en iyi seçeneğimiz ve hayvandan çok uzak değiliz. Bana buradan çıkabilmek için beş dakika ver.”

Holly şüphelendi. “Beş dakika mı? Büyük Artemis Fowl bile metal bir kutudan beş dakikada çıkmakta zorlanır.”

Artemis gözlerini kapattı, konsantre oldu. Sıkışık bagajı ve yanaklarını okşayan uzun saçlarını düşünmemeye çalıştı. Çenesindeki tüyler de kaşınıyordu.

Holly sabırsızca, “Gerçekle yüzleş Artemis,” dedi. “Burada kapana kısıldık. Mulch Diggums bile böyle bir kilitle başa çıkmakta zorlanırdı.”

Artemis’in kaşları titreşti, konsantrasyonunun bozulmasından rahatsızdı ama sonra yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Işığın altında suratı ürkütücü görünüyordu.

“Mulch Diggums,” dedi. “Buralarda bir yerde olma ihtimali nedir?”

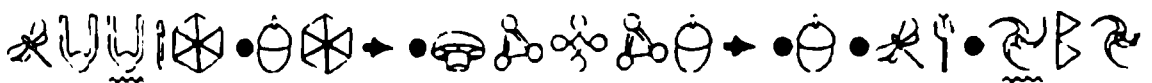
Holly, “Sıfır,” dedi. “Kesinlikle mümkün değil. Maaşım üzerine bahse girmeye hazırım.”

Tam bu sırada bir şey veya biri dışarıdan bagaj kapağına vurdu.

Holly gözlerini devirdi. “Hayır, sen bile...”

Artemis’in yüzünde ukalalık sınırlarını zorlayan bir ifade vardı. “Maaşın ne kadardı?”

“İnanmıyorum. İnanmayı reddediyorum. Bu imkansız.”



Kapı birkaç kez daha çalındı, ardından hafif bir kazıma sesi geldi ve sessiz bir küfür savruldu.

Artemis, “Nasıl da gırtlaktan gelen bir ses,” dedi. “Tıpkı bir cüceninki gibi.”

Holly, “Butler olabilir,” dedi. Artemis’in kendini beğenmiş hali sinirini bozuyordu.

“Gnome dilinde küfür mü ediyor? Hiç sanmıyorum.”

Dışarıdan metalik sesler gelmeye devam etti.

Bam. Güm. Gıcirt.

Ve bagajın kapağı yukarıya doğru açıldı, yıldızlı gökyüzünün bir kısmı açığa çıktı, ardında dev bir pilonun silueti vardı. Pislik içinde bir kafa görüldü, yüz hatları çamur ve de daha kötüsüne bulanmıştı. Bu, sadece bir annenin sevebileceği bir yüzdü, tabii gözleri çok iyi görmüyorsa. Akıntıyla sallanan yosunlara benzeyen sık sakalların yukarısında koyu renkli ve birbirine yakın gözler vardı. Yaratığın dişleri devasa büyüklükte ve kare şeklindeydi, iki dişin arasında kıvranan bir böcek görüntüyü daha fenalaştırıyordu.

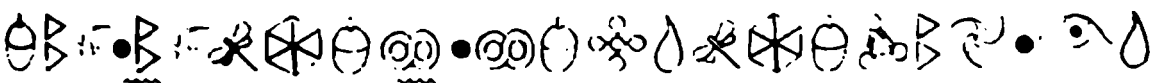
Gelen, tabii ki, Mulch Diggums’tu.

Cüce zavallı böceği diliyle yakaladı ve lezzetli bir şeymiş gibi çiğnedi.

Gülümseyerek, “Toprak böceği,” dedi. “*Leistus montanus*. Harika bir böcektir, sert ve topraksı kabuğu vardır, kabuğu kırdığınız anda ağzınızda lezzetli bir tat patlaması yaşarsınız.”

Şanssız böceği tuttu, sonra titreyen dudakları arasından yüksek sesli bir geçirti çıktı.

Artemis’le Holly’ye bakıp “Asla tünel kazarken geçirmeyin,” dedi. Bir kafede oturuyorlarmış gibi rahat sohbet edi-



yordu. “Pislik aşağıya iner, hava yukarıya çıkar. İyi bir fikir değil.”

Holly, Mulch’ı iyi tanıyordu. Çok konuşmasının sebebi etrafa göz atmak istemesiydi.

Cüce sonunda, “Ve şimdi, iş konusuna gelelim,” dedi. Kildi açmak için kullandığı sakal kılını bir kenara fırlattı. “Araba bagajına tıkılmış bir insan ve bir perimiz var. Kendime sordum, onları kurtarmalı mıyım?”

Artemis’in sabrı tükenmeye başlamıştı. “Peki ne cevap verdin?”

Mulch’ın kara gözleri ay ışığında parıldadı. “Demek ki, Çamur Çocuk Gnome dilini de biliyor. Pekala, şunu iyi anla insan. Paramı alır almaz sizi serbest bırakacağım.”

Holly, ah, dedi içinden. İşin içinde para var. Bu ikisi nasıl olduysa bir anlaşma yapmış.

Holly bagaja yeterince uzun süre hapsolmuştu.

Mulch henüz benim arkadaşım değil, diye düşündü. Kibar olmama gerek yok.

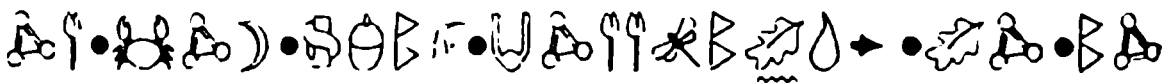
Dizini çenesine doğru çekti, biraz daha kuvvet verebilmek için iki eliyle asıldı.

Mulch ne yapmaya çalıştığını fark etti. “Hey, peri. Hayır—”

Yüzü bagaj kapağına çarpınca cümlesi yarıda kaldı. Cüce içinden çıktığı deliğe düştü, etrafa pis kokulu bir hava ve toprak saçıldı.

Holly, Artemis’in üzerine basarak temiz havaya çıktı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve havayı ciğerlerine doldurdu.

“Özür dilerim,” dedi. “İçerisi çok dardı. Küçük yerleri sevmem.”



Artemis, “Klostrofobi mi?” diye sordu. Kendini aşağıya bıraktı.

Holly başıyla onayladı. “Eskiden öyleydi. Bunu aştığımı 107 sanıyordum ama...”

Cüce deliğinde bir hareketlilik oldu. Kүfүr sesleriyle etrafı toz toprak saçıldı.

Holly çabucak kendine geldi ve çukurun içine atladı, çenesini yerinden çıkarıp ortadan kaybolmadan Mulch’ın üzerine bindi.

“İşe yarayabilir,” diye inledi. Cüceyi delikten çıkarmaya hazırlandı. “Bizi gördü, olan oldu.”

Mulch, “Bu, kısaç tutuşu,” dedi. “Sen LEP’sin.”

Yana döndü, Holly’nin peruğunu sakalıyla çekip aldı. “Seni tanıyorum. Holly Short. Yüzbaşı Holly Short. Julius Root’un Rottweiler köpeklerinden birisin.”

Cücenin kaşları biraz daha çatıldı.

“Ama bu imkansız.”

Artemis, Holly’ye engel olamadan, Holly soruyu patlattı.

“İmkansız olan nedir Mulch?”

Mulch cevap vermedi ama gözleri cüceyi ele verdi, suçlu bir biçimde omzu üzerinden Tekfab çantasına baktı. Holly çevik bir hareketle cüceyi diğer tarafa çevirdi ve çantanın ana bölmesini açtı.

“Burada epey bir hazine var,” dedi. Çantayı karıştırmaya başladı. “İlkyardım çantası, yapışkan mısır-pedleri. Şuna bak, eski bir Omni-cihaz da var.” Sonra birden tabanın üzerine lazerle yazılmış harfleri fark etti. “Bu benim eski Omni-cihazım.”



Yıllardır arkadaş olmalarına rağmen Holly öfkeyle Mulch'ı kendine doğru çevirdi.

108

“Bunu nereden buldun?” diye bağırdı. “Senin eline nasıl geçti?”

Mulch masumca, “Bir hediye,” dedi. “Benim... Eee...” Gözlerini kısıp tabandaki yazıyı okudu. “Annemden. Bana hep Holly derdi, eee, sinir bozucu kişiliğim yüzünden.”

Artemis, Holly'yi hiç bu kadar kızgın görmemişti. “Bana gerçeği söyle Diggums!”

Mulch dövüşmeyi düşündü. Parmaklarını kullanabilir, dişlerini çıkarabilirdi ama bu fikrinden hemen vazgeçti ve cücenin pasif doğası açığa çıktı.

“Bunları Tara'dan çaldım,” diye itiraf etti. “Ben bir hırsızım, öyle değil mi? Ama şunu dile getirmek isterim ki, çok zor bir çocukluğum oldu, kendime saygım azdı, bu yüzden de diğerlerini eşyalarını çalarak cezalandırmaya başladım. Aslında, burada kurban benim. Ve kendimi affediyorum.”

Mulch'a özgü saçmalıklar Holly'ye gelecekte nasıl arkadaş olacaklarını hatırlattı ve öfkesi nasıl parladıysa aynen öyle yok oldu. Parmaklarını lazerle kazınmış harflerin üzerinde gezdirdi.

Sessizce, “Bunu bana annem verdi,” dedi. “Sahip olduğum en güvenilir Omni-cihaz'dı. Sonra, bir gece Hamburg'da, kaçak kendisini bir arabanın içine kilitledi. Omni-cihazım'a uzandım ama yerinde yoktu. Kaçak insanlar tarafından yakalandığı için elimden kaçtı, Komutan Root ortalığı temizlemek için teknisyenlerden bir ekip gönderdi. Tam bir felaketti. Ve bunca zaman sendeydi.”



Mulch şaşkındı. “Bunca zaman mı? Bunu Tara’da bir dolabın içindeki kemerden bir saat önce çaldım. Seni orada gördüm. Burada neler oluyor?” Ardından gözlerini kırıştırdı ve kılıklı ellerini çırpı. “Ah, arka kapağım kutsansın! Siz zamanda seyahat edenlersiniz!”

Holly çok fazla şey söylediğini fark etti. “Bu çok saçma.”

Cüce şimdi çok keyiflenmişti. “Hayır. Hayır. Her şey yerli yerine oturuyor. Gelecekte olanlardan geçmiş zamanda bahsediyorsun. Seni şimdi ve burada kurtarabilmem için bana bir not gönderdin.” Mulch korku içerisinde ellerini yanaklarına götürdü. “Sizin burada yaptığınız şey benim yaptıklarımdan daha kötü. Sizi Julius Root’a teslim edersem alacağım ödülü bir düşünsenize.”

Holly, “Not göndermek mi?” diye sordu. “Bu çok saçma, öyle değil mi, Artemis?”

Artemis, “Kesinlikle,” dedi. “Birisi gelecekte not göndermek istese, bunu ne zaman ve nereye gönderir?”

Mulch parmağıyla Holly’yi işaret etti. “Dolabının yanında bir bağlantı kutusu var. Yıllardır dokunulmamış gibi duruyordu. Ben kutuyu kontrol ettim çünkü bazen içine değerli cihazlar koyuyorlardı ama bu sefer içinde bir zarf vardı, üzerine benim ismim yazılmıştı. Notta buraya gelip sizi kurtarmam gerektiği yazıyordu.”

Artemis hoşnut bir edayla gülümsedi. “Sanırım bizi kurtarman için sana bir ödül vaat edildi.”

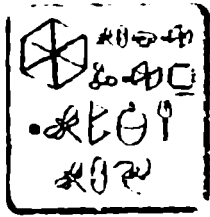
Mulch’ın sakalları hışırdadı. “Büyük bir ödül. Hayır... muazzam bir ödül.”

“Muazzam, öyle mi? Pekala, ödülünü alacaksın.”



BÖLÜM 7: HAYVANLARLA KOPUŞMAK

RATHDOWN PARKI



FOWL Bentley, bir parmak izi okuyucu ve sekiz rakamdan oluşan bir şifrenin girildiği pannelle korunuyordu. Şifre her ay değiştiriliyordu, Artemis'in sekiz sene önceye gidip o zamanki şifrenin ne olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

Öndeki deri koltuğun üzerinden uzandı ve direksiyonun altındaki ikinci bir tarayıcıya parmağını tuttu. Torpido gözünün altında yaylı bir bölme açığa çıktı. Çok büyük değildi ama içine biraz nakit para, platin kredi kartları ve yedek bir cep telefonu alabiliyordu.

Artemis arabadan çıkarken Holly, “Silah yok mu?” diye sordu. Gerçi Butler’ın silahlarından birinin eline büyük geleceğini biliyordu.

Artemis, “Silah yok,” diye onayladı.

“Butler’in silahlarından biriyle bir fili bile vuramam.”



Artemis, “Bu akşamki avımız filler değil,” dedi. “Biz bu akşam sadece ve sadece bir lemurla ilgileniyoruz. Bu macerada avımızı vurmamız mümkün olmadığı için belki de silahsız olmamız daha iyidir.”

Holly, “Pek sayılmaz,” dedi. “Senin lemurunu vurmaya biliriz ama karşımıza düşmanlar çıkacağına eminim. Sen her yerde kendine düşman edinebilen birisin.”

Artemis omzunu silkti. “Dahilik kıskanılan bir şey. Yaşamın üzücü gerçeklerinden biri.”

Mulch, “Dahilik ve hırsızlık,” dedi. Arabanın kaputu üzerine tünediği yerden konuştu. “Bir bilen konuşuyor: Kimse zeki hırsızları sevmez.”

Artemis parmaklarıyla çamurluğun üzerinde tempo tutuyordu.

“Belirgin avantajlarımız var. Peri büyüğü. Kazma yetenekleri. Ve şeytanlık yapma sanatında diğer Artemis’e göre sekiz sene fazla deneyimim var.”

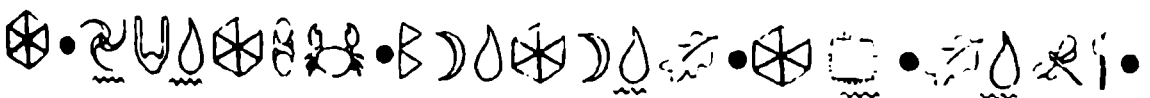
Holly, “Şeytanlık yapmak mı?” diye sordu. “Bence kendine haksızlık ediyorsun. Çok büyük hırsızlıklar yapan biri deseydin daha uygun olurdu.”

Artemis parmaklarıyla tempo tutmayı bıraktı. “Senin peri güçlerinden biri de çok sayıda dili konuşmak, öyle değil mi Holly?”

Holly, “Seninle konuşuyorum, öyle değil mi?” diye sordu. “Sen kaç dil konuşabiliyorsun?”

Holly gülümsedi. Artemis’in aklının nasıl çalıştığını, bu sohbetin nereye gittiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

“Ne kadar istersen.”



Artemis, “Güzel,” dedi. “Ayrılmamız lazım. Sen toprağın üzerinden Rathdown Parkı’na gir, Mulch’la ben yerin altında seyahat edeceğiz. Dikkat dağıtmamız gerekirse yeteneğini kullan.”

Holly, “Benim için bir zevk,” dedi. Saf sudan bir yaratılmış gibi hemen yarı saydam bir görüntüye büründü. En son kaybolan, yüzündeki gülümseme oldu.

Tıpkı Cheshire Kedisi gibi.

Alice Harikalar Diyarında’dan birkaç cümleyi hala hatırlıyordu.

Alice, “Ama ben deli insanların arasına gitmek istemiyorum,” dedi.

Kedi, “Ah, bu mümkün değil,” dedi. “Burada herkes biraz delidir.”

Artemis içinde canlı böcekler olup olmadığını anlamak için cücenin pis kokulu sakalına baktı.

Burada da herkes biraz delidir, diye düşündü.

Holly görünmez olmasına rağmen Rathdown Parkı’nın kapısına dikkatle yaklaştı. Periler bir defasında Butler’ın kendilerini göremeyeceğini düşünmüş ve bunun bedelini travma ve çürüklerle ödemişti. Butler’ı asla küçük görmezdi, adamın yeniden düşmanı olduğunu düşündükçe midesine sancılar giriyordu.

İnsan kıyafetleri çok rahatsızdı ve tenini çiziyordu. Giysiler görünmezlik kalkanı için yapılmamıştı ve birkaç dakika içerisinde parçalanacaktı.

Neutrino’mu özledim, diye düşündü. Ardından, öte tarafında karanlık bir bilinmezlik bekleyen sağlam çelik kapıya baktı.



Foaly'yi ve uydu bağlantılarını da özledim.

114

Ama Holly doğuştan bir maceracıydı, bu yüzden görevi yarıda bırakmak aklına hiç gelmedi.

Cihazları çalıştırmak kalkan aktifken kolay değildi, bu yüzden kapıyı Omni-cihaz'la açabilmek için kalkanı kısa süreliğine devre dışı bıraktı. Omni-cihaz'ı eski bir modeldi ama Holly'nin annesi yeni özellikler eklemek için fazladan para harcamıştı. Standart bir Omni-cihaz, kilit-anahtar sistemiyle çalışan herhangi bir kapıyı açabilirdi. Şimdi kullandığı ise elektronik kilitleri de kısa devre yaparak alarmları çalıştırmadan devre dışı bırakabiliyordu.

Ama buna gerek yok, diye düşündü. Artemis'in hatırladığı kadarıyla bütün alarmlar devre dışı.

Bu düşünce Holly'yi rahatlatmadı. Artemis bu seyahatte daha önce de yanılmıştı.

Beş saniyeden kısa bir süre içerisinde Omni-cihaz işini yaptı ve kendi zekasıyla övünen bir kedi gibi hafifçe titreşti. Ağır kapı ufak bir dokunuşla hızla açıldı ve Holly hemen kalkanını aktif hale getirdi.

Rathdown Parkı'na adım atarken yıllardır bir görevde bu kadar endişelenmediğini fark etti.

Yeniden bir çaylağım. Akademi'den yeni çıkmış gibiyim. Zihnim deneyimli ama bedenim buna alışkın değil. Ergenliğe girmeden bu maymunu kurtarsam iyi olur.

Genç Artemis enstitüye giden yol üzerindeki güvenlik sistemlerini kaldırmıştı. Direktörün kartıyla alarmları devre dışı bırakmak çok kolaydı. Günün erken saatlerinde kendisine, kı-



lavuz eşliğinde parkı gezerken, evrim teorisiyle ilgili çok zor sorular sormuştu. Ateşli bir evrim savunucusu olan direktörün dikkati sorularla dağılmış, Butler bu arada adamın cebinden kartını almıştı. Kartı aldıktan sonra hemen pille çalışan bir Kart Kopyalayıcı'nın içine sokmuş ve makinenin vızıltısını gizlemek için Mozart'tan birkaç melodiyi ıslıkla çalmıştı.

İki dakika sonra ihtiyacı olan bütün bilgiler Kopyalayıcı'nın hafızasındaydı ve direktörün kartı yeniden adamın cebindeydi. Artemis birden evrim teorisinin o kadar da kötü olmadığını kanaat getirdi.

Rathdown Parkı'ndan eve dönerken Butler'a, "Teorinin İsviçre peynirinden yapılmış bir baraj kadar delikleri olsa da, çok da kötü değil," demişti. Butler bu yorumla cesaretlenmişti. Ama bu bariz bir şakaydı.

Genç Artemis gece geç saatte Bentley'in havalandırma deliğinin içerisine bir kamera yerleştirmişti.

Gözümüz konuklarımızın üstünde olursa iyi olur.

Kız ilgi çekiciydi. Aslında, muhteşemdi. Dartların etkisi yakında ortadan kalkacaktı ve kızın vereceği tepkiyi hippie kılıklı erkeğinkinden daha çok merak ediyordu, her ne kadar geniş alnı ve Fowl ailesine benzer yüz hatları zeka göstergesi olsa da. Aslında, erkek olan Artemis'e babasının Güney Afrika'da arkeolojik kazılar sırasında çekilmiş bir gençlik fotoğrafını hatırlatıyordu. Belki de babası ortadan kaybolduğu için doğuştan sahip olduğu hakları geri almaya gelen uzak bir kuzendi.

Gizli kamera, görüntüleri cep telefonuna gönderiyor ve on yaşındaki Artemis ekranı arada kontrol ediyordu.



Burada yeni bir dünyaya adım atıyorum. Bu yaratıklar bir lemuradan daha ilgi çekici. Bu operasyonu terk edip insan olmayanlara mı odaklanmalıyım acaba?

Artemis telefonunun sesini sonuna kadar açtı ama kame-
raya bağlı minik mikrofon konuşmaların sadece bir kısmını
kaydedebiliyordu.

Yabancı bir dilde konuşuyorlardı ama aralarda İngilizce
kelimeler kullandılar ve birkaç kez lemur kelimesini duydu.

Bu lemur belki de düşündüğümünden daha önemlidir. Lemur bu yaratıkları
tuzağa düşürmek için bir yem olabilir.

Küçük ve mide bulandırıcı cüceye benzer şey ekranda bir
dakika kadar kaldı, vücuduna oranla çok büyük olan kalça-
sını kapağa dayadı, sonra içlerinden dişi olanı açığa çıktı ve
birden yok oldu. Ekranda şimdi Rathdown Parkı'nın meşhur
pilonları vardı.

Artemis telefonu daha sıkı kavradı.

Görünmezlik mi? Yansıtıcı bir yüzey veya yüksek-hızlı titreşim yaratmak
için gerekli enerji muazzam olmalı.

Hemen telefonun menüsüne girdi ve dijital termal görün-
tüyü çalıştırdı, her kamerada bulunan bir seçenek değildi bu.
Dişi yaratığın formuna ait sıcaklığı ekranda görünce rahatla-
yarak iç geçirdi.

Güzel. Gitmemiş, sadece görülmesi zor.

Gözünü telefondan ayırmayan Artemis korumasını çağırdı.

“Eski dostum, planda küçük bir değişiklik oldu.”

Koruma, Artemis'i lemur avının bittiğini ümit etmeyecek
kadar iyi tanıyordu. “Eminim küçük yaratık avımız bitmedi.”

On yaşındaki Artemis, “Yaratıklar,” dedi. “Çoğul.”



Diğer Artemis manzaradan memnun değildi. Önündeki görüntüye odaklanmamak için hemen kendi kendine bir şarkı besteledi.

Soluk, titreyen küreler
Zehirli kargosunu bırakır
Çantada kel kafalar

Mulch Diggums kendisini çok şairane hissetmiyordu. Kazmayı bıraktı ve çenesini yerine taktı.

“Lütfen o ışığı arkama tutmaktan vazgeçer misin? Biz cüceler ışığa karşı aşırı duyarlıyız, yapay ışık olsa bile derimiz su toplayabilir.”

Artemis feneri Bentley’in torpido gözünden almış, lemurun kafesine giden yeni kazılmış tünelde Mulch’ı takip ediyordu. Mulch tünelin, diğer tarafa ulaşana kadar toprağı ve havayı içinde tutmasına imkan sağlayacak kadar kısa olduğunu garanti etmiş ve Artemis’e arkasından gelmesinin güvenli olacağını söylemişti.

Artemis ışığı birkaç saniyeliğine kaçırdı, su toplamış bir cüce poposu görmek istediği son şeydi ama bir süre sonra feneri yeniden soluk ve hafifçe titreşen deriye tutmak zorunda kaldı.

“Sadece bir şey soracağım. Toprağı içinde tutabiliyorsan arka kapağın neden açık?”

Mulch tüneli tamamlamak için önündeki duvara cüce balgamı atmakla meşguldü.



“Acil durumlar için,” diye açıkladı. “Bir metal çubuk veya eski bir lastik parçası yutabilirim. Bu durumda, arkamda sınır bozucu bir Çamur Çocuk olsun olmasın, metali veya lastiği hemen çıkarmam gerekir. Durduk yere pantolonumu mahvetmenin anlamı yok, değil mi gerizekalı?”

Artemis, “Sanırım yok,” dedi. Üzerine kocaman ve tehlikeli bir silah doğrultulmuş durumdayken kendisine gerizekalı denmesine tahammül edebilirdi.

Cüce, “Her neyse,” dedi. Duvara biraz daha balgam fırlattı. “Kendini özel biri olarak görmelisin. Bir cücenin tükürüğünün nasıl çalıştığını gören insanların sayısı çok fazla değildir. Buna eski bir sanat da diyebiliriz.”

Artemis sabırsızca, “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Önce duvarı açığa çıkarırsın, sonra tükürüğünle duvarı güçlendirirsin, çünkü ağzından çıktığı anda sertleşen bir maddedir. Ve aynı zamanda fosforludur, harika bir malzemedir.”

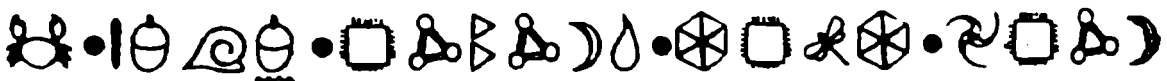
Mulch’ın arkası şaşkınlıkla titreşti. “Bu sırları nereden biliyorsun?”

“Sen anlattın ya da anlatacaksın. Zamanda seyahat, hatırladın mı?”

Cüce omzunun üzerinden geriye baktı, gözleri tükürüğünün parıltısında ışıldadı. “Seninle ne kadar yakınlaştık?”

“Çok yakındık. Birlikte bir daireye taşındık, bir süre sonra benim kız kardeşimle çıkmaya başladın ve Vegas’ta balayına gittiniz.”

Mulch, “Vegas’a bayılırım,” dedi. “İğneleyici sözleri bir kenara bırak, belki de seninle gerçekten arkadaş olabiliriz. Her neyse, yorumlarını kendine sakla yoksa tünel pisliğiyle



kaplanmanın nasıl bir şey olduğunu en sonunda öğrenmek zorunda kalacaksın.”

120

Artemis yutkundu ve fener ışığını Mulch'ın arkasından uzaklaştırdı.

Plan basitti. Binanın altından tünel kazacak ve lemurun kafesi altında Holly'nin, Mulch'm çantasından alıp Artemis'in yanağına yapıştırdığı kısa menzilli LEP iletişim cihazından bağlantıya geçmesini bekleyeceklerdi. Sonrasında her şey daha basitti. Ya yukarı çıkıp Holly hayvanlar arasında kargaşa çıkarırken lemuru çalacaklar ya da genç Artemis lemuru zaten çaldıysa Mulch Butler'ın tam altında bir delik açacak ve Holly'nin lemuru çalmasını kolaylaştıracaktı.

Artemis, çok basit bir plan, diye düşündü. Benim için hiç alışıldık bir şey değil.

Mulch, “Pekala Çamur Çocuk,” dedi. Parmaklarıyla duvara çamur sıvadı. “Buradayız. X, maymuna gider.”

Artemis otomatik olarak, “Lemur,” diye düzeltti. “Bu hayvanın kokusunu diğerlerinden ayırt edebildiğine emin misin peki?”

Mulch dalga geçercesine elini kalbinin üzerine götürdü. “Ben? Emin olmak? Ben bir cüceyim, insan. Cücelerin burunu çimenle yonca arasındaki farkı bile ayırt eder. Siyah saçla kahverengiye, köpek pisliğiyle kurt pisliğini bile birbirine karıştırmayız.”

Artemis sızlandı. “Sanırım bu evet demek.”

“Evet, öyle. Böyle devam edersen kız kardeşinle evlenmekten vazgeçeceğim.”

“Kız kardeşim olsaydı çok müşkülpesent olurdu.”



“Olumsuz Holly. Sen yerinden ayrılma. Önce hedefi güvenceye alalım. Sen benim genç halimi gözede.”

“Anlaşıldı. Fazla oyalanma Arty. Bu işi hemen bitirelim. Arty?

Mulch nazikçe Artemis’in omzuna dokundu. “Sen ne zaman hazır olursan Çamur Çocuk. Hemen şimdi olsa iyi olur.”

“Pekala, devam et. Sessiz olmaya çalış.”

Mulch pozisyon değiştirdi, kafasını tünelin tavanına doğru kaldırdı, yere çömeldi.

“Sessiz olmak için çok geç,” diye inledi. “Ceketinle yüzünü kapat.”

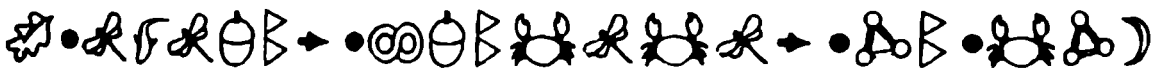
Artemis’in kendisine söyleneni yapacak vakti olmadı, Mulch içinde biriktirdiği gazı ve toprağı serbest bıraktı, sindirilmemiş parçaları çocuğun üzerine saçtı. Cüce tükürüğü üzerinde binlerce minik çatak oluştu, gazın itme gücüyle Mulch’ın ayakları yerden kesildi ve yüzeyi kolaylıkla delip geçti.

Toz duman yatıştıktan sonra Artemis cücenin peşinden kafese çıktı. Mulch alçak tavana kafasını çarpıp bayılmıştı, birbirine karışmış saçları arasında kan vardı, arkasındaki kapak tünel pisliğinin geri kalanını dışarıya çıkarırken rüzgarda dalgalanan hortum gibi sallanıyordu.

Alçak tavanlı kafes?

Yan kafesteki lemur ortalığın karışmasından oldukça memnundu, parmaklıkların arasına sıkışmış bir dalın üzerinde hoplayıp zıplıyordu.

Artemis, yan kafes, diye düşündü. Lemurun kafesinde değiliz. Hangi kafesteyiz?



123

“Mulch’ı oradan çıkar Arty. Hemen aşağıya inin.”

Artemis, ne oldu, diye merak etti. Bu kafeste ne var?

Sonra iki yüz kiloluk bir Uganda dağ gorili üzerlerine çöktü, düşünceler Artemis'in aklından uçup gitti.

Genç Artemis'le Butler olan biteni kafeslerin önündeki kamuflajlı bir pencereden seyrediyordu. Bulundukları yer dışarıdan bakıldığında üzerinden su akan kayalar gibi görünüyor, hayvanların doğal ritmini bozmadan farklı türleri yakından inceleme olanağı sağlıyordu. Günün erken saatlerinde buraya girmelerine izin verdiği için direktöre minnettardı.

“Bir gün termal görüntü kamerasını ve diğer cihazları şu sandalyeden kontrol edebilirsin,” demişti.

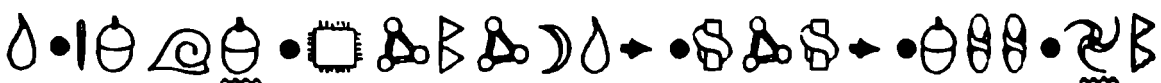
Artemis, “Belki de o gün yakındır,” diye cevap vermişti.

Butler, “Tanrım,” dedi. Sözcük ağzından her zamankinden daha nazik çıkmıştı. “Bu, gerçekten acıtmış olmalı.” Dart tabancasını çıkarmak için elini cebine soktu. “Yardım etsem iyi olur, en azından birkaç dart kullanabiliriz.”

Butler dartlarıyla yeterince meşgul olmuştu. Gece vardiyasında çalışan görevliler şimdi arkalarında yerde yatıyordu.

Pencereden, kafese izinsiz giren figürün oyuncak bir bebek gibi havada sallandığını görebiliyorlardı. Kafesteki üçüncü canlı yerdeydi, bedeni ağzından çıkan yüksek enerjili bir geçirtiliyle sarsıldı.

Artemis, inanılmaz, diye düşündü. Bugün gerçekten sürprizlerle dolu bir gün.



Termal görüntü kamerasının yönünü değiştirmek için klavyede birkaç tuşa bastı.

“Yardım etmene gerek olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Yardım yolda.”

Ekranda kırmızı bir figür kaldırım taşlı yoldan sekti ve gorilin kafesi üzerine çıktı.

On yaşındaki Artemis, “Gittikçe ilginçleşiyor,” dedi.

Holly eyleme geçmek zorundaydı. Sessizce bir baobab ağacının geniş gövdesi arkasına geçmiş, büyü gücünü gereksiz yere harcamamak için kalkanlarını kapatmış, genç Artemis’in nerede olduğunu anlamaya çalışırken Mulch yanlış kafese delik açmıştı. Küçük bir hortumla etrafa toz toprak saçan Mulch bir çizgi film karakteri gibi duvardan duvara sekmiş, sonrasında yerde hareketsiz kalmıştı.

Kafes sakini goril hemen doğrulmuş, derin uykusundan uyanmıştı. Gözleri iyice açılmış, sarı dişleri görünmüştü.

Aşağıda kal Artemis, diye düşündü Holly. Delikte kal.

Şansı yaver gitmedi. Artemis yüzeye çıktı, basit tırmanışı güçlükle tamamladı. Zamanda seyahat etmek Artemis’i daha çevik kılmamıştı. Hep dediği gibi, fiziksel şeyler uzmanlık alanı değildi.

Holly hemen iletişim cihazını çalıştırdı. “Mulch’ı oradan çıkar, Arty” diye bağırdı. “Hemen aşağıya inin.”

Çok geçti. Goril yeni gelenlerin kendisi için tehdit olduğuna karar vermişti. Yaprak ve kabuklardan oluşan yatağın-
dan yuvarlanmış, elleri üzerine konmuş, kollarındaki tüyler şok dalgasıyla dalgalanmıştı.



Holly koşarken kalkanını açtı, peruk parçalanırken gümüş renkli saç telleri etrafa saçıldı, geçtiği yolu işaretledi.

Goril saldırıya geçti, şaşkın Artemis'i kollarından yakaladı, yüzüne kükredi, başını geriye attı ve bir ayı kapanına benzeyen dişlerini gösterdi.

Holly kafesin kapısında idi, cebinden Omni-cihaz'ını çıkardı, kapıları açmak için kullanılan ucu kafese soktu. Aletin işe yaramasını beklerken kafesin içindeki sahneye göz gezdirdi.

Mulch uyanmış, dirsekleri üzerinde doğruluyor, kafasını iki yana sallıyordu. İnsan bir yabancıya yardım etmeye karar verse bile harekete geçmesi birkaç saniye daha alacaktı.

Her halükarda, işe yaramazdı: Birkaç saniye Artemis için çok geç olabilirdi.

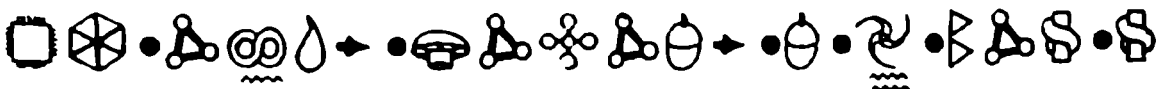
Omni-cihaz bipledi ve kafesin kapısı açıldı. İçeriye dar bir yürüyüş yolu uzamıyor, habitat zeminin olukları üzerinden geçiyordu.

Holly hiç tereddüt etmeden öne atıldı, ellerini salladı ve bağırmaya başladı, kendini hedef gösterdi.

Goril öfkelenip homurdandı, Artemis'i göğsüne yakın bir yerde tuttu – Holly'yi yaklaşmaması için uyardı. Artemis'in başı omzuna düşmüştü, gözleri yarı kapalıydı.

Holly yaratığın üç metre yakınına girdi, kollarını ve bacaklarını önüne indirdi, tehditkar olmayan bir duruşa geçti.

Goril birkaç sahte saldırıdan sonra Holly'nin yarım metre dibinde kükredi, sonra periye sırtını döndü, homurdanmaya ve hırlamaya devam etti, Artemis'i hala göğsüne bastırıyordu. Artemis'in saçları kana bulanmıştı ve sol gözünün kenarın-



da koyu kırmızı bir sızıntı vardı. Bir kolu kırık, üzerindeki eşofmanın kol kısmı kırmızı renkteydi.

Holly şaşkındı. Ne yapacağını bilemedi. İçinden ağlamak ve arkasına dönüp kaçmak geldi. Arkadaşı yaralı, belki de ölüydü.

Kendine gel, diye düşündü. Sen görüldüğünden daha yaşlısın.

Büyülü peri yeteneklerinden biri çok sayıda dili konuşabilmesiydi ve buna çok karmaşık hayvan dillerinin temel prensiplerini bilmek de dahildi. Bir yunusla küresel ısınma konusunda sohbet edemez ama basit kelimelerle iletişim kurabilirdi.

Goriller söz konusu olduğunda vücut dili de ne söylen-
diği kadar önemliydi. Holly yere çömeldi, parmaklarını yere
koydu ve sırtıyla yay çizdi. Dost pozisyonu aldıktan sonra
dudaklarını öne uzattı ve birkaç kez bağırdı. “Tehlike!” dedi.
“Tehlike yakında!”

Gorilin yüz ifadesi çok komikti, küçük yaratığın kendi
dilini konuşmasına çok şaşırdı. Bir hile seziyor ama ne ol-
duğunu anlayamıyordu. Şüphe duyduğunda göğsünü yum-
ruklardı.

Goril Artemis’i yere bıraktı, ayağa kalktı, çenesiyle göğsü-
nü öne çıkardı, avuçlarıyla göğsünü dövmeye başladı.

Buranın kralı benim, benimle oyun oynama, diyordu.

Zekice bir hareketti ama Holly’nin başka şansı yoktu.

Öne atıldı, bağırmaya devam etti, korku dolu çığlıklar
attı. Elinde kamerası olan bütün vahşi yaşam uzmanlarının
tavsiyelerini kulak ardı ederek doğrudan hayvanın gözlerine
baktı.



Artemis zayıf bir biçimde çırpındı. Holly kemiklerin birbirine sürtündüğünü duydu. Şimdi dudaklarında da kan vardı.

Yardım etmezsem ölecek. Onu iyileştirirsem belki bir şans olur.

Holly'nin elleri titriyordu, gözlerine yaşlar doldu.

Kendini topla, sen bir profesyonelsin.

Kendisini bir profesyonel gibi hissetmiyordu. Kabuğunu yeni kırmış bir genç kız gibiydi.

Bedenin zihnine oyun oynuyor. Onu umursama.

Holly, Artemis'in yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı.

"İyileş," diye fısıldadı. Hıçkırarak ağlıyordu.

Büyülü kıvılcımlar tasmaşmdan kurtulmuş köpekler gibi ileri atıldı, Artemis'in gözeneklerinden içeriye girdi, kemikleri kaynattı, deriyi iyileştirdi, iç kanamayı durdurdu.

Ölümün eşiğinden sağlıklı ve normal hale geçiş Artemis için zor oldu. Titreyip büküldü, dişleri takırdadı, saçları elektriklendi.

Holly, "Haydi Artemis," dedi. Yas tutan bir aile bireyi gibi çocuğun üzerine eğildi. "Uyan."

Birkaç saniye hiçbir tepki gelmedi. Artemis sağlıklı bir ceset gibi duruyordu ama zaten hep böyle görünüyordu. Sonra birbirinden farklı renkteki gözleri açıldı, sistemi kendini yeniden çalıştırırken gözkapakları titreşti. Öksürdü ve irkildi, parmaklarını açıp kapattı.

Görüşü berraklaşınca, "Holly," dedi. Gülümsemesi samimi ve minnettardı. "Beni yine kurtardın."

Holly hem ağlıyor hem de gülüyor, gözyaşları Artemis'in göğsüne düşüyordu.



“Tabii ki kurtardım,” dedi. “Sensiz yapamam.” Mutlu ve büyüyle dolu olduğu için eğilip Artemis’i öptü, birbirlerine değdikleri noktada minik havai fişekler gibi kıvılcımlar açığa çıktı.

On yaşındaki Artemis gözlerini kafeste olup bitenlerden ayırmıyordu.

Butler’a, “Gorilla beringei beringei,” dedi. “Troglodytes gorilla adını veren ve Güney Afrika’ya giden bir Amerikalı misyoner olan Doktor Thomas S. Savage, 1847 yılında gorili bilimsel olarak ilk keşfeden kişidir.”

Koruma, “Öyle mi?” diye mırıldandı. Gorilin esas ismin-den çok, ısırığının çapını merak ediyordu.

Ortalığın karışmasını fırsat bilerek gizlendikleri yerden çıkmış, gorilin kafesinin arkasındaki lemurun yanına gitmişlerdi.

Diğerleri lemurun kafesinin bir kartla açıldığını duymayacak kadar meşguldü.

“Şu ikisine bak. Zamanlarını boşa harcıyorlar. Beni böyle bir şey yaparken göremezsin.”

Butler, aksi bir yorum yapmadan önce hep yaptığı gibi, burnundan soludu.

“Birçok insan seni herhangi bir şey yaparken göremiyor, Artemis.”

Artemis kıkırdadı. Bu çok ilgi çekici bir gündü ve açığa çıkan olasılıklar ilgisini çekiyordu.

Artemis sessizce, “İşte buradayız,” dedi. “Dünya üzerindeki son ipeksi lemur. Yüz bin avroluk hayvan.”



Lemur, Madagaskar palmyesinin üzerindeydi. Uzun ve güçlü parmaklarıyla dallardan birine tutunmuştu. Tüyleri kar beyazıydı, göğüs kısmında kahverengilikler vardı.

Artemis hayvanı işaret etti. “Renk değişimi göğüs kafesindeki salgı bezinin yerini gösterir.”

Butler, “Aha,” dedi. Renk değişimi Butler’ı gorilin gerçek isminden daha az ilgilendiriyordu. “Komşularımız kendine gelmeden hayvanı alalım ve buradan gidelim.”

Artemis, “Bence biraz daha vaktimiz var,” dedi.

Butler yan kafesteki yabancılara göz gezdirdi. Erkek olanın hala tek parça olması bir mucizeydi ama dişi olan birden açığa çıkmış ve gorili kaçırmıştı. Etkileyiciydi. Bu kızın kendine has numaraları vardı. Arkasında ciddi bir teknoloji olmalıydı. Belki de giysilerinde özel bir kamuflaj yazılımı vardı, ortaya çıkan kıvılcımların sebebi bu olabilirdi. Amerikalıların her koşul ve ortama uyum sağlayabilen kamuflaj giysileri tasarladığını biliyordu. Askeri bağlantılarından biri internete sızan bir videonun bağlantısını kendisine de göndermişti.

Kafeste bir yaratık daha vardı, ikiliyi önce Bentley’in bagajından çıkaran ve açılmayan bir kilidi açan tüylü varlık. Bu varlık ne bir insan ne de bir yaratıktı, güçlü bir kuvvetin etkisiyle yerden yukarıya fırlayan ve şimdi gaz sancıları çeken kaba ve bodur bir figürdü. Bu şey bir şekilde birkaç dakika içerisinde otuz metrelik bir tünel kazmayı başarmıştı. Kafesler modülerdi, duvarları iç içe geçiyordu, aksi halde lemurun kafesine çıkmayı da başaracaktı. Tam olarak lemurun altından çıkmış, ancak kendisini yine de daha aşağıdaki kafeste bulmuştu.



Artemis, “Bunu bana altı ay sonra sor,” dedi. “Feromon deneylerine başlayacağım.”

Lemur muhteşem aromanın büyüüne kapılıp aşağı inmeye başladı. Dallar bitince kendini aşağıya bıraktı ve iki ayağı üzerinde hopladı, parmaklarını torbaya doğru uzattı.

Artemis sırıttı. “Oyun sona erdi.”

Butler, “Belki de ermedi,” dedi. Yanlarındaki kafeste uzun saçlı çocuk ayağa kalktı ve dişi olan garip sesler çıkarmaya başladı.

Artemis’le Holly’yi kuşatan büyülü parıltı solmaya başladı, parıltıyla birlikte Artemis’in zihnini ele geçiren rüyamsı trans da yok oldu.

Hemen kendine geldi. Holly onu öpmüştü. Artemis geri vitesine taktı, ayağa fırladı, baş dönmesine karşı koymak için kollarını iki yana açtı.

Beceriksizce, “Eh, teşekkürler,” dedi. “Beklenmedik bir gelişmeydi.”

Holly gülümsedi, yüzü hafifçe kızardı. “Artemis, sen iyisin. Birkaç kez daha iyileştirici büyülere maruz kalırsan büyüünün iplikleriyle bir arada tutulan yaralı dokudan ibaret olacaksın.”

Artemis burada durup sohbet etmenin güzel olacağını düşündü ama yan kafeste geleceği geçmişiyile birlikte kaçmaya hazırlanıyordu.

Neler olduğunu hemen anladı. Mulch'ın burnu kendilerini doğru yere getirmişti ama kafesler iç içe geçen bloklara benziyordu, lemur yandaki kafeste ama biraz daha yukarıday-



dı. Buraya daha önce geldiği için bu detayı hatırlaması gerekirdi. Fakat parkın bu kısmını ziyaret ettiğini hatırlamıyordu. Bildiği kadarıyla, park direktörü lemuru özel bir gözetleme odasına getirmişti. Bütün bunlar çok kafa karıştırıcıydı.

“Pekala,” dedi. “Şimdi nerede olduğumuzu anladım.”

Yüksek sesle düşünüyor, öpücüğü unutup aklını başına toplamaya çalışıyordu. Yaşadıklarını daha sonra da değerlendirebilirdi.

Artemis gözlerindeki kırmızı kıvılcımları savuşturdu, sonra baş dönmesinin izin verdiği hızla kafasını yana çevirdi. Daha genç hali elinde kehribar renkli bir karışımla ipeksi lemuru etki altına almaya çalışıyordu.

Bahse girerim bitki özsuyudur. Belki içinde türlü yapraklar ve bitkiler de vardır. Ben zeki bir çocuk değil miydim?

Hemen bir çözüm üretmesi gerekiyordu. İşe yarayacak bir plana ihtiyacı vardı. Artemis zihnini keskinleştirecekmiş gibi yeniden gözlerini ovaladı.

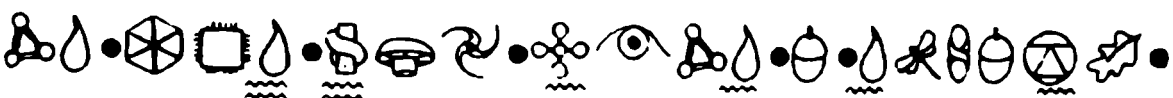
“Mulch, tünel kazabilir misin?”

Cüce cevap vermek için ağzını açtı ama kusmaya başladı.

Sonunda, “Bilmiyorum,” dedi. “Başım biraz dumanlı. Midesinde de iyi değil. Çarpma beni çok sarstı.” Midesinden bir motorun sesine benzer gürültü geldi. “Affedersiniz, sanırım ben...”

Korkulan oldu. Mulch köşedeki çalıların yanına süründü ve midesinde kalan artıkları serbest bıraktı. Pisliğe maruz kalan yapraklardan bazıları hemen soldu.

Artemis, işe yaramaz, diye düşündü. Bir mucizeye ihtiyacım var yoksa lemur ölecek.



Holly'yi omuzlarından kavradı. "İçinde hiç büyü gücü kaldı mı?"

"Biraz, Artemis. Belki de birkaç kıvılcım."

"Hayvanlarla konuşabilir misin?"

Holly kütürdeyene kadar çenesini yana çevirdi, gücünü kontrol etti.

"Troller hariç yapabilirim. Onlar bu hileye kanmıyor."

"Pekala. Pekala. Bu lemurun benden korkmasını sağla. Genç Artemis'ten korksun. Kafası karışsın. Bunu yapabilir misin?"

"Denerim."

Holly gözlerini kapattı, burnundan nefes alıp verdi, ciğerlerini havayla doldurdu, sonra başını geriye attı ve uludu. Fantastik bir sestti. Aslanlar, maymunlar, kurtlar ve kartallar. İçinde hepsi vardı. Ulumanın içerisinde maymunların çıkardığı kesik kesik sesler ve binlerce yılanın tıslaması da vardı.

Yaşça büyük Artemis geri çekildi, içgüdüsel olarak korktu. Beyninin ilkel bir kısmı mesajı korku ve acı olarak yorumluyordu. Tüyleri diken diken oldu ve kaçıp saklanmamak için içgüdüleriyle savaşmak zorunda kaldı.

Genç Artemis lemura doğru eğildi, torbayı hayvanın burnunun önünde salladı. Lemur parmaklarının ucunu Artemis'in bileğine koydu.

İrlandalı çocuk, lemur benim, diye düşündü. Keşif için gerekli para benim.

Sonra uğursuz ses güçlü bir rüzgar gibi üzerlerine çöktü. Genç Artemis sendeledi, torbayı düşürdü, birden çok korktu.



Bir şey beni öldürmek istiyor ama ne? Galiba, dünyadaki bütün hayvanlar.

Parkın sakinleri de çok korkmuştu. Ciyaklamalar ve çığlıklar duyuldu, kafesler tangırdadı, hayvanlar kendilerini parmaklıklara attı. Maymunlar adalarını çevreleyen hendekleri aşmayı denedi. Sekiz yüz kiloluk bir Sumatra gergedanı bölmesinin kapılarına hücum etti, menteşeler her saldırıda zayıfladı. Bir kızıl kurt hırladı, bir İber vaşağı tısladı ve havayı pençeledi, bir kar parsı kuyruğunu kovaladı, başını yana yatırdı ve endişeyle miyavladı.

Butler elinde olmadan sesin kaynağına odaklandı.

“Dişi yaratık,” dedi. “Bir tür ses çıkarıyor. Hayvanları ürkütüyor. Ben bile rahatsız oldum.”

Artemis bakışlarını lemurdan ayırmadı. “Ne yapmak gerektiğini biliyorsun.”

Butler biliyordu. Bir görevin tamamlanmasına engel olan biri varsa, engeli ortadan kaldırırdı. Çabucak parmaklıkların yanma gitti, silahının namlusunu ağın içine soktu ve dişi yaratığın omzuna bir dart sapladı.

Yaratık sendeledi, fantastik hayvan sesleri orkestrası birden durdu.

Butler bunu yaptığına biraz pişmandı, Artemis’in yanına giderken az kalsın dengesini kaybediyordu. Kızı aynı gün içerisinde iki kez, kimyasal maddelerin insan olmayan sistemine zarar verip vermediğini bilmeden vurmuştu. Tek tesellisi gece görevlilerini etkisiz hale getirdikten sonra dozu az olan dartları tabancaya takmış olmasıydı. Uzun süre baygın kalmazdı. Sadece birkaç dakika kendinde olmayacaktı.



Lemur çok korkmuştu. Minik ellerle önündeki boşluğu tırmalıyordu. Bitki kokteyli baştan çıkartıcıydı ama çok kötü bir tehlikeyle karşı karşıyaydı, hayatta kalma dürtüsü lezzetli bir yemeğin tadına bakma isteğine galip geldi.

Artemis, “Hayır,” dedi. Yaratığın gözlerindeki korkuyu gördü. “Gerçek değil. Tehlike yok.”

Küçük lemur ikna olmamıştı, sanki çocuğun keskin yüz hatlarından niyetini okuyabiliyordu.

İpeksi sifaka bir kez ciyakladı, sanki bir yerine iğne batmıştı, sonra Artemis’in koluna tırmandı, omzuna çıktı ve kafesin kapısından dışarı çıktı.

Butler kuyruğunu yakalamak için öne atıldı ama birkaç santimetreyle ıskaladı. Ellerini yumruk yaptı.

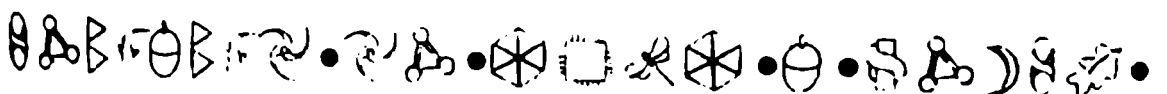
“Belki de bu seferlik yenilgiyi kabullenmemiz gerek. Hazırlıksız yakalandık ve düşmanlarımız ...ne olduğunu bilmediğimiz yeteneklere sahip.”

Artemis’in cevabı lemurun peşinden gitmeleri gerektiği oldu.

Butler, “Artemis, bekle,” dedi. “Devam ediyorsak önden benim gitmem lazım.”

Artemis koşarken, “Lemuru istiyorlar,” diye bağırdı. “Bu yüzden hayvan bizim için daha da önemli. Lemuru yakalarsak üstünlük bizde olur.”

Hayvanı yakalamak, söylemesi kolay ama yapması zor bir şeydi. Lemur inanılmaz çevikti ve en pürüzsüz yüzeylere bile tutunabiliyordu. Dengesini bile kaybetmeden metal parmaklıkların üzerinde yürüdü, üç metrelik bir sıçrayışla bir palmiye'nin dallarına tutundu ve tesisin duvarına tırmandı.



Butler, “Lemurlar ağaç yaratıklarıdır,” dedi. “Bu küçük yaratık çok korktu ve şimdi bulduğu en büyük ağaca tırmanacak, her ne kadar gerçekte bir ağaç olmasa da. Demek istediğimi anladın mı?”

Artemis korumanın neyi ima ettiğini hemen anladı, dev yapıların bütün tesisin üzerine gölgesi düştüğü için neden bahsedildiğini tahmin etmek zor değildi.

“Tabii ki eski dostum,” dedi. Çatık kaşları yumuşadı. “Pilonlar.”

İşler diğer Artemis için sarpa sarıyordu. Mulch yaralıydı, Holly yine baygındı -ayakları bir cüce deliğinin içine girmişti- parlak fikirleri de artık tükenmeye başlamıştı. Yüzlerce korkmuş hayvanın, kulakları sağır eden gürültüsü de düşüncesine yardımcı olmuyordu.

Hayvanlar çıldırdı, diye düşündü. Mizah anlayışı geliştirmek için çok kötü bir zaman.

Tek yapması gereken öncelikleri sıralamaktı.

Holly’yi buradan çıkarmam gerek, en önemlisi bu.

Mulch inledi ve sırtüstü döndü, Artemis cücenin alnındaki yarığı fark etti.

Cücenin yanına gitti. “Çok acı çekiyor olmalısın,” dedi. “Böylesi bir yırtık çok can yakar.” İnsanları rahatlatmak Artemis’in uzmanlık alanı değildi. “Büyük bir yara izi kalacak ama dış görünüş zaten senin için çok önemli değil.”

Mulch, Artemis’e bakarken kısık gözlerini biraz daha kıstı. “Komik olmaya mı çalışıyorsun? Ah, Tanrım, hayır. Bu, söyleyebileceğin en güzel şeydi.”



Parmağıyla kanlı alnına dokundu. “Ah. Acıyor.”

“Tabii.”

“Yarayı kapatmak zorundayım. Sen sanırım bu cüce yete- 139
neği hakkında her şeyi biliyorsun.”

Artemis, “Doğal olarak,” dedi. Ciddi bir surat ifadesi takındı. “Bunu defalarca gördüm.”

Mulch, “Bundan şüpheliyim,” dedi. Çenesinden, kıpırdanan bir sakal kılını çekip aldı. “Ama fazla seçeneğim yok, öyle değil mi? LEP perisi rüya aleminde olduğu için ondan bana büyülü bir fayda yok.”

Artemis kafesin arka kısmından gelen hışırtıları duydu. “Acele etsen iyi olur. Galiba gorilimiz peri korkusunu yenmeye başladı.”

Mulch yüzünü buruşturarak sakal kılını yaraya bastırdı. Kıl, bir kurbağa gibi hareketlendi, derinin içinden geçip yarayı dikmeye başladı. Mulch inleyip ürperse de kendinden geçmemeyi başardı.

Sakal kılı işini bitirdiğinde yara artık bir örümcek ağına takılmış sineğe benziyordu. Mulch eline tükürdü ve tükürüğünü yaranın üzerine sürdü.

“Kapandı,” dedi. Artemis’in gözündeki parıltıyı görünce, “Aklına parlak fikirler gelmesin, Çamur Çocuk,” dedi. “Bu, sadece cüceler üzerinde işe yarar, ayrıca benim kollarım sadece benim üzerimde çalışır. Benim sevgili kollarımdan birini derine batırırsan sadece enfeksiyon kaparsın.”

Çalıların hışırtısı şiddetlendi ve Artemis konu hakkında daha fazla şey öğrenmekten vazgeçti. Bilgiyi ikinci plana atmak sık yaptığı bir şey değildi.



Tek bir kelime daha etmesi gerekmiyordu. Artemis deliğın içine atladı, Holly'yi omuzlarından kavradı ve periyi tünelin içine çekti, ısıldayan tükürüklerin yanından geçip tünelin sonundaki ışığa doğru yürüdü. Uzayda Samanyolu'na doğru seyahat etmek gibiydi.

Holly kolaylıkla yuvarlanıyor, giysileri sert yüzeyde yılan gibi tıslıyordu. Ya da aşağıda yılanlar vardı. Artemis gün içerisinde yaşadığı şanssızlıklara bakarak böyle bir şey olsa hiç şaşırmazdı.

Yüzeyden gelen sesler de tünelin akustiğiyle kuvvetleniyordu. Goril şimdi çılgına dönmüştü. Artemis göğsünü yumrukladığım ve öfkeyle kükrediğini duyabiliyordu.

Teorileri, Mulch'ın tünelde açığa çıkmasıyla yarıda kesildi. Alnındaki tükürükten sargı yüzünden suratı bir zombi gibi parıldıyordu.

Artemis yüzünü buruşturdu. “İyileşecek misin?”

“Bana bir dakika ver, vaat ettiğin altınların hepsini taşıyabilecek kadar gücümü geri kazanırım.”

Holly’nin dermanı kalmamıştı. Kendine gelmeye çalışırken gözlerini kırptırdı ve kolları sudan çıkmış bir balık gibi sallandı. Artemis hemen perinin nabzını ve sıcaklığını kontrol etti. Biraz ateşi vardı ama kalp atışları güçlüydü. Holly kendine geliyordu ama bedeniyle zihninin normale dönmesi birkaç dakika alacaktı.

Artemis, bunu tek başıma yapmalıyım, diye düşündü. Holly yok, Butler yok.

Artemis, Artemis’e karşı.

Belki bir Omni-cihaz işime yarar, diye düşündü. Holly’nin cebine uzandı.

Rathdown pilonları dikildiklerinden beri birçok kez İrlanda haber kanallarına çıkmıştı. Çevreciler ateşli bir biçimde dev elektrik pilonlarının güzel vadinin görüntüsünü kirlettiğini iddia ediyor; yalıtılmamış güç hatlarının, pilonların altında yaşayan herhangi bir insan veya canlı üzerinde zararlı etkileri olabileceğini söylüyordu. Ulusal Elektrik Kurumu ise hatların kimseye zarar vermeyecek kadar yüksekte olduğunu söylüyor, daha küçük direkler kullanılırsa vadinin görüntüsünün on misli bozulacağını iddia ediyordu.

Ve bu metal devlerden Rathdown Vadisi’nde yarım düzine vardı. Yükseklikleri doruk noktasında yüz metreyi buluyordu. Pilon tabanlarını genelde çevreciler kuşattığı için Elektrik Kurumu hatların bakımını helikopterler yardımıyla yapıyordu.



Artemis bu akşam ay ışığıyla aydınlanan çayırarda koşuyor, elmas gibi parıldayan çiğ tanelerini tekmeliyordu. Pilonların yanında protestocular yoktu ama bıraktıkları semboller ay gibi parıldıyordu. Artemis engellerin arasında slalom yarışı yaparken boynunu bükerek sürekli olarak tepesindeki figürleri takip etti.

Lemur şimdi tellerdeydi, ayı arkasına almıştı, metal kablounun üzerinde çevik bir biçimde hareket ediyordu. Genç Artemis'le Butler ise pilonun tabanındaki platformda dikiliyor, daha ileri gidemiyordu.

Artemis, nihayet, diye düşündü. Şansım geri dönmeye başladı.

İlk şansı lemurun tellere tutunuyor olmasıydı. İkinci şansı ise genç düşmanın ipeksi sıfakayı takip etmek için hayvanın tırmandığı pilonu seçmiş olmasıydı. Kendisi yandaki servis pilonuna tırmanabilirdi.

Artemis pilonun tabanına ulaştı, etrafı bir kafesle kuşatılmıştı. Ağır asma kilit Omni-cihaz tarafından birkaç saniyede kırıldı. Aynı şey alet dolabı için de geçerliydi. Dolabın içinde türlü cihazlar vardı, telsiz telefonlar ve bir Faraday giysisi. Artemis ağır giysiyi üzerine geçirdi, parmaklarını eldivenlere soktu, uzun saçlarını başlığın içine soktu. Ateşe dayanıklı ve çelik iplikli giysinin koruyucu bir Faraday kafesi görebilmesi için etrafını tamamen kuşatması gerekiyordu. Aksi halde bir suç dehasının küllerine dönüşmeden tellerin üzerine adım atması mümkün değildi.

Şansı daha da yaver gitti. Pilonun yanında bir asansör platform vardı. Kilitli ve şifreliydi. Fakat kilitler Omni-cihaz'ı görünce titremeye başladı ve şifreyi geçmek için kontrol pa-



nelinin vidalarını söküp kolu manuel olarak çalıştırması yeterliydi.

Artemis minik asansör titreyip yukarıya çıkmaya başla-
yınca korkuluklara tutundu. Kendisi yükselirken vadi aşağıda
uzanıyor ve batıdaki tepelerin üzerinden esen rüzgar başlığın
içindeki saçlarını çekiştiriyordu. Artemis kuzeye baktı, bir an
için Fowl Malikanesi'nin ışıklarını gördüğünü sandı.

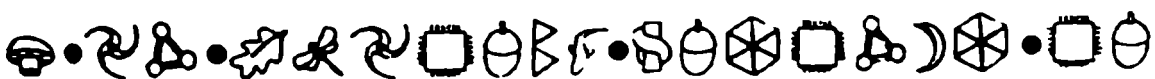
Annem orada, diye düşündü. Şimdi iyi değil, gelecekte de iyi değil. Belki de genç halimle konuşup durumu açıklamam gerek.

Bu düşünce hepsinden daha fantastikti. Artemis on yaşındaki halinin neye benzediğini gayet iyi biliyordu. Kendisinden başka kimseye güvenmezdi. Ne ailesine, ne de Butler'a. Zamanda seyahatten bahsettiği anda genç Artemis korumasına dart tabancasını ateşlemesini söyler, sonra kendisini sorguya çekerdi. Uzun bir sorgu olacağına şüphe yoktu. Açıklamalar yapıp tartışacak zamanı yoktu. Bu savaşı zekası ve kurnazlığıyla kazanmak zorundaydı.

Asansör pilonun tepesine çıkınca gıcırdadı. Yüksek güvenlik kapısının üzerinde bir kurukafa ve çapraz kemikler vardı. Artemis bir dahi olmasa bile sembollerin ne anlama geldiğini anlardı, belki pilonun tepesine bir gerizekalı çıkar diye ilk sembolün yanına pilonun elektriğine kapılan bir çizgi film karakterini gösteren ikinci bir sembol çizilmişti. Figürün iskeleti X-ışınlarına maruz kalmış gibi açıkça görünüyordu.

Artemis, Butler yanında olsaydı, görünüşe göre elektrik tehlikeli bir şey, derdi.

Güvenlik kapısının üzerinde bir kilit daha vardı ve açılması diğerlerinden daha uzun sürdü. Kapının ardında tellerden



Belki de doğruydu ama Artemis ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu, endişe miydi, yoksa birkaç voltluk akım bir yerden içine mi sızıyordu?

Saçmalama. Bir delik olsaydı bütün voltaj içine akardı, sadece bir kısmı değil.

Artemis tellerin üzerinde yürüme tekniğine az da olsa aşınaydı, ulusal kanallardan birinde Dublin'in ışıklarının sönmemesi için hayatlarını riske atarak tellerin üzerinde yürüyen gözüpek insanlar hakkında özel bir haber çıkmıştı. Aslında, tellerde yürümekten çok, tellerde sürünmek gibi bir şeydi. Kablolar aşını gergindi ve bakım mühendisleri güvenlik halatlarını bağladıktan sonra kızağın üzerine uzanıyor, sonra kolu çevirerek bakım yapılacak yere ulaşıyordu.

Teorik olarak basitti. Sakin bir günde profesyonel biri için sorun değildi.

Fakat sadece yıldızların ve yakındaki Dublin'in çevresel ışığının kılavuzluğunda bir amatör için bunu yapmak çok zor olacaktı.

Artemis paratoneri cebine soktu, ve dikkatle güvenlik halatını kablolardan birine bağladı.

Sanki bir fark yaratacakmış gibi derin bir nefes aldı ve eldivenli elini metal kızağın üzerine koydu.

Hala yaşıyorum. İyi bir başlangıç.

Artemis hafifçe  ne uzandı, beceriksiz ellerinin altındaki metal yüzey sıcaktı, bir süre sonra kızağın üzerinde yatıyor ve iki elle çalıştırılan kol, yüzünün önünde duruyordu. Hassas bir manevraydı ve kablolar düzenli aralıklarla birbirine bağlanmamış olsaydı imkansızdı. Kolu çevirdi, kendi vücut



ağırlığını hareket ettirirken kollarına binen güç gerçekten muazzamdı.

Spor, Butler, sen haklıydın. Bu kablolardan lemuru kucağıma alıp inersen ne istersen onu yapacağım.

Artemis kızağın öne kaydığını, tekerleklerin metal kabloları sürtündüğünü hissetti. Kabloların vınlaması yüzünden dişleri takırdıyor ve yay çizmiş sırtı baştan aşağı ürperiyordu. Rüzgar çok şiddetli değildi ama yine de kendisini üzerine tünediği kızaktan aşağı fırlatabilirdi ve zemin başka bir gezegendeymiş gibi duruyordu. Uzaktaydı, hiç de davetkar değildi.

On metre sonra kolları ağırmaya başladı ve düşman tarafından fark edildi.

Diğer pilondan bir ses geldi. "Sana olduğun yerde kalmanı tavsiye ederim, genç adam. O giyside en ufak bir delik açılırsa kablolar derini ve kemiklerini eritir."

Artemis kaşlarını çatı. Genç adam mı? Eskiden gerçekten bu kadar sevimsiz miydi? Patronluk taslamayı çok mu seviyordu?

Diğer taraftaki Artemis devam etti. "Bir saniye bile geçmeden ölürsün," diye devam etti. "Ama ölümcül acılar içerisinde kıvranmak için yeterli bir süre, ne dersin? Hepsi bir hiç için, çünkü lemur eninde sonunda bu tarafa gelecek."

Evet, hem ukala, hem sevimsiz, hem de patronluk taslamayı seven bir çocuktur.

Artemis cevap vermemeyi seçti, enerjisini hayatta kalmaya ve ipeksi sıfakaya ulaşmaya sakladı. Her şey hakkında bir bilgisi olan aklı, küçük yaratıkların kedi mırılamasına benzeyen



Başka hayvanlara da benziyor muyum?

150

Bir metre. Artemis'le lemurun arasında sadece bir metre kalmıştı. Diğer taraftan tehditler savrulmuyordu. Artemis diğer tarafa baktı ve düşmanının gözlerini kapatıp derin derin nefes aldığını gördü. Bir plan yapmaya çalışıyordu.

Lemur kızağın üzerine atladı ve çekinerek Artemis'in eldivenli eline dokundu. Artemis'in dudakları dışında başka bir yeri hareket etmiyor, ağzından mırılamalar çıkmaya devam ediyordu.

İşte bu, küçük dostum. Koluma tırman.

Artemis lemurun gözlerine baktı ve ilk kez hayvanın da duyguları olduğunu fark etti. Gözlerinde korkuyla birlikte haylaz bir cesaret de vardı.

Seni o deli adamlara nasıl sattım? diye merak etti.

Lemur birden cesaretini topladı ve Artemis'in omzuna çıktı. Artemis servis pilonuna doğru kızağı geri çekerken bulunduğu yerden memnundu.

Artemis geri çekilirken gözünü kendisinin daha genç halinden ayırmadı. Asla böyle bir yenilgiyi kabul etmeyeceğini biliyordu. İkisi de kabul etmezdi. Genç Artemis birden gözlerini açtı ve kendisiyle göz göze geldi.

Soğuk bir ses tonuyla, "Hayvanı vur," dedi.

Butler şaşkındı. "Maymunu mu?"

"O bir ...her neyse. Sen sadece ateş et. Adamı giysisi koruyor ama lemur kolay bir hedef."

"Ama düşerse..."

"Ölürse ölsün. Yenilgiyi kabullenemem Butler. Lemur benim olmayacaksa kimsenin olamaz."



Butler kaşlarını çattı. Hayvanları öldürmek vazifeleri arasında yoktu ama deneyimlerine dayanarak genç efendisiyle tartışmanın anlamsız olacağını biliyordu. Her halükarda, pilonun tepesine çıktıktan sonra artık itiraz etmek için çok geçti. Daha önce kararlı olması gerekiyordu.

“Sen ne zaman hazır olursan Butler. Hedef bize yaklaşmayacak.”

Kabloların tepesindeki Artemis duyduklarına inanamadı. Butler silahını çıkardı ve daha iyi bir görüş açısı yakalayabilmek için parmaklıkların üzerine tırmandı.

Artemis konuşmaya niyetli değildi, kendisiyle konuşmanın geleceğe korkunç etkileri olabilirdi ama kendine hakim olamadan kelimeler ağzından çıktı.

“Geri çekilin. Neyle uğraştığınızın farkında değilsiniz.”

Ah, çok ironikti.

Genç Artemis diğer taraftan, “Ah, konuşuyor,” dedi. “Birbirimizi anlayabilmemiz ne kadar güzel. Pekala, şunu iyi anla, yabancı. O lemur ya benim olacak ya da ölecek. Hata yapma.”

“Bunu yapma. Neleri tehlikeye attığını bilmiyorsun.”

“Yapmak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Şimdi hayvanı bize ver yoksa Butler ateş edecek.”

Bütün bu konuşma boyunca, lemur on dört yaşındaki Artemis’in kafası üzerinde, başlığını çekiştiriyordu.

İki çocuk aslında aynı kişiydi, bakışları birbirine kilitlendi.

Daha yaşlı olan, bunu yaparım, diye düşündü. Kendi gözlerinde gördüğü zalim kararlılık şok ediciydi.



Dikkatle elini kafasının üzerine uzattı ve ipeksi sifakayı kafasından aldı.

152

“Geri gitmelisin,” diye fısıldadı. “Şimdi sorun çıkarmadan geri git. Yerinde olsam büyük olanın yanında kalmaya çalışırdım. Küçük olan çok hoş biri değil.”

Lemur uzandı ve tıpkı Beckett gibi Artemis’in burnunu sıktı, sonra arkasına döndü ve Butler’a doğru adım attı, havayı kokladı, burnuna genç Artemis’in torbasındaki bitkilerin güzel kokusu geldi.

Kısa süre sonra lemur, genç Artemis’in kollarındaydı, uzun parmaklarını karışımın içine hevesle batırıp çıkarıyordu. Genç çocuğun yüzünden zafer kazanmanın mutluluğu okunuyordu.

“Şimdi,” dedi. “Biz gidene kadar olduğun yerde kalsan iyi edersin. Bence on beş dakika yeterli olur. Sonrasında, kendi yoluna git ve Butler’a seni vurmasını emretmediğim için kendini şanslı say. Şimdi hissettiğin acıyı hatırla. Yenilginin ve ümitsizliğin acısını. Bir daha benim karşıma çıkmayı düşünüyorsan, hafızanda bu anıyı yeniden gözden geçirir, belki kararından vazgeçersin.”

Butler lemurunu bir çantanın içine sokarken büyük Artemis çaresizce olan biteni seyretti. Çocuk ve koruması yavaş yavaş servis merdiveninden inmeye başladı. Birkaç dakika sonra, Bentley’in farları karanlığı aydınlattı, araba Rathdown Parkı’ndan çıkıp otoyola doğru yöneldi. Havaalanına gittiklerine şüphe yoktu.

Artemis uzandı ve kolu kavradı. Henüz mağlup olmamıştı. En kısa süre içerisinde on yaşındaki halinin karşısına yeniden



çıkmayı planlıyordu. Çocuğun alaycı konuşması kararlılığını
körüklemekten başka bir işe yaramamıştı.

Artemis, acıyı hatırla, diye düşündü. Kendimden nefret ediyorum. 153
Gerçekten nefret ediyorum.



BÖLÜM 8: BİR PARÇA BALGAM



ARTEMİS pilondan aşağı indiğinde Holly ortadan kaybolmuştu. Periyi tünelin ağzında bırakmıştı ama şimdi aynı yerde çamur ve ayak izleri dışında bir şey görmüyordu.

Ayak izleri, diye düşündü. Şimdi, sanırım Holly'nin izini sürmem gerekiyor. Son Mohikan'ı gerçekten okumalıyım.

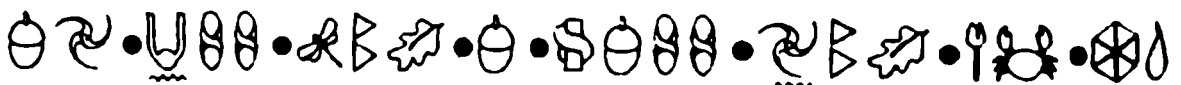
Arkasından gelen bir ses, "İzleri takip etmeye çalışma," dedi. "Sahte izler. Büyük insan LEP dostumuza bir şey yapar diye izleri ben yerleştirdim."

Mulch dolgun ve çamurlu parmağım Artemis'e doğru uzattı. "Sen benim düşmanımımsın insan. Sen gezegenin düşmanısın."

"Ama sen altın için bana yardım etmeye hazırsın."

Mulch, "Çok fazla altın için," diye düzeltti. "Ve biraz da kızarmış tavuk için. Yanında barbekü sosu. Büyük boy bir Pepsi. Belki biraz daha tavuk."

"Aç mısın?"



“Her zaman. Bir cüce sürekli toprak yiyemez.”

Artemis sızlanmalı mı, yoksa kıkırdamalı mı bilemedi. Mulch her zaman içinde bulunduğu durumun vahametini anlamakta güçlük çekerti. Ya da bir türlü anlamıyormuş gibi görünürdü.

“Holly nerede?”

Mulch arkasındaki toprak yığınınu işaret etti.

“Yüzbaşıyı gömdüm. Yüksek sesle inliyordu. Arty şu, Arty bu. Araya birkaç tane de anne serpiştiriyordu.”

Gömülü mü? Holly’de klostrofobi vardı.

Artemis dizlerinin üzerine çöktü, çıplak elleriyle toprağı eşelemeye başladı. Mulch bir dakika kadar bunu yapmasına izin verdi, sonra dramatik bir biçimde iç geçirdi.

“Bırak ben yapayım Çamur Çocuk. Bütün gece bununla uğraşmak zorunda kalacaksın.”

Artemis’in yanına geldi, oldukça sıradan bir şeymiş gibi elini toprağın içine soktu ve belirli bir yeri ararken dudaklarını ısırdı.

Cüce, “İşte böyle,” diye mırıldandı. Küçük bir dalı çekti. Toprak yığını titreşti, sonra küçük parçalar halinde etrafa saçıldı. Holly toprağın altında zarar görmemişti.

Mulch dalı göstererek, “Na-Na ismi verilen karmaşık bir yapıdır,” diye açıkladı.

“Na na?”

Cüce, “Na-na-ne-na-na, beni bulamazsın,” dedi. Sonra kendi dizlerine vurdu ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Artemis kaşlarını çatı, Holly’yi nazikçe sarstı.

“Holly, beni duyabiliyor musun?”



Holly Short'un mahmur gözleri aralandı, sonra bir süre geriye devrildi, ardından odaklandı.

"Artemis, ben... Ah, Tanrım."

"Sorun değil. Lemur bende değil... Pekala, aslında bende, ama diğer bende. Merak etme, nereye gittiklerini biliyorum."

Holly zarif parmaklarıyla yanaklarına dokundu. "Ah, Tanrım, galiba seni öptüm, demek istedim."

Artemis'in başı zonkladı ve Holly'nin birbirinden farklı gözlerinin etkisine girdi. Her ne kadar zaman tüneline bedeni kendini yenilese de bir gözü hala maviydi. Bir başka paradokstu bu. Yine de, Artemis hipnotize olduğunu hissetti, hafifçe başı döndü, peri büyüüne maruz kalmadığının farkındaydı.

Artemis perinin gözlerine bakarken bu genç ve daha savunmasız Holly'nin, içinde bulundukları zaman ve mekan içerisinde kendisiyle aynı şekilde hissettiğini fark etti.

Bunca şey yaşadıktan sonra. Ya da belki yaşadıklarımız yüzünden.

Bu kırılğan anı, bir örümcek ağının içine düşen bir taş gibi, bir başka düşünce parçaladı.

Ona yalan söyledim.

Artemis bu düşüncenin gücüyle kendini geriye attı.

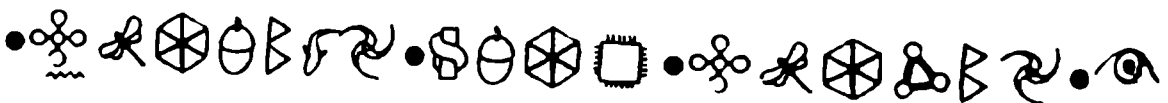
Holly annemi hasta ettiğini düşünüyor, ona şantaj yaptım.

İlişkilerinin bu darbenin etkisinden kurtulamayacağını hemen anladı. İtiraf ederse Holly kendisinden nefret edecekti. Etmezse, o kendinden nefret edecekti.

Yapabileceğim bir şey olmalı.

Aklına bir şey gelmedi.

Düşünmem gerek.



Artemis, Holly'yi elinden ve dirseğinden tuttu, ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Periyi sığ ve mezarı andıran delikten çıkardı.

Holly, "Yeniden doğdum," dedi. Sonra Mulch'ın omzuna bir yumruk attı.

"Ah. Neden bana işkence ediyorsunuz bayan?"

"Bana Gerd Flambough'dan alıntılar yapma, Mulch Dig-gums. Beni gömmene gerek yoktu. Ağzıma tıkacağın bir yaprak da aynı vazifeyi görürdü."

Mulch omzunu ovaladı. "Bir yaprak aynı sanatsal etkiye sahip olmazdı. Her neyse, ben sana eğretilerini seven biri gibi mi görünüyorum? Ben bir cüceyim, bizim işimiz toprakla, çamurla."

Artemis tartışmadan memnundu. Kendine gelmesi için zaman kazanıyordu.

Holly hakkındaki ergenlik kararsızlıklarını bir kenara bırak. Yatağında yatan anneni düşün. Üç günden az vaktin kaldı.

Zoraki bir neşeyle, "Pekala askerler," dedi. "Eski bir dostumun dediği gibi, yola koyulalım. Yakalamamız gereken bir lemur var."

Mulch, "Benim altınım ne olacak?" diye sordu.

"Çok basit bir şekilde ifade edeyim. Lemur yoksa, altın da yok."

Mulch sekiz parmağıyla ağzına dokundu ve sakalının kılları bir denizşakayığının uzantıları gibi titreşti. Düşünüyordu.

"Kovalarla ifade edecek olursak, ne kadar altından bahsediyoruz?"

"Senin kaç kovan var?"



Mulch soruyu ciddiye aldı. “Bir sürü kovam var ama bir-
çoğunun içi dolu. İstersen onları boşaltabilirim.”

Artemis dişlerini sıktı. Retorik bir soruydu. “Bir sürü
kova, ne kadar istersen.”

“Bu maymun avına devam etmemi istiyorsan bana bir ön
ödeme yapman lazım. İyi niyetini göstermek için bir depo-
zito.”

Artemis boş ceplerini gösterdi. Üzerinde para yoktu.

Holly gümüş peruğunu düzeltti. “Senin için bir şeyim
var Mulch Diggums. Bir sürü kova altından daha değerli. Altı
sayı, oraya gittiğimizde senin için çok şey ifade edecek.”

Mulch, “Nereye?” diye sordu. Holly’nin melodramatik ol-
masından şüphe etti.

“Tara’daki LEP donanım dolabı.”

Mulch’ın gözleri lazer küpler, yağ vakumları, dalış balon-
ları ve gök kayaklarının hayaliyle parıldadı. Ana kaynak, yıl-
lardır bir LEP donanım dolabını kırmaya çalışıyordu.

“İstediğimi alabilir miyim?”

“Bir el arabasma ne kadar koyabilirsen. Ama sadece bir
araba.”

Mulch avucuna bir parça balgam attı.

“Tokalaş,” dedi.

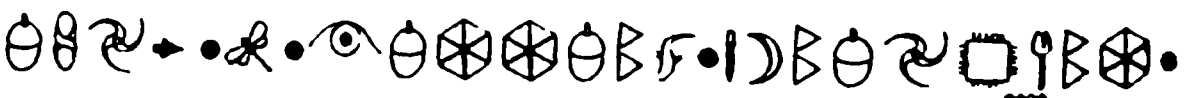
Artemis’le Holly birbirine baktı.

Artemis, “Senin dolabın,” dedikten sonra ellerini cebine
soktu.

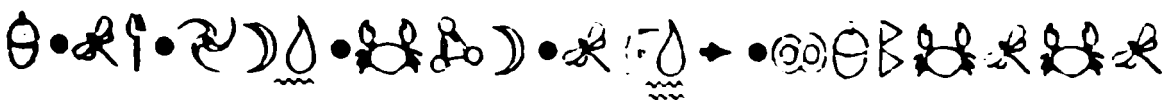
Holly, “Senin görevin,” diye karşılık verdi.

“Kombinasyonu bilmiyorum.”

Ve son darbe indi. “Annen için buradayız.”



Artemis pişmanlığını belli edercesine gülümsedi. “Sen, Yüzbaşı Short, benim kadar kötü olmaya başladın,” dedi. Yüzünü buruşturarak Mulch’la el sıkıştı.



BÖLÜM 9: KURBAĞA PRENS

FOWL JETİ, BELÇİKA ÜZERİ



ARTEMİS, Powerbook'undan Fas'taki tarihi Fez kasabasına bir video çağrısı başlattı. Bağlantının kurulmasını beklerken birden kıtalararası bu seyahati yapmak zorunda oldukları için müt-hiş bir öfke duydu. Kazablanka bile daha iyiydi. Fas, zaten yeterince sıcak bir yerdi. Arabayla Fez'e gitmekse daha da beterd.

Ekranda bir pencere açıldı, içine Doktor Damon Kronski'nin kafası zar zor sığıyordu. Adam dünyanın en nefret edilen doktorlarından ama bazı yerlerde saygı duyulan biriydi. Damon Kronski, Ekstinksiyonistler organizasyonunun şimdiki başkanıydı. Kronski en ünlü röportajlarından birinde, "Ekstinksiyonistler sadece bir organizasyon değil, aynı zamanda bir dindir," demişti. Kullandığı ifade dünyanın dört bir yanındaki barış yanlısı kiliselerin adamı düşman ilan etmesi için yeterliydi.



Artemis, psikolojik olarak, önce kapatması Kronski'nin güç koltuğunda oturduğu anlamına gelir, diye düşündü. Fareyi kullanırken daha hızlı olmam lazım.

Powerbook'un kapağını kapattı ve arkasına yaslandı. Dışarıda, güneş ışığı sisin alt katmanları arasından geçiyor ve jetler gökyüzüne Tik Tak To desenleri çiziyordu.

Hala hava trafiğinin yoğun olduğu yerdeyiz. Afrika'ya ulaşınca havada uçan jetlerin sayısı azalacak. Birkaç saatlik uykuya ihtiyacım var.Yarın uzun ve tatsız bir gün olacak.

Kaşlarını çattı. Tatsız ama gerekli.

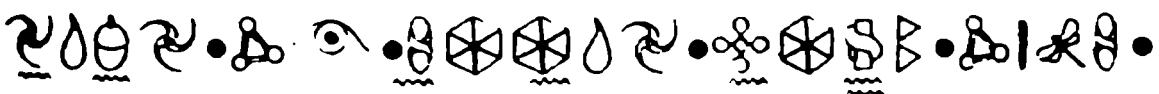
Artemis koltuğunu arkaya yatırdı ve gözlerini kapattı. Kendi yaşındaki çocukların büyük bir kısmı futbol kartları biriktiriyor veya sürekli oyun konsollarıyla oynarken parmaklarını aşındırıyordu. Kendisiyse Avrupa'nın altı bin metre yukarısında, tehlikeli bir adamla bir türün sonunun gelişini planlıyordu.

Belki de bunlar için çok gencim.

Yaş göreceli bir kavramdı. Bir şeyler yapmazsa Büyük Artemis Fowl, Rusya'da sonsuza kadar kaybolabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Jetin interkomundan Butler'in sesi geldi. "Her şey yolunda, Artemis. Akdeniz'in üzerine ulaştığımızda uçağı otomatik pilota bağlayacağım ve biraz..."

Artemis hoparlöre baktı. Butler'in bir şeyler daha söyleyeceğini seziyordu. Bir süre sessizlikten ve cihazların biplemesinden başka bir şey duymadı, sonra... "Artemis, bugün bana lemuru vurmamı söylediğinde blöf yapıyordun, öyle değil mi?"



kalabalık bir turizm merkezi haline gelecekti, ama şimdilik Büyütropi salgınından dolayı bütün turizm aktiviteleri durdurulmuştu.

Mulch gözlerini kısıp arka pencereden en yakındaki yaratağa baktı. “Biliyor musunuz, ben biraz acıktım. Bir ineğin hepsini yiyemem ama hatırı sayılır bir miktarını mideye indirebilirim.”

Artemis, “Mulch Diggums acıktı. Her şeyi bırakın!” dedi. Şoför kapısını açtı ve çimenlere adım attı. Yüzüne hafif bir sis çarptı ve ciğerlerine çektiği temiz hava sisteminde uyarıcı bir etki yaptı.

“Devam etmemiz lazım. Lemurun şimdi altı bin metre yukarıda olduğuna şüphem yok.”

Cüce, “Çok çevik bir lemurmuş,” dedi. Ön koltuğa tırmandı ve başını dışarı uzattı.

“Güzel kil,” dedi. Eğilip yeri yaladı. “Tadı kar gibi.”

Holly yolcu koltuğundan hızla inip Mulch’ın sırtına tekme attı.

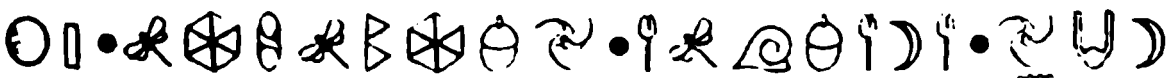
“Bizi görünmeden içeri sokamazsan senin için karlı olmayacak.”

Cüce kendine çekidüzen verdi. “Ben dost olduğumuzu sanıyordum. Tekmelere ve yumruklara gerek yok. Hep bu kadar agresif misin?”

“Yapabilir misin, yapamaz mısın?”

“Tabii ki yapabilirim. Söyledim, değil mi? Bu terminale yıllardır girip çıkıyorum. Kuzenim—”

Artemis araya girdi. “Kuzenin -yanılmıyorsam adı Nord-doğayı kirletme suçundan yakalandı ve sen içeriye girip onu



kurtardın. Biliyoruz. Senin hakkında her şeyi biliyoruz. Şimdi, plana sadık kalalım.”

Mulch sırtını Artemis'e döndü ve arkasındaki kapakları açtı. Bu hareket cüce literatüründe en kötü hakaretlerden biriydi. Tuba olarak bilinen birine doğru boruları temizlemekten sonra ikinci sırada olduğu söylenebilirdi. Tuba yüzünden savaşlar çıkıyordu.

“Devam ediyoruz şef. On beş dakika burada kalın, sonra ana girişe doğru yürüyün. Sizi de yanıma almak isterdim ama akıntıma kapılsanız bile bu tünel, içine bir şeyler sokmak için fazla uzun.” Durup sırttı. “Akıntıma kapılmak için tam arkamda durmanız gerek.”

Artemis dişlerini sıkarak sırttı. “Pekala. Çok komik. On beş dakika Bay Diggums, saat tıklamaya başladı.”

Mulch, “Tıklamak mı?” diye sordu. “Peri saatleri yüzlerce yıldır tıklamaz.”

Sonra çenesini öne çıkardı ve ileri atıldı, inanılmaz bir çeviklikle büyük bir dalgayı yaran yunus gibi toprağın içine atladı ama zarif bir görünümü veya sevimli bir gülümsemesi yoktu.

Artemis bu sahneyi daha önce birçok kez görmesine rağmen gördüklerinden çok etkilendi.

“Ne tuhaf bir tür,” dedi. “Birkaç dakika midelerini düşünmeden durabilseler dünyaya hükmedebilirler.”

Holly kaputun üzerine çıktı, sırtını cama dayadı, yanaklarında güneşi hissetti.

“Belki de dünyaya hükmetmek istemiyorlardır. Bunu sadece sen istiyorsun Arty.”



Arty.

Suçluluk Artemis'in midesini kemirmeye başladı. Holly'nin tanıdık yüz hatlarını inceledi ve peri kızına daha fazla yalan söyleyemeyeceğini anladı.

167

Holly, gözleri kapalı, "Bu arabayı çalmak zorunda kalmamız çok kötü," dedi. "Ama geride bıraktığım not gayet açıktı. Arabayı bulmakta zorlanmazlar."

Artemis araba için kendisini kötü hissetmiyordu. Başında daha büyük dertler vardı.

Dalgın bir biçimde, "Evet, araba," dedi.

Ona söylemem lazım.

Artemis bir ayağını Mini'nin lastiğine koydu ve Holly'nin yanına tırmandı. Birkaç dakika perinin yanında oturdu, manzaraya baktı. Görüntüyü hafızasına kazıdı.

Holly yanında oturan Artemis'e baktı.

"Öncesi için özür dilerim. Biliyorsun, şey için."

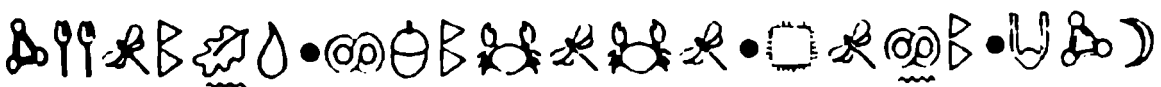
"Öpücük mü?"

Holly gözlerini kapattı. "Evet. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Biz aynı türden bile değiliz. Geri döndüğümüzde yine biz olacağız." Holly eliyle yüzünü kapattı. "Beni dinle. LEP'in ilk kadın yüzbaşı saçmalıyor. Zamanda seyahat etmek beni yeniden genç bir kıza dönüştürdü."

Bu doğruydı. Holly farklıydı, zamanda seyahat etmek ikiliyi birbirine yakınlaştırmıştı.

"Ya böyle kalırsam? O kadar da kötü olmaz aslında, öyle değil mi?"

Soru havada asılı kaldı. İçinde biraz güvensizlik, biraz da ümit barındırıyordu.



Bu soruya cevap verirken bu şimdiye kadar yaptığın en kötü şey olur Artemis.

Artemis, “Sen değildin Holly,” dedi. Yüzü yanıyor, sakinliği elden gidiyordu.

Holly’nin gülümsemesi birden dondu, şaşkındı. “Ne ben değildim?”

“Anneme hastalığı sen bulaştırmadın. Bendim. Tünelden sonra içimde birkaç kıvılcım kalmıştı ve ailemin yaşananları unutmasını sağladım. Çünkü üç yıldır kayıptım.”

Holly’nin gülümsemesi yüzünden tamamen silindi.

“Ben ...ama sen...”

Holly cümlesini yanda kesti, gerçekler bir tokat gibi yüzünde patladı.

Artemis devam etti, kendisini açıklamaya kararlıydı. “Bunu yapmak zorundaydım Holly. Annem ölüyor ...ölecek. Senin bana yardım edeceğinden emin olmam gerekiyordu... Lütfen, beni anla...”

Sesi gittikçe azalarak yok oldu, eylemlerini açıklamasına gerek olmadığını anladı. Artemis, Holly’ye biraz sakinleşmesi için birkaç dakika verdi, sonra yeniden konuşmaya başladı.

“Başka bir yolu olsaydı Holly, eğer olsaydı inan bana onu yapardım...”

Tepki gelmedi. Holly’nin yüzü adeta taş kesilmişti.

“Lütfen Holly. Bir şey söyle.”

Holly kaputun üzerinden indi, ayaklarını sağlam bir biçimde yere bastı.

“On beş dakika doldu,” dedi. “Yola çıkma zamanı.”



Arkasına bile bakmadan McGraney sınırına doğru yürümeye başladı, ayakları yeşil-siyah çimenlerde ikiz izler bırakıyordu. Yeni doğan güneş Holly'nin bıçaklarının ucunu aydınlatıyor, Holly yürüdükçe çimenlerin üzerinde parıltılar dalgalanıyordu.

Artemis, sıradışı, diye düşündü. Neyi kaybettim?

Peri kızının arkasından gitmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Mulch Diggums, Tara Mekik Limanı'nın girişindeki holografik çalılar arasında kendilerini bekliyordu. Üstü başı çamura bulanmasına rağmen yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olduğunu görmek mümkündü.

"Bir Omni-cihaz'a ihtiyacın yok Yüzbaşı," dedi. "Kapıyı tek başıma açtım."

Holly çok şaşkındı. Mekik limanının ana kapısının yirmi sekiz rakamlık bir şifresi ve avuç izi okuyucusu vardı. Mulch'ın teknolojiden bir toprak solucanı kadar anladığını da gayet iyi biliyordu. Holly rahatlamıştı, kapıyı kendisi açacak olursa uzun süre eski kayıtları silmekle uğraşacaktı.

"Anlat bakalım."

Mulch yeraltı asansörüne giden koridoru işaret etti. Rampanın üzerinde küçük bir figür yatıyordu, üstü başı parlak tükürüğe bulanmıştı.

"Komutan Root ve adamları dışarı çıktı. Geride sadece bir güvenlik görevlisi bıraktılar."

Holly onayladı. Julius Root'un nereye gittiğini biliyordu. Hamburg'dan gelecek rapor için Haven'a gidiyordu.



“Tünelden çıkınca adamı hazırlıksız yakaladım, onu kısa süreliğine yuttum ve üzerine biraz cüce tükürüğü bulaştırdım. Balgam miğferine herkesin tepkisi farklı oluyor. Bu küçük peri kaçmaya çalıştı, birkaç adım attıktan sonra sendeledi, sonunda sakinleştirici etkisini gösterdi.”

Artemis tünele doğru adım attı.

“Belki de şansımız yaver gitmeye başlamıştır,” dedi. Holly’nin bakışlarını hançer gibi arkasında hissediyordu.

Mulch, “Dolabın kilitli olması büyük şanssızlık,” dedi. “O zaman size ihanet eder ve mekikle kaçardım.”

Artemis olduğu yerde dondu kaldı. “Mekik mi?”

Holly’nin düşmanca bakışlarına rağmen aklındaki soruyu sordu. “Bir mekik Holly. Sence Fas’a benim genç halimden önce varabilir miyiz?”

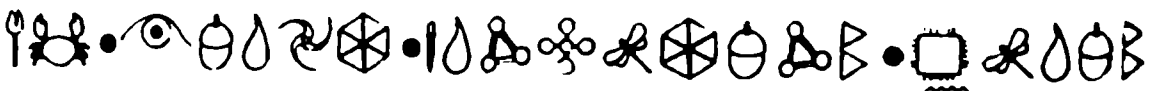
Holly’nin bakışları duygudan yoksundu ve sesine de duyguları yansımadı. “Mümkün. İzlerimizi gizlemek için ne kadar zaman harcayacağıma bağlı.”

LEP pilotları mekik için kusursuz diyordu, geri dönüşüm eriticisi hariç her şey için kusursuzdu. Artemis, Butler’in mekik hakkında çok daha dürüst olacağını gayet iyi biliyordu.

Kafasının içinde dev korumanın sesini duyabiliyordu. Kendi zamanımda bir sürü taşıt kullandım Artemis. Ama bu domuz...

Artemis, “... Taş Çağı’ndan yeni çıkmış,” diye mırıldandı. Sonra kendi kendine kıkırdadı.

Holly, “Yeni bir şaka mı Çamur Çocuk?” diye sordu. “Bugün keyfin yerinde. Bu sefer ne oldu? Sana güvenen bir zavalıya salgın bir hastalığa sebep olduğunu mu söyledin?”



Artemis başını önüne eğdi. Bu işkence sonsuza kadar devam edebilirdi.

Mulch Mekik Limanı'nın duvar dibinde tünel kazıp servis tünelinin metal kaplamalarından birini basınçlı havayla yerinden çıkarınca mekiğe rastlamıştı. Panelin yerine tam oturmadığını biliyordu çünkü daha önce birçok kez giriş için aynı yeri kullanmıştı. Mekik blokların üzerindeydi ve üstü çadır beziyle örtülüydü, Mulch bezin altında ne olduğuna bakmadan yapamamıştı. Tamir için gelen büyük bir tünel kazıcıydı. Perilerin yeraltı erişim tünellerinden oluşan ağında seyahat etmek için en uygun araçtı. Holly için mekiği tünel erişim kapağının raylarına oturtmak çocuk oyuncağıydı.

Artemis bu arada izlerini siliyor, Mekik Limanı'na yaptıkları seyahatin bütün izlerini video kristallerinden çıkarıyor, yerlerine geçmişe ait görüntüler yerleştiriyordu. Baygın peri veya kilitli dolaptan aldıkları LEP donanımları için yapabileceği bir şey yoktu fakat Mulch sorumluluğu üzerine almaya hevesliydi.

"Hey, zaten halk düşmanları listesinde bir numarayım," dedi. "Listede daha fazla yükselmem mümkün değil."

Şimdi tünel kazıcının içindeydiler. Mekik, fırlatma rampasına takılıydı, karanlık boşluğa kendini bırakmadan önce birkaç dakika şarj olması gerekiyordu. Holly bu arada tünel yetkilileri için sahte bir rapor hazırladı.

"Onlara bu mekiğin paletlerinin servis anlaşması gereği yenilendiğini ve mekiğin tedarik arteri temizliği için Kuzey



Afrika mekik limanı tarafından istendiğini söylüyorum. Pilotsuz bir seyahat, yetkililer bu yüzden içinde personel olmadığını düşünecek.”

Artemis geride ne kadar köprü yakmış olsa da görevin başarılı olması için her fırsatı değerlendirmeye niyetliydi. Bir soru sorulması gerekiyorsa sormalıydı.

“İşe yarayacak mı?”

Holly omzunu silkti. “Bilmiyorum. Muhtemelen kapının diğer tarafında bizi güdümlü bir füze bekliyordur.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır. Yalan söyledim. Hoş bir duygu değilmiş, öyle değil mi?”

Artemis üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. Holly'ye kendini affettirmenin bir yolunu bulmalıydı. En azından öfkesini biraz azaltabilirdi.

“Tabii ki işe yarayacak. En azından şimdilik. Polis Plazası neler olup bittiğini anladığında biz çoktan geleceğe dönmüş olacağız.”

“Peki paletler olmadan uçabilecek miyiz?”

Holly'yle Mulch birbirlerine baktı. Kendi aralarında Artemis'in algılamakta zorlandığı bir hızda Gnome dilinde bir şeyler konuştular. Artemis konuşmanın içinden moron anlamına gelen bir sözcük yakaladı.

“Evet Çamur Çocuk. Tünel duvarlarını kazıyarak seyahat etmeyi planlıyorsan paletsiz uçabiliriz. Biz genelde bunu robotlara bırakırız.”

Artemis, Holly'nin sevmediği kişilere karşı ne kadar acımasız olabileceğini unuttuğunu anladı.



Mulch eski bir şarkı olan “You Have Lost That Lovin’ Feelin”i (O Güzel Aşkı Kaybettin) mırıldanmaya başladı. Başını Holly’ye doğru eğdi ve hayali bir mikrofonu kavradı.

Holly gülümsemedi. “Susmazsan bacaklarındaki bütün hissi kaybetmek üzeresin, Diggums.”

Mulch peri kızının yüz ifadesini görünce Holly’ye takılmak için uygun bir zaman olmadığını anladı.

Holly sohbeti sonlandırma zamanının geldiğine karar verdi. Erişim kapağını uzaktan kumandayla açtı ve kenetlenme kollarını geri çekti.

“Kemerlerinizi bağlayın çocuklar,” dedi. Küçük mekik devasa deliğin içine dalışa geçti, aç bir hipopotamın ağzından içeriye düşen bir fındık gibiydi.



BÖLÜM 10: FOWL MODU

FEZ KASABASI, FAS

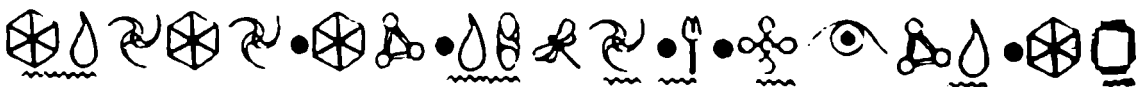


BUTLER, on yaşındaki Artemis'i daha önce hiç bu kadar perişan görmemişti. Belki sadece bir Avustralya Üniversitesi'nin yüksek lisans bilim ödülünü kaçırdığında böyleydi. Koruma, kiraladıkları Land Rover'ın aynasından arka koltuğa baktı ve genç efendinin kan ter içerisinde kaldığını gördü. Pahalı takımı sanki üzerinde eriyordu.

Artemis'in yanında koltuğa kemerlenmiş delikli bir kutu vardı. Hapsedilen lemur kafesini incelerken deliklerden birinden üç parmağını dışarı çıkarmıştı.

Artemis yaratığa yan gözle bile bakmıyor, nötr kalmaya çalışıyor. Bir türün sonunu getirmek, babanın hayatını kurtarmak için bile olsa kolay değil.

Artemis ise hayal kırıklığının sebeplerini listelemekle meşguldü. Babası kayıptı ve annesi ruh sağlığını yitirmek üzereydi, en önemli iki sebep buydu. Ardından Moskova'da bir otelde keyif çatıp oda servisinden havyar ve pahalı yi-



yecekler sipariş eden Arktika keşif ekibi geliyordu. Damon Kronski de listenin üst sıralarındaydı. Kronski, itici fikirleri olan itici bir adamdı.

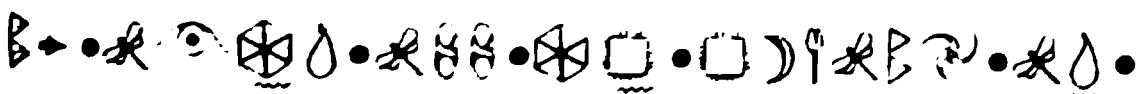
Fez'deki yerel havaalanı Fez Saïss kapalıydı, bu yüzden Butler jeti Kazablanka'daki Muhammed V havaalanına indirmiş ve çıkışta bir Land Rover kiralamıştı. Üstüne üstlük araç modern bir Land Rover değildi. Bir önceki milenyuma aitti ve üzerinde gravyer peynirinden daha fazla delik vardı. Havalandırma aracın içini son olarak yıllar önce soğutmuş olmalıydı ve koltuklar çok fazla aşındığı için Artemis kendisini bir kaya matkabı üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordu. Sıcaklıktan ölmezse sarsılmaktan ölecekti.

Her şeye rağmen aklına gelen düşünceyle Artemis'in duğının kenarı yarım yamalak bir gülümsemeyle büküldü.

Garip yaratıkla insan arkadaşı harikaydı.

Lemuru ele geçirmeyi kafaya koymuşlardı ve pes etmeyeceklerdi. Artemis bundan emindi.

Artemis dikkatini pencerenin önünden akıp giden kenar mahallelere odakladı. Şehir merkezine yaklaştıkça çöldeki otoyolda trafik arttı. Yanlarından dev kamyonlar geçiyordu, tekerlekleri yetişkin bir erkek boyundan daha yüksekti, yükleri çoğunlukla insanlardı. Eşeklerin toynakları çatlamış asfaltın üzerinde takırdıyor, hayvanlar sırtlarında çubuklar, çamaşır, hatta mobilyalar taşıyordu. Şeritler arasında sağlı sollu giden onlarca tozlu motosiklet vardı, paslanmış gövdeleri üzerinde koca aileleri taşıyorlardı. Yolun kenarındaki binalar öğleden sonra güneşiyle serap gibi parlıyordu. Verandalarında hayaletler çay içiyordu.



Şehir merkezine yaklaştıkça binaların yoğunluğu arttı, artık garajlar, video dükkanları, çayhaneler ve pizza salonları da göze çarpıyordu. Hepsi güneşte kavrulmuş turuncu renkteydi, pervazların altında orijinal boyadan geriye kalan yamalar da göze çarpıyordu.

Artemis ne zaman gelişmekte olan bir toplumu ziyaret etse eskiyle yeninin bir arada var olmasına şaşırırdı. Keçi çobanlarının boynunda iPod'lar asılıydı ve üzerlerine Manchester United tişörtleri giyiyorlardı. Gecekonduların dalgalı çatılarında uydu antenleri vardı.

Fez yakın zamana kadar çok önemli bir yerdi, gūneyden ve doğudan gelen kervan ticaretinin merkeziydi. Arap bilgeliğinin merkezi olarak nitelendirilen kutsal bir şehirdi, Mekke yolu hava koşulları veya haydutlar yüzünden kapalıysa hacılık yeri idi.

Şimdi kanun kaçağı Ekstinksiyonistler'in İrlandalı suç dehalarıyla iş yaptığı yerd.

Artemis, dünya eskiye göre çok daha hızlı değişiyor, diye düşündü. Üstelik ben de bu değişime en kötü şekillerde katkıda bulunuyorum.

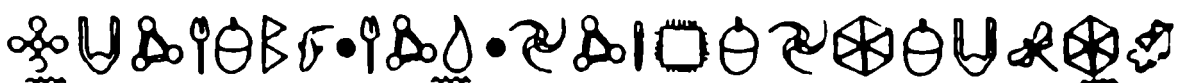
Rahatlatıcı bir düşünce olmadığının farkındaydı ama rahatlık yakın gelecekte beklediği bir lüks değildi.

Artemis'in cep telefonu gelen bir mesajla titreşti, mesaj Fez'den İrlanda'ya, İrlanda'dan Fas'a yönlendirilmişti.

Ekranı baktı ve neşesiz bir gülümsemeyle dişleri açığa çıktı.

Deri marketi, iki saat sonra, diyordu mesajda.

Demek ki Kronski değiştokuşu halka açık bir yerde yapmak istiyordu.



Görünüşe göre doktor bana benim ona güvendiğim kadar güveniyor.

Zeki adam.

Holly mekiği, taşıta öfkeliymiş gibi kullanıyor, hava frenleri ciyaklayana ve bütün göstergeler kırmızıya dönene kadar köşeleri hızla dönüyordu. Mekiğin kameralarına doğrudan bağlı bir uçuş miğferi takıyordu, bu sayede her an önlerinde ve arkalarında ne olduğunu görebiliyordu. Tünelin farklı kameralarından mekiğe gönderilen uzaktan görüşü de tercih edebilirdi. Yeraltı tünellerinin bu kısmı, trafiğin yoğun olduğu bir yer değildi ve harekete duyarlı ışıklar mekiğin yaklaşmasına beş mil kala yanıyordu.

Holly uçuşa odaklanıp keyif almaya ve her şeyi unutmaya çalıştı. LEP pilotu olmak çocukluğundan beri istediği bir şeydi. Milimetreyle bir köşeyi dönüp mekiğin sınırlarını zorlarken gerginliği mekik tarafından emiliyormuş gibi azaldı.

Artemis bana yalan söyleyip şantaj yaptı ama bunu annesi için yaptı. İyi bir sebebi vardı. Aynı şey benim başıma gelse ne yapardım, kim bilir? Annemi kurtarabilecek olsaydım bunun için arkadaşlarımı kullanmak da dahil olmak üzere her şeyi yapardım.

Artemis'in bunu neden yaptığını anlıyordu -gerçi buna gerek olmadığını düşünüyordu- fakat bu, çocuğu hemen affedeceği anlamına gelmezdi.

Ve nasıl unutabilirdi? Kendisini, Artemis'le olan arkadaşlıklarını tamamen yanlış yorumlamış gibi hissediyordu.

Bu, bir daha olmayacak.

Holly tek bir şeyden emindi: Artemis'le bundan sonra ancak birbirlerine saygı duyarlardı.



Holly mekiğin tavanındaki kameraya odaklandı ve arka koltuktaki Artemis'in koltuğu sıkıca kavradığını görünce rahatladı. Ya kamera kaydı yüzündendi ya da yüzü gerçekten yeşildi.

Holly, bunu sen istedin Çamur Çocuk, diye düşündü. Umanım kayıttan değildir, yüzünün gerçek rengidir.

Fas çölünde, Agadir'in güneyinde, doğal bir hava bacası vardı. Tünelin gazları yarım mil boyunca kumlar tarafından filtreleniyordu. Bunun tek kanıtı bacanın tepesindeki kumlarda görülen hafif bir renk değişikliği idi, yüzeye yaklaştıkça rüzgar bu farkı kapatıyordu. Yine de, binlerce yıllık sürecin sonunda kum tepelerinde kırmızı çizgiler açığa çıkmıştı. Yerel köylüler bunun yirminci yüzyılın ünlü haydutlarından biri olan Raisuli'nin kurbanlarının kanı olduğuna inanıyordu. Bu iddiaya köylülerden başkasının inanmasını beklemek aptallık olurdu ama gezi kitaplarında oldukça ilgi çekiyor ve başka bir özelliği olmayan bölgeye turist çekiyordu.

Holly mekiği bacadan yukarıya çıkardı, minik kum parçalarına karşı taşıtın hava filtrelerini mühürledi. Önünde sadece tünelin üç boyutlu bir modeli vardı ve kör uçuyordu. Neyse ki, tünelin bu kısmı çok uzun değildi ve birkaç saniye içerisinde Afrika gökyüzüne çıktılar. Mekiğin yüzeyi yalıtımlı da olsa yolcular sıcaklığı hemen hissetti. Özellikle de Mulch Diggums. Diğer peri ailelerinin aksine, cüceler yeryüzü yaratıkları değildi ve yüzlerini güneşe çevirdikleri günlerin hayalini kurmazlardı. Deniz seviyesinin üzerindeki her şey başlarını döndürürdü.



Mulch'ın midesi bulanıyordu. “Çok yüksekteyiz. Bunu sevmedim. Sıcak, çok sıcak. Tuvalet gitmem lazım. Ne için olduğuna emin değilim. Siz beni takip etmeyin yeter. Ne duyarsanız duyun sakın yanıma gelmeyin.”

Bir cüce böyle bir tavsiyede bulunuyorsa bunu umursamamak aptallık olurdu.

Holly camı temizlemek için bir komut gönderdi, sonra mekiğin burnunu kuzeydoğudaki Fez'e çevirdi. Şansları yaver giderse buluşma yerine genç Artemis'ten önce varabilirlerdi.

Mekiği otomatik pilota aldı ve Artemis'e bakmak için koltuğunu geriye çevirdi. Çocuğun suratı her zamankinden daha soluktu.

“Buluşma noktasından emin misin?” diye sordu.

Artemis hiçbir şeyden emin değildi ve bu belirsizlikler beynini yiyordu.

“Emin değilim Holly. Değişimi Fez'deki deri marketinde yaptığımı hatırlıyorum. En azından, başlangıç noktamız orası olmalı. Kronski ve benim genç halim plana sadık kalmazsa Ekstinksiyonistler'in karargahına gideriz.”

Holly kaşlarını çatı. “Hımm. Bu plan senin her zaman yaptıklarına benzemiyor ve zamanımız azalıyor. Boşa geçirecek vaktimiz yok. Zaman aleyhimize işliyor.”

Artemis, “Evet,” diye onayladı. “Zaman bu bahtsız maceranın düğüm noktası.”

Holly minik buzdolabından bir nutri-blok aldı ve kontrollerin başına geri döndü.

Artemis arkadaşının sırtına baktı, vücut dilinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Kambur omuzlar ve göğüste birleştirilmiş



satmaktı. Bütün suç mahallerinde bir kartvizit gibi geride geri dönüşümle dışarıya atılmış büyük bir toprak piramidi bırakıyordu.

Ve bir de lanet olasıca tünel kurbağaları vardı. Kolejdeki genç cadılardan birkaçı sıradan tünel kurbağalarına konuşma yeteneği vermişti. Doğal olarak, kolejde okudukları için, kurbağalara sadece küfür etmeyi öğretmişlerdi. Şimdi beklenmedik bir yan etki yüzünden Haven'da bu kurbağalar arasında sanal bir salgın baş gösteriyor, kurbağalar karşlarına çıkan herkese hakaretler yağdırıyordu.

Goblin çeteleri gücünü ve etkisini artırıyor. Geçen hafta goblin mahallesine giren bir devriye aracına alev topu fırlatmışlardı.

Julius Root sandalyesine yaslandı ve sigarasının dumanının, tepesinde bir bulut oluşturmaya izin verdi. Bazen artık silahını duvara asmanın vakti geldiğini düşünüyordu. Bazı günler artık bu meslekte kendisini tutacak bir şey olmadığını hissediyordu.

Tavandaki hologram zil bir disko topu gibi titreşti. Root arayanın kim olduğuna baktı.

Yüzbaşı Holly Short.

Root'un yüzünü nadir görülen gülümsemelerinden biri kapladı.

Bazı günler ne yapması gerektiğinden çok emindi.

Benden sonra görevi devralacak en iyi kişileri yetiştirmem lazım. Yüzbaşı Kelp, Foaly - Tanrı yardımcım olsun- ve Yüzbaşı Short gibi kişileri.

Root, Holly'yi bizzat kendisi seçmişti. Onu yüzbaşılığa terfi ettirmişti, tarihte bu unvanı almaya hak kazanan ilk dişi



periydi. Ve kendisini gururlandırıyor. Bütün görevlerini başarıyla tamamlamış, tek bir zihin silme veya zaman durdurma olayı bile yaşanmamıştı.

Aradığın kişi o, Julius. Zeki, korkusuz, merhametli, Holly Short kusursuz bir yüzbaşı. Kim bilir, belki de geleceğin komutanıdır.

Root yüzündeki gülümsemeyi hemen sildi. Yüzbaşı Short'un kendisini böyle görmesine gerek yoktu. Disipline, düzene ve üstlerine saygı duyup onlardan korkmaya ihtiyacı vardı.

Ekranı kabul et düğmesine bastı ve hologram projeksiyon cihazları etrafa Samanyolu'na benzer kıvılcımlar saçtı, ardından üzerinde insan üniforması olan Yüzbaşı Holly Short'un görüntüsü açığa çıktı. Muhtemelen kılık değiştirmişti. Kendisi Holly'yi görebiliyordu ama Holly'nin kendisini görmesi için holografik halkanın platformu üzerine çıkması gerekiyordu, bunu hemen yaptı.

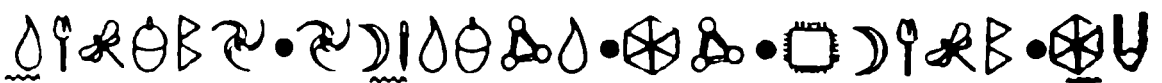
"Yüzbaşı Short, Hamburg'da her şey yolunda mı?"

Holly bir an için ne diyeceğini bilemedi, ağzı açık kaldı, ellerini komutana dokunmak ister gibi öne uzattı. Kendi zamanında komutan ölüydü, Opal Kobo tarafından öldürülmüştü ama işte Julius Root şimdi karşısında duruyordu.

Root boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı Yüzbaşı?"

"Evet. Tabii ki Komutan. Her şey şimdilik yolunda. Yine de Kurtarma Ekibi hazır beklese iyi olur."

Root sigarasını havada sallayarak bu teklifi geçiştirdi. "Saçmalık. Kayıtların senin adına konuşuyor. Daha önce hiç desteğe ihtiyacın olmadı."



Holly gülümsedi. “Her şeyin bir ilki vardır.”

Root gözlerini kırıştırdı, hologram halkanın gaz formundaki çıktısında bir şey dikkatini çekti.

“Sen beni Afrika’dan mı arıyorsun? Afrika’da ne işin var?”

Holly avucunu kontrol panelinin üzerine geçirdi. “Hayır, Hamburg’dayım, gözetleme deliğindeyim. Aptal makine. Bütün projeksiyonları hatalı. Monitörde on yaş büyük görüyorum. Geri döndüğümde Foaly’nin gırtlığım sıkacağım.”

Root kendine hakim olamayıp gülümsedi ama hemen kendine geldi.

“Neden hologramdan aradın Short? Basit iletişim cihazlarının nesi var? Dünyanın kabuğundan ses ve video aktarmasının ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?”

Holly’nin görüntüsü titredi, bakışlarını önce yere düşürdü sonra kaldırdı.

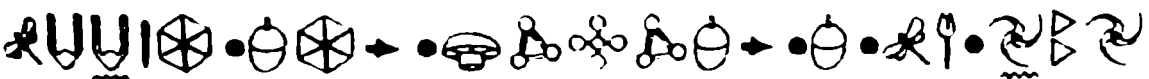
“Ben, sadece sana teşekkür etmek istedim, Jul– Komutan.”

Root şaşkındı. Teşekkür. Aylardır devam eden imkansız görevler ve çift vardiyalar sonrasında.

“Teşekkür etmek mi Yüzbaşı? Bu alışık olduğum bir şey değil. Periler bana teşekkür ediyorsa işimi doğru yaptığımı sanmıyorum.”

Holly, “Hayır, siz çok başarılısınız,” dedi. “Harika işler çıkarıyorsunuz. Kimse sizi yeterince takdir etmiyor. Ama ben ediyorum. Benim için ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Bu yüzden size teşekkür ederim, güveninizi boşa çıkarmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Root duygulandığını fark edince çok şaşırdı. Gerçek duygular her gün karşılaştığı bir şey değildi.



Şu halime bak, diye düşündü. Bir holograma bakıp ağlamak üzereyim. Foaly bunu görse çok hoşuna giderdi.

“Ben ...eee ...teşekkürünü kabul ediyor ve samimi olduğuna inanıyorum. Ama her görevde pahalı hologram bağlantıları kurmanı istemiyorum, bu seferlik hatanı affediyorum.”

“Anlaşıldı Komutan.”

“Hamburg’da dikkatli ol. Donanımlarını kontrol etmeyi unutma.”

Holly, “Unutmam Komutan,” dedi. Root peri kızının gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi ama gördüğü şey belki de programdaki bir hataydı.

“Başka bir şey var mı Yüzbaşı?”

Holly elini uzattı; hareketiyle görüntü parıldadı ve dalgalandı. Root ne yapacağını bilemedi. Hologram etiği gayet açıktı: Sarılmak ve tokalaşmak uygun değildi. Sonuçta, kim piksel piksel bir görüntüye sarılmak isterdi?

Ama Holly’nin eli kendisine doğru uzanıyordu.

“Bana şans dileyin Komutan.”

Root sızlandı. Başka biri olsaydı dalkavukluk ettiğini düşünürdü ama Yüzbaşı Short her zaman açıksözlülüğüyle kendisini etkilemiş biriydi.

Elini uzattı ve Holly’nin sanal eline dokununca hafif bir karıncalanma hissetti.

“İyi şanslar, Yüzbaşı,” dedi. “Bu arada, başına buyruk davranma. Unutma, günün birinde sana yardım edecek bir ben olmayacak.”

Holly, “Dikkat ederim Komutan,” dedi. Sonra görüntüsü yok oldu ama holografik görüntü kaybolmadan hemen önce



Julius Root peri kızının yanağında gözyaşları gördüğüne yemin edebilirdi.

Aptal makine, diye düşündü. Foaly'den bu cihazlarının hepsini yeni-
den kalibre etmesini isteyeceğim.

185

Holly hologram kabininden dışarı çıktı. Kabin, plastik perdeleri olan eski bir duşa benziyordu. Bir düğmeye basınca katlandı ve taşınabilir bir çantanın içine girdi.

Pilot koltuğuna otururken Holly'nin gözlerinde yaşlar vardı, otomatik pilotu kapattı.

Artemis kopilot koltuğunda hafifçe öne çıktı.

“Ödeştik mi?”

Holly başıyla onayladı. “Evet, ödeştik. Ama peri öpme günlerin sona erdi.”

Artemis, “Anlıyorum,” dedi.

“Sana meydan okumuyorum Artemis. Bitti dediysem bitmiştir.”

Artemis, “Anlıyorum,” dedi.

Bir süre sessizce oturdular, çölün ötesindeki alçak dağlar yavaş yavaş üzerlerine geliyordu. Sonra Holly arkasına döndü ve Artemis'in nazıkçe omzuna dokundu:

“Teşekkürler Arty.”

“Önemli değil. Tek yapabildiğim buydu.”

Mulch gürültüyle tuvaletten çıktı, kaşındı ve inledi.

“Oooo, bu daha iyi. Neyse ki tuvalet ses geçirmez, öyle değil mi?”

Holly yüzünü buruşturdu. “Kapıyı kapat ve geri kalanını havalandırma pervanesine bırak.”



Mulch kapıyı topuğuyla vurarak kapattı. “İçerideyken düşünüyordum, bilirsiniz, osururken düşünmek.”

“Bunu duymak istediğime emin değilim.”

Mulch bu yorumu umursamaksızın devam etti. “O küçük lemur. İpeksi her neyse. O garip saç şekliyle bana neyi hatırlattığını biliyor musunuz?”

Herkes aynı şeyi düşünüyordu.

Holly gülümseyerek, “Komutan Root’u,” dedi.

“Evet. Minyatür Komutan Root.”

Artemis, “Julius Junior,” dedi.

Atlas Dağları’nın eteklerine ulaştılar, Fez önlerinde arazinin kalbi gibi uzanıyordu, damarları gibi dört bir yana uzanan yollar araçlarla doluydu.

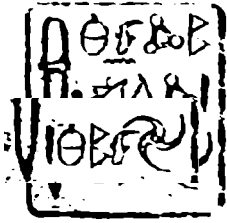
Holly, “Jayjay,” dedi. “Adı bu olsun. Şimdi gidip onu bulalım.”

Mekiğin kalkanını açtı ve Fez’e doğru inişe geçti.



BÖLÜM II: GÜVERCİN DIŞKISI

DERİ MARKETİ, FEZ



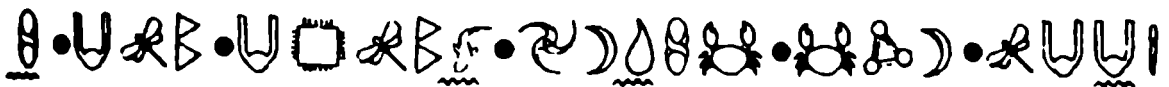
HOLLY bir kamuflej topu şişirdi ve Fez'in deri marketine tepeden bakan taştan bir balkonun gölgesine indirdi. Dışarıda kimse olmadığından emin olunca, Holly ve Artemis içine girdi, şişmiş koltuklara oturdu. Artemis'in dizleri çenesine çarptı, dişlerini takırdattı.

Holly, "Dediğim gibi, boyun çok uzadı," dedi.

Artemis siyah saçlarını hızla geriye attı. "Saçlarım da çok uzadı."

"Saçlar küçük Artemis'in seni tanımasına engel oldu, bu değişim için minnettar olmamız lazım."

Holly, Tara'daki donanım dolabından kamuflej topuyla birlikte bir tane Neutrino tabanca ve uygun kıyafetler de almıştı. Artemis'in üzerinde dizlerine kadar inen kahverengi bir gömlek ve tokyo terlikler vardı, Holly'nin peri görünümü ise bir başörtüsü ve çarşafı gizleniyordu.



Kamuflaj topu taşınabilir eski bir modeldi, arka plana uyum sağlamak için renk değiştirebilen kromo-değişken gazlarla şişiriliyordu ve dışı şeffaf bir topa benziyordu. Sahip olduğu en ileri teknoloji buydu. Yön cihazları ve silahları yoktu, sadece bir tane dokunmatik ekranı ve iki sıkışık koltuğu vardı.

Artemis, "Hava filtresi yok mu?" diye sordu.

Holly, "Ne yazık ki yok," dedi. Örtüyle burnunu kapattı. "Bu koku nedir?"

Artemis, "Seyreltilmiş güvercin dışkısı," diye cevap verdi. "Çok asidiktir ve bol bulunur. Deri işçileri boyama işlemine geçmeden önce derileri yumuşatmak için kullanıyor."

Önlerinde uzanan deri marketi görkemli bir yerdi. Avluda petek desenleri oluşturacak şekilde taşın tekneler sıralanmış, içleri asidik yumuşatıcılar veya safran ve kına gibi doğal boyalarla doldurulmuştu. Deri işçileri teknelerin başındaydı, her bir deriyi iyice yıkıyor, istenilen renk tonunu aldıklarında kuruması için çatıların üzerine seriyordu.

Artemis, "İnsanlar üretim hattını Henry Ford'un bulduğunu söyler," dedi. "Bu yer altı yüz yıldır bu düzen içerisinde çalışıyor."

Marketin etrafı beyaz boyanmış yüksek duvarlarla çevriliydi ama duvarların üzerinde yer yer boya ve toz lekeleri vardı. Eski tuğlaların üzerindeki kırmızımsı sarı lekeler egzotik bir kıtanın soluk bir haritası gibi duruyordu.

Holly, "Kronski neden bu marketi seçti?" diye sordu. "Kokuya tahammül etmek mümkün değil ve bunu Mulch Diggums'un arkadaşı olan biri olarak söylüyorum."



“İşte oradayım. Batı köşesi.”

190

Holly bakışlarını batıya çevirdi ve genç Artemis'i gördü. Nane yeşili rengi olan dev bir ayaklı vazonun arkasına gizlenmişti. Batan güneş vazonun yüzeyinde gümüş bir disk gibi duruyordu.

Artemis gülümsedi. Orada dikildiğimi hatırlıyorum, parıltının Kronski'nin dikkatini dağıtmasını istiyordum. Bu saatte üzerine güneş düşen sadece bir tekne var. Kokunun bedelini böyle ödetmek istemiştim. Belki çocukçaydı ama zaten o zaman çocuktum.

Holly, “Anılar bu sefer yanlış çıkmadı,” dedi.

Artemis rahatladı. Anıları şimdiye kadar çok işe yaramamıştı, hatırladıkları gelişigüzel hatıralar gibiydi.

Birden sırtını dikleştirdi. Gelişigüzel. Bunu nasıl görmemişti? Anılardaki bu bozukluğun tek bir açıklaması olabilirdi.

Şimdi buna odaklanacak vakti yoktu. Takas yapılmak üzereydi.

Artemis dokunmatik ekrana işaret parmağını uzattı, bir pencere açtı. Meydanın ortasındaki sütuna odaklandı. Alçak taş masanın üzeri yüzlerce yıldır üzerine deriler yığıldığı için delikli ve pürüzlüydü. Yüzeyinde kınanın ıslaklığı vardı ve kan gibi yanlardan aşağıya akıyordu.

Artemis, “İşte,” dedi. “Takası orada yapacağız. Kronski çantasını üzerine koyacak, ben de lemuru vereceğim.”

Holly, “Lemur değil, onun bir adı var: Jayjay,” dedi.

“Ben de Jayjay'i vereceğim. Sonra herkes kendi yoluna gidecek, bu kadar basit. Hiçbir sorun çıkmayacak.”

“Belki de takas yapılanaya kadar beklesek çok daha iyi olabilir.”



“Hayır. Sonrasında neler olacağını bilmiyoruz. Şimdi en azından olayların nasıl gelişeceğini öngörüyoruz.”

Holly uzman gözüyle sahneye baktı. “Butler nerede?”

191

Artemis ekranda başka bir noktaya dokundu. Pencerenin görüntüsü hafifçe dalgalandı, sonra da işaret edilen yeri büyüttü.

“Şu pencerede. Her şeyi seyrediyor.”

Pencere beyaz duvarın üzerinde yüksek bir dikdörtgendi, siyaha boyanmıştı.

Holly, “Görünmez olduğunu düşünüyorsun, değil mi dostum?” diye fısıldadı. Sonra parmağıyla pencereyi aydınlattı ve gece görüş filtresini açtı. Vücut sıcaklığının parıltısında, pencerenin arkasındaki dev figür açığa çıktı, yerinden kıpırdamıyordu.

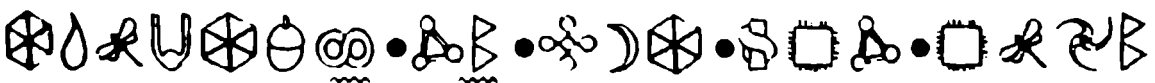
“Takası Butler yapmak istiyordu ama bunu yapmasma izin vermedim. Şimdi yukarıda öfkesinden köpürüyor.”

Artemis elini Holly’nin omzuna koydu. “Çok yakına girme. Tek ihtiyacımız olan dikkatlerini dağıtmak. Keşke o dolapta bir de LEP üniforması olsaydı. Sen insanlara ve makinelere görünmez olsaydın ben çok daha rahat olacaktım.”

Holly çenesini yana kırdı, büyü gücünü çağırdı, bir süre sonra şişme koltukta Holly’den geriye bir şey kalmadı.

“Endişelenme Artemis,” dedi. Sesi titreşim yüzünden bir robota aitmiş gibi geliyordu. “Daha önce de birçok göreve gittim. Bu meydandaki en zeki varlık sen değilsin.”

Artemis’in neşesi yerine gelmedi. “Bu yüzden daha dikkatli olmamız gerek. Keşke terminalde bir çift de kanat olsaydı. Bir donanım dolabında nasıl olur da kanatlar olmaz?”



Holly, “Kötü şans,” dedi. Sesi kamuflej küresinin içini doldurdu. “Aldığımızı aldık.”

Artemis, “Aldığımızı aldık,” diye tekrarladı. Holly’nin dışarı adım atışını ve avluda yürüyüşünü kızılötesi filtreyle seyretti. “Korkunç dilbilgisi.”

On yaşındaki Artemis kendisini bir bal kavanozuna girip çıkmış ve güneşte kurumaya bırakılmış gibi hissediyordu. Kıyafetleri derisine yapışmıştı ve kafasının etrafında sinekler uçuşuyordu. Artemis’in boğazı zımpara kağıdı gibi kuruydu, bir kask takıyormuş gibi nefesini ve nabzını duyabiliyordu.

Ve koku. Koku, gözlerine ve burnuna dolan sıcak bir rüzgar gibiydi.

Yaşına meydan okur bir kararlılıkla, dayanmalıyım, diye düşündü. Babamın bana ihtiyacı var. Ayrıca, bu adamın beni yenmesine izin veremem.

Meydan, akşam gölgeleri, etrafa sıçrayan boyalar ve uzuvlardan oluşan bir kaleydoskop gibiydi. Artemis’in bakış açısından her şey daha da karmaşıktı. Yanından dirsekler geçiyor, vazolar çan gibi çalıyor, havada Fransızca ve Arapça kelimeler uçuşuyordu.

Artemis birkaç saniye meditasyon yaptı. Gözlerini kapattı, ağzından kesik kesik nefes aldı.

Pekala, diye düşündü. İşe koyulalım, Doktor Kronski.

Neyse ki doktor dev bir adamdı. Artemis meydanda yürürken doktoru uzaktan hemen fark etmişti.

Şu soytariya bak. Kamufle eden bir takım elbise! Gerçekten hayvanlar alemine savaş açmış bir general olduğuna inanıyor mu?



Artemis yerel halkın da ilgisini çekiyordu. Turistler sıradışı bir görüntü değildi ama tek başına meydanda dolaşan takım elbise giymiş ve maymun kafesi taşıyan on yaşında bir çocuk dünyanın her yerinde ilgi çekerti.

Basit bir iş. Meydanın ortasına yürü ve kafesi masanın üzerine koy.

Ama pazar yerinde yürümek kolay değildi. Teknelerin arasındaki yollar işçilerle doluydu, her yere deriler asılmıştı. Derilerden damlayan boya turistlerin ve işçilerin kıyafetlerini lekeliyordu. Artemis dikkatli adımlarla yürümek zorunda kaldı, meydanın ortasındaki açıklığa ulaşana kadar birkaç kez durup insanlara yol verdi.

Kronski buluşma noktasına kendisinden önce varmıştı. Minik bir taburenin üzerinde oturuyor, kalın purosunu tütürüyordu.

“Galiba deneyimin yarısını kaçırıyorum,” dedi. Yarım kalmış bir sohbe devam eder gibiydi. “Puro içmenin en güzel kısmı aromasıdır ama ben hiç koku almıyorum.”

Artemis içten içe öfkeleni. Adam çok rahat görünüyor-du, alnında tek bir ter damlası bile yoktu. Yine de gülümse-meye çalıştı.

“Para yanında mı Damon?” En azından unvanını söyleme-yerek adamı sinir edebilirdi.

Kronski bu durumdan rahatsız olmamış gibiydi. “İşte bu-rada Ah-temis,” dedi. Göğüs cebine vurdu. “Yüz bin dolar çok büyük bir meblağ ama hepsini ceketimin cebine doldur-dum.”

Artemis adamı iğnelemeden duramadı. “Ne kadar harika bir takım.”



Kronski'nin menekşe rengi güneş gözlükleri güneşin son ışıklarıyla parıldadı. "Seninkinin durumu benimkinden kötü, bu sıcakta karakterini kaybediyor."

Bu doğruydı, Artemis kendisini ayakta tutan şeyin sırtında kuruyan ter olduğunu düşünmeye başlamıştı. Açtı, yorgundu ve öfkeliydi.

Odaklan. Ödülün buna değecek.

"Gördüğün gibi lemur bende, devam edebilir miyiz?"

Kronski'nin parmakları seğirdi, Artemis adamın ne düşündüğünü biliyordu.

Lemuru çocuğun elinden al. Yüz bin doları vermek zorunda değilsin.

Artemis bu tarz bir eyleme engel olmak zorundaydı.

"Anlaşmamızın şartlarını kendi keyfine göre değiştirmeyi düşünüyor olabilirsin diye sana sadece tek bir kelime söyleyeceğim: Butler."

Tek kelime yeterliydi. Kronski, Butler'ın namını duymuştu. Adamın şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Parmakları yeniden seğirdi ama sonra sakinleşti.

"Pekala Artemis. Bu işi bitirelim. Malı incelemem gerektiğini takdir edersin."

"Tabii ki. Umarım sen de paraları incelemem gerektiğini takdir edersin."

"Tabii ki." Kronski elini cebine sokup kalın bir zarf çıkardı, içinde mor renkli beş yüz avroluk banknotlar vardı. Gelişigüzel bir tane seçti ve Artemis'e uzattı.

"Koklayacak mısın Ah-temis?"

"Pek sayılmaz." Artemis cep telefonunu çıkardı ve geliştirilmiş menüden UV ve manyetik tarayıcıyı seçti. Banknotu



mor bir ışığa tuttu, metal şeridi ve kabartmaları dikkatlice kontrol etti.

195

Kronski elini kalbinin üzerine götürdü. “Seni kandıracağımı düşünerek beni yaraladın çocuk. Yüz bin dolar basmanın maliyeti yüz bin dolardan daha fazladır. İyi plakaların maliyeti bundan çok daha fazladır.”

Artemis telefonunu kapattı. “Ben insanlara güvenen biri değilim Damon. Zamanla buna sen de alışırsın.” Kafesi sütun tabanının üzerine koydu. “Şimdi, sıra sende.”

İşte o anda, Kronski’nin bütün ruh hali değişti. Laubali hali yerini heyecana bıraktı. Gülümsedi ve kıkırdadı, Noel ağacı gören bir çocuk gibi parmak uçlarında kafesin yanına gitti.

Artemis, normal bir çocuk böyle yapardı, diye düşündü. Cep telefonumdaki X-ışını tarayıcısı sayesinde Noel sabahları benim için sürprizlerle dolu değildir.

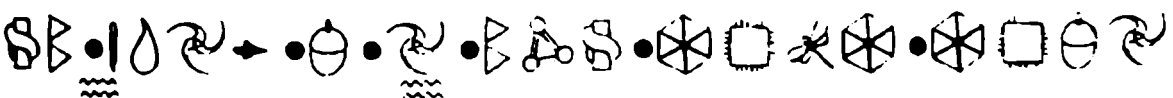
Görünüşe göre, bir türün daha yaşam kıvılcımını söndürme düşüncesi Kronski’yi çok heyecanlandırmıştı. Kafesin üzerine doğru eğildi, gözlerini kısıp lemuru inceledi.

“Evet, evet. Her şey yerli yerinde ama daha yakından bakmam lazım.”

“Yüz bin avroyu verirsen istediğin kadar yakından bakabilirsin.”

Kronski zarfı Artemis’e fırlattı. “Ah, parayı al. Çok sinir bozucu bir çocuksun. Stres yaratıyorsun Ah-temis. Senin gibi bir çocuğun çok fazla arkadaşı olmaz.”

Artemis, “Bir tane var,” dedi. Parayı cebine koydu. “Ve senden daha büyük.”



“Kronski kafesi açıyor. Düğmeleri patlatmaya hazırlan.”

“Jayjay kaçmaya çalışırsa ben kuzeybatı köşesindeyim.”

“Seni filtreden görüyorum. Patlatmaya başla.”

Holly boş bir teknenin içine girdi ve bakışlarını Kronski'ye odakladı. Lemur şimdi adamın elindeydi, hayvanı havaya kaldırmıştı. Mükemmel.

Elindeki küçük kayışın üzerinde parmaklarım gezdirdi, bütün ışıkların yeşile döndüğünü gördü. Kayışın üzerinde tek kelimelik bir mesaj çıktı.

Patlat?

Holly, kesinlikle, diye düşündü. Evet, düğmesine bastı.

Bir tekne patladı, kırmızı boya bir sütun gibi yerden altı metre yükseğe çıktı. Hemen ardından diğer tekneler de geldi, hepsi birer havan topu gibi içindekileri Fas gökyüzüne saçtı.

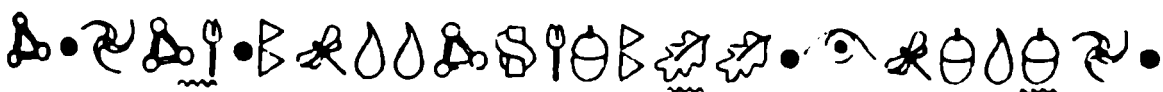
Artemis oturduğu yerden, renkler senfonisi, diye düşündü.
Butler'ın görüşü kapandı.

Meydan anında karıştı. Deri işçileri bağırıp çağırdı, her bir yeni renk patlamasında havai fişek seyreden insanlar gibi ohladı. Bazıları değerli derilerinin yanlış renklere boyandığını fark etti ve hemen tezgahlardaki derileri toplamaya başladı. Birkaç saniye içerisinde her yere boya yağdı, teknelerin arasındaki yollar paniğe kapılmış işçiler ve korkmuş turistlerle doldu.

Genç Artemis kıpırdamadı, boya yağmurunu umursamadı, bakışlarını Damon Kronski ve lemurdan ayırmadı.

Hayvanı gözden kaçırma. Onu istiyorlar.

Kronski her patlamayla ciyakladı, korkmuş bir balet gibi tek ayağı üzerinde dengesini sağlamaya çalıştı.



Artemis, harika, diye düşündü. Telefonuna birkaç saniyelik video kaydı yaptı. Bir şeyler olmak üzereydi, bundan emindi.

Ve haklı çıktı. Artemis, Kronski'nin ayakları dibinde toprağın patladığını hayal meyal gördü. Yukarıya toz toprak saçıldı, bir şey hareket etti ve lemur ortadan kayboldu.

Doktor Kronski'nin elinde akşam güneşiyle parıldayan yapış yapış bir kütle vardı.

Son boya damlaları da düştükten sonra ortalık yatışmaya başladı. Deri işçileri şaşkınlık içerisinde etraflarına göz gezdirdi, sonra şanslarına lanet etti. Bir günlük kazançları gitmişti.

Kronski ortalık yatıştıktan sonra birkaç saniye daha ciyakladı, bir opera sanatçısı gibiydi.

Artemis edepsizce sırtıttı. "Gösteri şişman kadın şarkısını söyleyene kadar bitmez. Sanırım bu gösteri sona erdi."

Doktor, Artemis'in sözlerini duyunca kendine geldi. Sırtını dikleştirdi ve yanaklarındaki kırmızılık yok olana kadar derin nefes alıp verdi. Elindeki yapışkan kitleden kurtulmaya çalıştığı anda lemurun artık elinde olmadığını fark etti.

Şaşkınlık içerisinde parmaklarına bakan Kronski yapışkan kitlenin sertleşerek bir eldivene dönüştüğünü hissetti.

"Sen ne yaptın, Artemis?"

Ah, dedi içinden Artemis. Birden ismimi düzgün telaffuz etmeye başladı.

"Ben bir şey yapmadım, Damon. Lemuru sana verdim ama sen kaybettin. Buradaki sorunların hepsi sana ait."

Kronski birden canlandı. Gözlüklerini çıkarınca kenarları kırmızı gözleri açığa çıktı. "Beni kandırdın Fowl. Bir şekilde,



Çok geçti. Artemis ekrana yüzünü dayadı ve çaresizce üzerine aldığı battaniyeyi kaldırıp sırtını dikleştiren Butler'a baktı. Şimdi az önceki halinden çok daha uzun boyluydu. Butler'ın elinde, tabii ki, kızılötesi bir tarayıcı vardı.

Butler, bunu yapma eski dostum. Benim planlarımdan rahatsız olduğunu biliyorum.

Butler üç hızlı adımda Holly'nin yanına gitti ve battaniyeyi bir ağ gibi kullanarak periyi yakaladı. Holly çırpınıp mücadele etti ama Butler'ın gücüne karşı koyması imkansızdı. Holly on saniye içerisinde paketlenildi ve dev korumanın sırtına yüklendi. Beş saniye sonra kapıdan dışarı çıkmış ve kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki Artemis'in ağzını kapatacak vakti bile olmadı. Birkaç saniye önce her şey kontrolündeydi, ortamdaki en zeki insan olmanın keyfini çıkarıyordu. Hemen ardından dünyası başına yıkılmış, bir kale almak için vezirini kurban ettiğini fark etmişti. En az kendisi kadar zeki ama iki kat daha acımasız bir düşmanla karşı karşıyaydı.

Çaresizliğin soğukluğunun alnına doğru tırmandığını hissetti, tenine iğneler batıyor gibiydi.

Holly'yi kaçırdılar. Ekstinksiyonistler onu insan havası solumak suçundan mahkemeye çıkaracak.

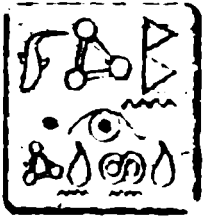
Aklına bir düşünce geldi. Her suçlunun iyi bir avukat tutma hakkı vardır.

Düzenleme
Ny.ozlem



BÖLÜM 12: SONSUZA KADAR KAYIP

LA DOMAINE DES HOMMES, EKSTİNKSIYONİSTLER KARARGAHI, FEZ



GEΠÇ Artemis, pazar yeri yakınındaki karargaha kadar Doktor Kronski'ye eşlik etmeyi kabul etti. Kronski'nin Land Rover'ı Artemis'in kiraladığı modelden çok daha konforluydu, havalandırması güçlüydü, içeride bir buzdolabı ve beyaz kaplan kürküyle kaplı koltuklar vardı.

Artemis ellerini tüylerin arasında gezdirdi ve gerçek olduğunu fark edince şaşırmadı.

"Güzel koltuklar," dedi.

Kronski cevap vermedi. Lemuru kaybettiğinden beri kendi kendine mırıldanıp adaletle küfretmekten başka bir şey söylememişti. Üzerindeki takımın boyalarla lekelenmiş ve şimdi boyaların arabanın koltuklarına da geçiyor olmasından rahatsız değildi.

Karargaha ulaşmaları beş dakika sürdü, Artemis düşünecek zaman bulduğu için minnettardı. Land Rover sağlam



kapılardan içeriye girdiği anda stratejisindeki bütün pürüzlerden kurtulmuş ve geriye kalan iki dakikayı Violet Tsirblou takma adıyla yazdığı aşk romanlarından birinin senaryosunu tamamlamaya harcamıştı.

Butler kadar iri bir koruma dört metrelik duvarın altında-
ki kemerden içeriye girmelerini işaret etti. Artemis gözlerini
dört açtı, etrafta dolaşan silahlı korumaların sayısını, jenera-
törün konumunu ve barakaların yerini aklının bir köşesine
not etti.

Bilgi güçtür.

Konukların kaldığı kulübeler Kaliforniya sahil evleri tarzında inşa edilmişti, çatıları düz ve camları boldu, insan yapımı bir sahilin etrafına kümelenmişlerdi, dalga makinesi ve sahil güvenliği bile vardı. Tesisin ortasında büyük bir konferans merkezi vardı, çatısından bir kule yükseliyordu. İki adam kulenin tepesindeki pirinç bir ikona son rötuşları yapıyordu. Üzeri bezle örtülü olsa da Artemis ikonun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Dünyayı avucuna almış bir insan kolu, Ekstinksiyonistler'in sembolüydü.

Kronski'nin şoförü aracı en büyük kulübenin önüne park etti ve doktor hiçbir şey söylemeden içeriye girdi. Eliyle deri koltuğu işaret etti ve yatak odasına girerek gözden kayboldu.

Artemis duş yapmayı ve kıyafetlerini değiştirmeyi ümit ediyordu fakat görünüşe göre Kronski nezaketi unutacak kadar öfkeliydi, bu yüzden gömleğinin kaşındıran yakasını çekti ve ev sahibinin geri dönmesini bekledi.

Kronski'nin giriş salonu ürkütücü bir yerdi. Bir duvarda soyunu tükettikleri hayvanların sertifikaları vardı. Zavallı hay-



vanların resimlerinin altında hangi tarihte Ekstinksiyonistler tarafından türün son örneğinin öldürüldüğü yazıyordu.

Artemis resimli duvara göz gezdirdi. Bir Japon denizaslani, bir Yangtze nehir yunusu, bir Guam uçan tilkisi, bir Bali kaplanı.

Hepsi sonsuza kadar ortadan kaybolmuştu.

Bu yaratıkları yeniden görmenin tek yolu ışıktan daha hızlı seyahat edecek kadar momentuma sahip olmak ve zamanda geri gitmek.

Odadaki ürkütücü şeyler sertifikalarla sınırlı değildi ve hepsinin üzerinde eğitsel etiketler vardı. Koltuklar Falkland adaları kurtlarının derisiyle kaplıydı. Bir abajurun tabanı bir siyah gergedanın kafatası kullanılarak tasarlanmıştı.

Artemis sakinliğini korumaya çalıştı.

Burayı en kısa sürede terk etmem lazım.

Fakat vicdanının zayıf sesi odayı terk etmesinin odanın artık var olmadığı anlamına gelmeyeceğini hatırlattı. Garip yarattığı Kronski'ye satmak sadece insanların ilgisini körükleyecekti.

Artemis birden zihninde babasının bir görüntüsünü canlandırdı.

Ne gerekiyorsa, ne yapmam lazımsa.

Kronski geri döndüğünde duş almış ve üzerine çiçekli bir kaftan giymişti. Gözlerinin kenarı uzun süre ağlamış gibi hala kıpkırmızıydı.

“Otur Ah-temis,” dedi. Yanında sinekliği olan koltuğu işaret etti.

Artemis koltuğa göz gezdirdi. “Hayır. Ayakta kalsam daha iyi.”



Kronski ofis sandalyesine oturdu. “Ah, anladım. Yetişkin koltuğu. Ayakların yere değmiyorken ciddiye alınmak zor oluyor, öyle değil mi?”

Doktor kalın parmaklarıyla gözlerini ovaladı, sonra tasarımı kendine ait gözlüklerini taktı.

“Benim için neye benzediğini tahmin bile edemezsin Ah-temis. İnançlarım yüzünden sıradan bir suçlu gibi birçok ülkede aranıyorum. Ve sonunda kendime evim diyebileceğim bir yer buldum ve bir şekilde komiteyi burada kalmaya ikna ettim, fakat deneğimi kaybettim. O lemur bütün konferansın odak noktasıydı.”

Kronski'nin sesi çok güçlüydü, deri marketinde kontrolünü kaybetmiş olmasına rağmen şimdi eski haline dönmüş gibiydi.

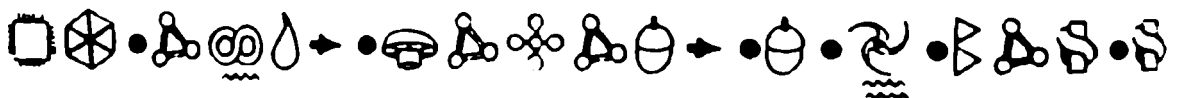
“Ekstinksiyonist komite üyeleri çok güçlüdür Ah-temis. Rahata ve lükse alışkındırlar. Fas onlar için uygun bir yer değil. Onları buraya çekmek için bu tesisi inşa ettim ve konferansın büyük bir açılışla başlayacağını söyledim. Şimdi ise tek yapabileceğim şey ellerini sıkmak.”

Kronski elini gösterdi, üzerindeki kitlenin büyük bir kısmından kurtulmuştu ama hala hafifçe parıldıyordu.

Artemis, “Her şeyi kaybetmediniz Doktor,” dedi. “Size üyelerinizi canlandıracak ve global etki yaratacak bir şey verebilirim.”

Kronski'nin kaşları şüpheyile çatıldı ama öne eğilip kollarını yana açtı.

Artemis, yüzü hayır diyor, diye düşündü. Fakat beden dili evet diyor.



“Ne satıyorsun, Ah-temis?”

Artemis telefonunda resim galerisine girdi ve bir resmi seçti.

“Bunu,” dedi. Telefonu Kronski’ye uzattı.

Doktor resmi inceledi ve gözlerindeki şüphe iyice güçlendi.

“Bu nedir? Photoshop mu?”

“Hayır. Üzerinde oynanmadı. Bu yaratık gerçek.”

“Yapma Ah-temis. Burada resmi çekilen şey lateks deri ve kemik eklentilere sahip olmalı. Daha fazlası olamaz.”

Artemis başıyla onayladı. “Yerinde bir tepki. Bu yüzden memnun olmazsan ödeme yapmak zorunda değilsin.”

“Ben ödemeyi zaten yaptım.”

Artemis, “Parayı lemur için ödedin,” dedi. “Bu, keşfedilmemiş bir tür. Muhtemelen insanlık için bir tehdit. Ekstinksiyonistler bunun için kurulmadı mı? Siz bu tehdidi ortadan kaldırırsanız üyelerinizden kaç tanesi kilisenize yüklü bir miktar bağışta bulunur?”

Kronski başıyla onayladı. “On yaşındaki bir çocuğun tezi bu kadar olur. Ne kadar istiyorsun?”

“Beş milyon avro. Pazarlık yok.”

“Nakit mi?”

“Elmas olarak.”

Kronski yüzünü buruşturdu. “Ürünün gerçek olduğunu tasdik edene kadar bir taş bile vermem.”

“Bu, sizin en doğal hakkınız.”

“Beni çok rahatlattın Fowl. Fakat sana ihanet etmeyeceğimi nereden biliyorsun? Sonuçta, pazar yerinde yaşananlarda



Butler omzunu silkti. “Sizinle aynı şekilde girdim Doktor.”

Kronski, “Land Rover’daydm,” dedi. “Çok zekice.”

“Pek sayılmaz. Bizim zekamızdan çok, sizin güvenlik açığınız diyebiliriz.”

“Bunu hatırlamaya çalışırım. Ürün yanında mı?”

Butler’ın dudakları büzüldü, Artemis adamı bu işe sokarak Butler’ın sadakatinin sınırlarını zorladığının farkındaydı. Lemur yeterince kötüydü ama çantadaki dişi bir tür insan sayılırdı.

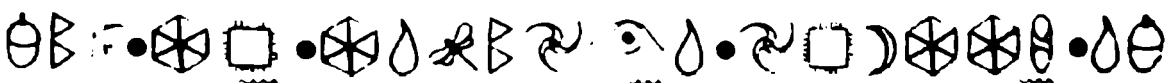
Koruma hiçbir şey söylemeden çantayı masanın üzerine koydu. Artemis fermuarı açarken Butler çocuğa engel oldu.

“Karşısındakini hipnotize edebiliyor. Daha önce Laos’ta bunu yapabilen biriyle karşılaşmıştım ama bunun gibi bir şey değildi. Meydanı terk edince benim üzerimde denemeye kalktı ve neredeyse bir deve tarafından eziliyordum, bu yüzden ağzını bantladım. Ayrıca, görünmez olabildiğini de biliyoruz. Çantayı ilk açtığımda içinde değildi ama sanırım gücü tükenmeye başladı. Yeni numaraları da olabilir, sivri kulaklarının ardına neler gizlediğini bilemeyiz. Riski göze alıyor musun?”

Kronski, “Evet,” dedi. Ağzı sulanmaya başlamıştı. “Kesinlikle, evet. Çantayı aç.”

Butler elini çekti ve Artemis fermuarı açtı, içindeki figür açığa çıktı.

Kronski birbirinden farklı renkteki gözlere baktı. Elini bir insana ait olamayacak geniş alnın üzerinde gezdirdi, kulaklardan birini çekiştirdi, sonra ofis barının yanına gitti ve titreyen ellerle kendine bir viski koydu.



“Fiyatın beş milyon olduğunu söylemiştin,” dedi. “Beş milyona anlaştık. Fiyatı şimdi artıramazsın.”

Artemis gülümsedi. Doktor oltaya gelmişti.

“Beş milyon,” dedi. “Artı masraflar.”

Diğer Artemis 1950’lerin Lambretta’sına benzeyen katlanır bir LEP scooter’ıyla iniş sahasına geri döndü. Lambretta’yla arasındaki benzerlik sadece dış görünümünden ibaretti, insan araçlarında temiz nükleer bataryalar, Gnome uydu navigasyon sistemleri ve kendini imha et tuşu olmazdı.

Kraliyet şehrinin dışındaki İfrane yolu Fez ırmak havzası üzerindeydi, iki yanında zeytinlikler ve golf sahaları vardı.

Eski ve modern. Bir arada.

Gökyüzündeki yıldızlar yere çok yakın gibiydi ve İrlanda’dakinden daha parlaktı, stadyum ışıkları gibi yeryüzünü aydınlatıyordu. Afrika sanki evrenin geri kalanına diğer kıtalardan daha yakındı.

Onu kaybettim. Holly’yi kaybettim.

Fakat bir planı vardı. Yarım yamalak bir plandı. Tek ihtiyacı olan şey birkaç kapıyı açacak peri teknolojisiydi, hala bir şans vardı. Çünkü Holly olmazsa her şeyi kaybederdi. Hiçbiri için gelecek var olamazdı.

Holly’nin LEP mekiğini park ettiği golf sahasını bulması bir saat sürdü. Hafifçe düzleşmiş toprak dışında mekiğin yerini belli eden bir şey yoktu. Holly mekiği kuru toprağın içine sokmuş ve kalkanları açık bırakmıştı. Artemis mekiği scooter’ın navigasyon sistemi sayesinde bulmuştu.



Scooter'ı katlayıp frizbi büyüklüğünde bir diske dönüştürdü ve mekiğin üzerine çıktı.

Mulch Diggums pilot sandalyesinde sallanıyordu.

“O benim scooterım Çamur Çocuk,” dedi. “Onu dolaptan alan bendim ve artık benim.”

Artemis kapağı kapattı. “Lemur nerede? Jayjay nerede?”

Mulch bu sorulara kendi sorusuyla karşılık verdi. “Holly nerede? Onu kaybettin mi yoksa?”

Artemis üzgün bir biçimde, “Evet,” dedi. “Çocuk benden zeki çıktı. Lemur için geleceğimizi biliyordu. Holly için lemuru feda etti.”

Mulch, “Zekice. Neyse, ben gidiyorum. Görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz mü? Senin peri dostlarından birinin başı dertte ve onu çölde yalnız mı bırakıyorsun?”

Mulch avuçlarını havaya kaldırdı. “Hey, sakın ol Çamur Çocuk. LEP benim dostum değildir. Bir anlaşma yaptık. Ben sana küçük tüylü yaratığı verdim, siz de bana bir el arabası dolusu LEP teknolojisi. İş bitti, iki taraf da mutlu.”

Tam bu sırada Jayjay kafasını banyodan dışarı çıkardı.

“Orada ne yapıyor?”

Mulch sıırttı. “İki tahminde bulun.”

“Lemurlar gelişmiş tuvaletleri kullanamaz.”

“Git kendin bak. İçeride her ne varsa sorumlusu Jayjay'dir.”

Mulch parmaklarını şıklattı ve lemur koşup cücenin koluna çıktı.

“Gördün mü? Sorumluluğu kabul ediyor.” Mulch kaşlarını çatı. “Bu dostumuzu Yüzbaşı Short'la takas etmeyeceksin, öyle değil mi?”



Artemis, "İşe yaramaz," dedi. LEP veritabanına erişti. "Excalibur'a karşı bir saç tokası teklif etmeye benzer."

Mulch dudağını ısırды. "Excalibur hikayesini biliyorum, ne demeye çalıştığını anladım. Saç tokası işe yaramaz ama Excalibur harikadır. Ama bazen bir saç tokası da çok işe yarar. Belki de lastik bir saç tokası demeliydin. Ne demeye çalıştığımı anladın mı?"

Artemis cüceyi umursamadı, öfkeyle v-klavyenin tuşlarına basmaya başladı. Ekstinksiyonistler hakkında her şeyi bilmek zorundaydı ve Foaly'nin grup hakkında kabarık bir dosya tuttuğunu biliyordu.

Mulch, Jayjay'in çenesini gıdıkladı. "Her ne kadar bunun bir hata olduğunu bilsem de, Yüzbaşı Short'u sevmeye başlamıştım. Sanırım yeri kazıp onu kurtarabilirim."

Adil ve iyi niyetli bir teklifti, bu yüzden Artemis cüceye cevap verdi.

"Mümkün değil. Kronski tünel numarasının nasıl bir şey olduğunu gördü, aynı şeyin ikinci kez olmasına izin vermez. Her halükarda gündüz sıcaklığına dayanamazsın. Yerin altı bile senin için güvenli değil. Toprak o kadar kuru ki çatlaklar yerin on beş metre altına kadar inebiliyor. Üzerine öğlen güneşi düşerse sobaya atılan eski bir kitap gibi alev alev tutuşursun."

Mulch yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun, bu tasvir çok etkili oldu. O halde ne yapacaksın?"

Artemis gelişmiş peri teknolojisini kullanarak ortasında Ekstinksiyonistler'in gümüş ve mor renkli sembolünün olduğu bir kart bastı.



“Bu akşamki davetlerine gidiyorum,” dedi. Parmakları arasında kartı çevirdi. “Sonuçta, davet edildim. Tek ihtiyacım olan şey kılık değiştirmek ve yanıma biraz da tıbbi malzeme almak.”

Mulch etkilenmişti. “Bu çok iyi. Sen de en az benim kadar sinsi birisin.”

Artemis v-klavyenin başına geri döndü. İş uzun sürecekti. “Hayal bile edemezsin,” dedi.

Ekstinksiyonistler daveti gelip çatmıştı ve Kronski çok tedirgindi. Kulübesinde üzerinde sadece bir banyo havlusuyla volta atıyor, tedirgin bir biçimde ıslıkla en sevdiği şarkılardan biri olan Joseph ve Harika Teknikolor Rüyaceketi’ni çalıyordu. Kronski çoğu zaman kendisinin bir Teknikolor ceketini olduğunu ve bunun soyunu tükettiği bütün hayvanların kürklerinden yapıldığını hayal ediyor, bunu ne zaman düşünse gülümsüyordu.

Her şeyin mükemmel olması lazım. Bu, benim en büyük gecem olacak. Teşekkürler küçük Ah-temis.

Bu konferansta çok önemli insanlar vardı ve davet genelde bütün haftanın şeklini belirlerdi. Davette büyük bir gösteri sergilerse insanlar günlerce bunu konuşur, internette sürekli kendilerinden bahsedilirdi.

Ve insan gibi zeki, yeni bir türden daha iyisi olamaz. Ekstinksiyonistler dünya çapında bir grup olmak üzere.

Ve tam zamanındaydı. Doğruyu söylemek gerekirse Ekstinksiyonistler eskimiş bir gruptu. Yeni üyelerin sayısı azalıyordu ve kurulduğundan beri ilk kez bir konferansın bütün



biletleri satılmamıştı. Başlangıçta her şey harikaydı – avlanacak ve duvara çivilenecek çok sayıda tür vardı. Fakat şimdi ülkeler soyu tükenen hayvanları koruma altına alıyordu, özellikle de büyük olanları. Artık kaplan avlamak için Hindistan'a gitmek yasaktı. Ve Sahara ulusları, silahlı Ekstinksiyonistler birden ortaya çıkıp filleri vurmaya başlarsa buna sert tepki gösterirdi. Artık hükümet görevlileri de rüşvet almıyordu.

Her ne kadar Kronski bunu yüksek sesle itiraf etmese de grubun bir sorunu daha vardı. Ekstinksiyonistler sınır tanımayan çılgınların ilgi odağı olmaya başlamıştı. Hayvanlar alemine duyulan nefret aptal bir yaratığın kafasına kurşun sıkmaktan daha fazlasını göremeyen kana susamış delileri de kendilerine çekiyordu. Bu insanlar grubun felsefesini anlamıyordu. İnsanlar kraldı ve hayvanlar efendilerinin rahatına hizmet ettikleri sürece varlıklarını sürdürebilirdi. İşe yaramayan bir hayvan değerli havayı boşa harcıyordu ve dünya üzerinden türünün silinmesi gerekiyordu.

Fakat bu yaratık her şeyi değiştirmişti. Bunu herkes görmek isteyecekti. Mahkemeyi ve idamı filme çekecek, sonra filmi internete sızdıracaklardı. Ardından herkes Damon Kronski'ye gelecekti.

Kronski, bir yıllık bağışlar, diye düşündü. Sonra emekliliğin keyfini çıkarırım.

Beş milyon. Bu peri, veya her neyse, bunun on katı eder. Hatta belki de yüz katı.

Kronski bir dakika boyunca havalandırmanın soğuk rüzgarının önünde durdu, sonra ne giyeceğini seçmek için dolabının başına gitti.



Mor, diye düşündü. Bu akşam bir imparator gibi görünmem lazım.

Bir süre düşündükten sonra üst raflardan birinden Hazar Gölü kıyısında öldürülen bir kaplanın derisinden yapılmış şapkayı kafasına geçirdi.

Artık hazırım, diye düşündü.

FOWL JETİ, CEBELİTARIK'IN 10,000 METRE ÜZERİNDE

On yaşındaki Artemis jetin deri koltuklarından birinde rahatlamak için elinden geleni yapıyor ama bir gerginlik içten içe beynini kemiriyordu.

Masaj veya bitki çayına ihtiyacım var, diye düşündü.

Artemis bu gerginliğe neyin sebep olduğunu gayet iyi biliyordu.

Bir yaratığı ...bir insanı Ekstinksiyonistler'e sattım.

Çok zeki olduğu için Artemis hemen eylemlerini haklı çıkaracak bir argüman ortaya atmayı başardı.

Arkadaşları onu kurtaracak. Neredeyse beni alt ediyorlardı, Kronski'yi haydi haydi ederler. O peri yaratığı şimdi muhtemelen geldiği yere geri dönüyordur ve lemur da kolunun altındadır.

Artemis bu sarsıcı mantıktan Kronski'ye odaklanarak çıktı.

O adam hakkında bir şey yapılması lazım.

Artemis'in masasındaki titanyum Powerbook hafifçe vınladı. Artemis ekranı açtı ve okulda proje olarak yazdığı kendi İnternet tarayıcı programını açtı. Jetin kargo kısmındaki yasadışı bir anten sayesinde radyo, televizyon ve İnternet sinyallerini alabiliyordu.



Ekstinksiyonistler gibi kurumlar ünleriyle yaşar ve ölür, diye düşündü. Kronski'nin namını internetin gücünü kullanarak yok etmek çok eğlenceli olacak.

Tek yapması gereken biraz araştırma yapmak ve İnternet'in popüler paylaşım sitelerine küçük bir video yerleştirmekti.

Yirmi dakika sonra, genç Artemis projesine son rötuşları yaparken Butler kafasını içeri uzattı.

"Aç mısın?" diye sordu. "Buzdolabında biraz humus var, yoğurt ve ballı süt de verebilirim."

Artemis videoyu son internet sitesine de yükledi.

Artemis, "Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Aç değilim."

Butler, "Pişmanlık içini kemiriyor olmalı," dedi. Buzdolabından kendisine yiyecek bir şeyler çıkardı. "Eski bir kemiği kemiren bir fare gibi."

"Benzetmen için teşekkürler Butler ama olan oldu."

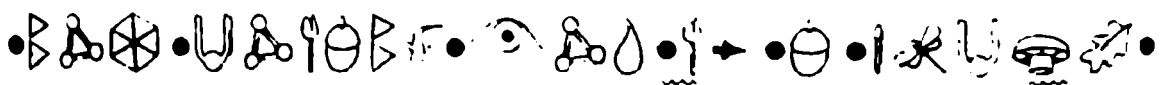
"Kronski'ye silahı vermek zorunda mıydık?"

"Lütfen, ben kendi donanımlarıma bile patlayıcı yükler yerleştiriyorum. Böylesine gelişmiş bir türün teknolojisini korumasız bırakacağına inanıyor musun? O silah şimdi Kronski'nin elinde erimeye başladıysa buna hiç şaşmamam. Sonuçta adamı mutlu edebilmek için silahı bırakmak zorundaydım."

"Yaratığın eriyip erimediğini bilmiyoruz."

"Buna bir son ver Butler. Bir anlaşma yaptım ve bitti."

Butler, Artemis'in karşısına oturdu. "Hımm. Öyleyse artık bir kodun var. Suçlular arasında onur. İlgi çekici. Pekala, bilgisayarında ne iş çeviriyorsun?"



Artemis ensesindeki gergin noktayı sıvazladı. “Lütfen, Butler. Bunların hepsi babam içindi. Yapılması gerektiğini sen de biliyorsun.”

Butler, “Tek bir sorum var,” dedi. Plastik çatal ve bıçağı eline aldı. “Baban bu işin böyle yapılmasını ister miydi?”

Artemis cevap vermedi, oturduğu yerde ensesini ovalamaya devam etti.

Beş dakika sonra Butler karşısında oturan çocuğa acıdı. “Uçağı geri döndürüp o zavallı yaratığa yardım edebiliriz. Fez Saïss havaalanı yeniden açıldı, oraya gitmemiz sadece birkaç saat sürer.”

Artemis kaşlarını çatı. Yapılacak en doğru şey buydu ama ajandasında başka şeyler vardı. Fez’e dönmek planları içerisinde yoktu.

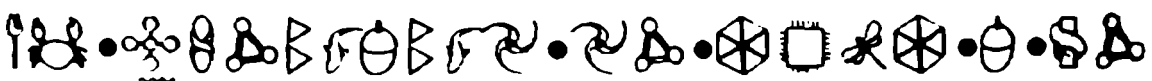
Butler kağıt tabağını ortadan ikiye katladı, yemeğinden artakalan kırıntılar tabağın içinde kaldı.

“Artemis, ben jeti geri döndürmek istiyorum ve sen bana aksini söylemediğin sürece bunu yapacağım. Tek yapman gereken şey bana bunu yapmamamı söylemek.”

Artemis korumanın arkasından baktı ve bir şey söylemedi.

FAS

Domaine des Hommes, havaalanından gelen Ekstinksiyonistler’in limuzinleriyle dolup taşıyordu. Gelen bütün üyelerin üzerinde, kafasında veya ayağında en nefret ettikleri hayvandan parçalar vardı. Kronski dizlerine kadar



gelen dağ keçisi derisinden bir bot giyen kadına baktı. Pirene dağ keçisi olmalı, diye düşündü. Ve bir de üzerine Afrika zeb-rası derisiyle süslenmiş ceketini gururla sergileyen Jeffrey Coontz-Meyers vardı. Kontes İrina Kostovich'in zarif boy-nunu soğuktan koruyan şey bir Honshu kurdunun kürkün-den yapılmış atkıydı.

Kronski gülümsedi ve hepsiyle teker teker ilgilendi, bir-çoğuna ismiyle hitap ediyordu. Her sene saflara katılanların sayısı azalıyordu ama bugünden sonra her şey değişecekti. Balo salonunda gezinmeye devam etti.

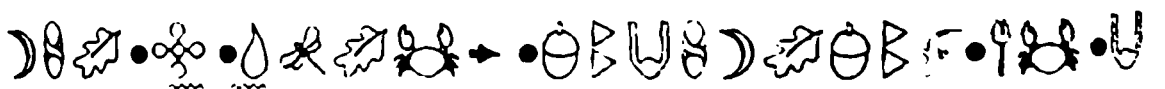
Salon Münihli Schiller-Haus tarafından tasarlanmıştı, kon-teynerlerle gelen büyük prefabrik bloklardan oluşuyordu ve Alman uzmanlar tarafından dört haftada dikilmişti. Etkile-yici bir binaydı, dağ kulübelerinin yanında fazla resmi du-ruyordu ama içeride ciddi işler bitirildiği için böylesi daha uygundu. Adil mahkemelerin yapıldığı ve idam kararlarının alındığı yerd.

Kronski, adil mahkemeler, diye düşündü. Kıkırdadı.

Ana girişte Faslı, iriyarı iki koruma dikiliyordu. Üzerle-rinde takım elbise vardı. Kronski korumalar için üzerinde armalar olan tulumlar hayal etmiş ama çok James Bond tadı vereceği için vazgeçmişti.

Ben Doktor No değilim. Ben Doktor Hayvanlara-No'yum.

Kronski korumaların yanından geçti, gösterişli el yapımı halıların serildiği koridorda yürüdü ve camdan çatısı olan normalden iki kat daha yüksek balo salonuna adım attı. Yıl-dızlar uzanıp tutulabilecek kadar yakındaymış gibi görünüyordu.



Dekor eskiyle yeninin zevkli bir karışımıydı. Her masanın üzerindeki goril pençesi küllükler ve mutfak kapılarının dışında duran fildişi şampanya soğutucuları dışında her şey çok zevkli bir görünüme sahipti. Kronski arka taraftaki kapılara yöneldi, mutfaktan geçti ve dondurucu dolaplara doğru yürüdü.

Yaratığın yanında üç koruma vardı. Kreşten ödünç alınan plastik bir bebek sandalyesine bağlanmıştı. Tetikte ve asık suratlıydı. Silahı çelik bir tepsinin üzerinde ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

Kronski, bakışları mermi olsaydı, diye düşündü. Minik silahı eline aldı ve inceledi. Korkmam gerekirdi.

Silahı kancalardan birine asılmış ete doğrulttu ve minik tetiği çekti. Silah geri tepmedi ve etrafa kıvılcımlar saçmadı, ama etin üzerinde buharı tütüyordu ve servis edilmeye hazırды.

Kronski gece gündüz giydiği mor renkli güneş gözlüklerini kaldırdı, doğru görüp görmediğinden emin olmak istedi.

Şaşkınlıkla, “Aman Tanrım,” dedi. “Ne kadar güçlü bir oyuncak.”

Bir ayağını çelik zemine vurdu, odayı bir gonk gibi titreştirdi.

“Bu sefer tünel kazmak yok,” dedi. “Pazar yerindeki gibi. İngilizce konuşuyor musun yaratık? Ne dediğimi anlıyor musun?”

Yaratık gözlerini devirdi.

Yüz ifadesi, sana cevap verirdim ama ağzım bağlı, der gibiydi.

Kronski, “Bunun için haklı bir sebebimiz var,” dedi. “Hipnotize edici güçlerinden haberdarız. Ve de görünmezlik gü-



cünden.” Yaratığın yanağını çimdikledi, tatlı bir çocukla uğraşıyor gibiydi. “Derin, bir insanmki ne çok benziyor. Sen nesin? Bir perisin değil mi?”

Yaratık yine gözlerini devirdi.

Göz devirmek bir spor dalı olsaydı bu yaratık altın madalya alırdı, diye düşündü. Pekala, belki gümüş madalya alırdı. Altın madalya kesinlikle eski karıma giderdi. O, bu konuda çok yetenekliydi.

Kronski korumalara döndü.

“Yerinden kıpırdadı mı?” diye sordu.

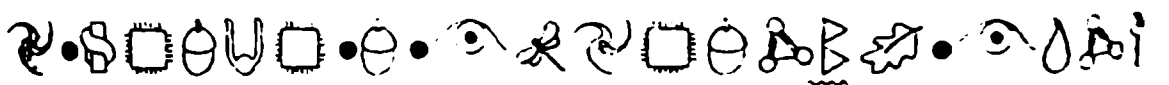
Adamlar başlarını iki yana salladı. Aptalca bir soruydu. Nasıl kıpırdayabilirdi?

“Pekala. Güzel. Her şey planladığım gibi gidiyor.” Şimdi gözlerini devirme sırası Kronski’deydi. “Beni iyi dinle. Her şey planladığım gibi gidiyor. Doktor No böyle diyor. Gidip kendime metal eller yaptırsam iyi olur. Peki siz ne dersiniz beyler?”

En yeni koruma Kronski’nin saçmalıklarına alışkın değildi. “Metal eller mi?” diye sordu. Diğer ikisi bunun retorik bir soru olduğunu, Andrew Lloyd Webber veya James Bond’la ilişkili olduğunu biliyordu.

Kronski yeni korumayı umursamadı. Bir süre işaretparmağını büktüğü dudaklarına koydu, önemli bir şey söyleyecek gibiydi, konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

“Pekala, beyler. Herkes dinliyor mu? Bu akşam bizim için çok önemli. Organizasyonun geleceği buna bağlı. Her şey mükemmel olmalı. Gözlerinizi bu mahkumun üzerinden ayırmayın. Bağlarını veya ağzını sakın çözmezsiniz. Mahkeme başlayana kadar onu kimse görmeyecek. Böylesi bir keşfin ay-



Büyük bir anın eşiğindeyiz. Yakında ismim Bobby Jo Haggard veya Jo Bobby Saggart'la aynı cümlede yer alacak. Büyük Evanjelist Ekstinksiyonist. Damon Kronski, dünyayı kurtaran adam.

Bu daveti diğerlerinden ayırt eden iki şey vardı.

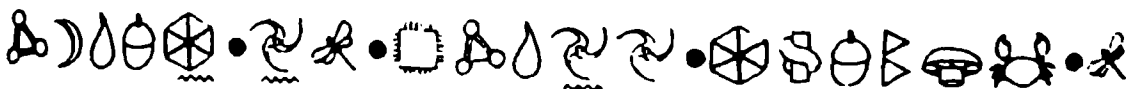
Yiyecekler ve mahkeme.

Yiyecekler herkesi, et severlerle vejetaryenleri, memnun edecekti. Belki bazılarını vejetaryenler yiyemeyebilirdi ama en azından yiyeceklerin birer sanat eseri gibi hazırlanmasını takdir edeceklerdi.

Kronski oturduğu yerin yanındaki gongu çaldı ve alışıldığı üzere ana yemek servisini başlattı.

"Baylar ve bayanlar," dedi. "Size bir soyun tükenme hikayesini anlatacağım. Haziran 1889'da Profesör D. S. Jordan, Kolorado'daki İkiz Göller'i ziyaret etti ve araştırmasının sonuçlarını 1891 yılının Amerika Birleşik Devletleri Balık Komisyonu Dergisi'nde yayınladı. Yeni bir tür olduğunu iddia ettiği sarıkanat boğazkesenden bahsediyordu. Jordan raporunda balığı, yanlarında limon sarısı tonlar olan gümüş bir tür olarak tasvir ediyor, aşağı kısımdaki kanatlarının altın sarısı olduğundan ve boğazının altında koyu kırmızı bir çizgi olduğu için 'boğazkesen' ismini uygun gördüğünü anlatıyordu. Sarıkanat boğazkesenler 1903 yılına kadar İkiz Göller'de yaşadı. Balıklar İkiz Göller'e gökkuşağı alabalıkları geldikten sonra ölmeye başladı. Diğer alabalıklar gökkuşağı alabalıklarıyla çiftleşti ama sarıkanatlar kısa süre içerisinde yok oldu, soyları tükendi."

Kimse gözyaşı dökmedi. Aslında, herkes anlatılan hikayeden memnundu.



Kronski elini havaya kaldırdı. “Hayır, hayır. Bu, sizi neşelendirecek bir şey değil. Sarıkanatın çok lezzetli bir balık olduğu, özellikle kokusunun çok tatlı olduğu söylenirdi. Biz tadına bakmadan türünün yok olmuş olması çok kötü.” Teatral bir edayla duraksadı. “Yoksa...”

Odanın arka kısmındaki sahte bir duvar yana kayarak açıldı ve kırmızı bir perde açığa çıktı. Kronski büyük bir seremoniyle ceketinin cebinden bir uzaktan kumanda çıkarıp perdeyi kaldırdı. Arkasında minyatür bir buzdağma benzeyen dev bir kütle açığa çıktı. Gümüş renkliydi ve buharı tütüyordu.

Herkes sırtını dikleştirdi, insanlar meraklanmıştı.

“Ama ya yüz sene önce İkiz Göller’in suyu donduysa?”

Misafirler arasında bir hareketlilik gözlemlendi.

Hayır.

Olamaz.

Mümkün değil.

“Donmuş göl suyunun bir kısmı toprak kayması sonucu yerin derinliklerindeki bir yarığın içine girdiyse ve sıfır dereceye yakın akıntılar sayesinde erimediye?”

Bu demek oluyor ki...

Bu kütlenin içinde...

“Ya bu kütle altı hafta önce benim çok iyi dostum Tommy Kirkenhazard’ın arazisinde yüzeye çıktıysa? Kendisi bizim sadık üyelerimizden biridir.”

Kafasına Teksas gri kurdunun kürkünden bir şapka takmış Tommy ayağa kalkıp insanları selamladı. Her ne kadar gülümsese de Kronski’ye bakan gözleri birer hançer gibiydi. İki adamın arasının açık olduğu belliydi.



“O zaman bu buz kütlesini buraya getirtmek inanılmaz pahalı ve zor olurdu ama imkansız olmazdı. İçinde hatırı sayılır sayıda sarıkanat boğazkesen bulunan bir kütle.” Kronski insanların, anlattıklarını özümsemesi için duraksadı. “Değerli dostlarım, siz yüzlerce yıldır sarıkanat boğazkesenin tadına bakan ilk insanlar olacaksınız.”

Bunu duyunca vejetaryenlerin bile ağzı sulandı.

“İzleyin Ekstinksiyonistler. İzleyin ve şaşırın.”

Kronski parmaklarını şıklattı ve bir düzine mutfak çalışanı salonun ortasına kocaman bir tepsi getirdi, çelik bir ızgaranın üzerine yerleştirdi. Sonra üzerlerindeki üniformaları çıkardılar ve altındaki maymun kostümleri açığa çıktı.

Maymun kostümleri fazla mı olmuş, diye merak etti. Çok Broadwayvari mi?

Fakat salona şöyle bir göz gezdirince herkesin büyülendiğini fark etti.

Gelenler Kuzey Afrika’da tura çıkmış Cirque de Soleil’den eğitilmiş akrobatlardı. Ekstinksiyonistler’e bu özel gösteriyi sergileyebilmek için sirkten birkaç gün uzaklaştıklarına çok sevinmişlerdi.

Dev buz kütlesinin etrafını kuşattılar, kendilerini iplere bağladılar, krampon ve kancalar kullanarak üzerine çıktılar, yoktan var olmuş gibi görünen elektrikli testereler, ateşli kılıçlarla alev makineleri kullanarak buzı parçalamaya başladılar.

Görkemli bir gösteriydi. Buzlar misafirlerin üzerine yağarak dört bir yana saçıldı. Makinelerin gürültüsü kulakları sağır ediciydi.



Kısa süre içerisinde sarıkanat sürüsü mavi buzun içinde açığa çıktı. Gözleri hala açıktı ve yüzerken donmuşlardı, balıklar soğuk akıntıya kapılıp ölmüştü.

Kronski, ne harika bir son, diye düşündü. Tek kelimeyle kusursuz bir çalışma.

Adamlar balıkları buz kütesinin içinden çıkarmaya başladı, balıkların her biri yan taraftaki kapılardan çıkan aşçılara verildi, aşçılar yanlarında tekerlekli ızgaralar getirmişti. Blokların her biri geriye kalan buzdan kurtulmak için bir ısıtıcının içine koyuldu, sonra balıkların ustaca filetosu çıkartıldı ve zeytinyağında kızartıldı, taze kesilmiş sebzeler ve ezilmiş sarımsakla birlikte servise hazırlandı.

Vejetaryenler için Şampanya mantarlı risotto vardı ama Kronski bunu tercih edeceklerin sayısının çok az olacağını biliyordu. Et yemeyenler bile balığın tadına bakmak isteyecekti.

Yemek büyük bir başarıydı ve salonu misafirlerin memnuniyet sesleri doldurdu.

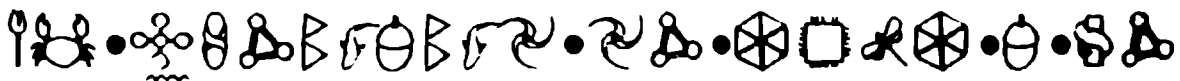
Kronski midesi hala çok kötü olmasına rağmen filetolar-
dan birinin yarısını yedi.

Çok lezzetli. Sıradışı.

Bunun esas gösteri olduğunu sanıyorlar, diye düşündü. Henüz bir şey görmediler.

Kahveden sonra misafirler kemerleri gevşetip purolarını yaktı. Kronski çalışanlara mahkemenin hazırlanmasını emretti.

Görevliler adeta Formula 1 pit takımı gibi hızla ve ustaca işe koyuldu. Zaten üç aydır hazırlık yaptıkları için böyle olmaları gerekirdi. İşçiler eriyen buzun bir yüzme havuzu gibi



altında biriktiği ızgaranın yanına gitti, ızgaranın üzerinde birkaç sarıkanat vardı. Yerin bu kısmının üzerini kapattılar ve ikinci bir çukuru açığa çıkardılar, bunun kenarları çelikti ve yanık izleriyle kaplıydı.

Salonun ortasına getirilen iki podyum ve bir platform buz tepsisinin yerini aldı. Podyumların üzerinde bilgisayarlar vardı ve ahşap platformun üzerinde bir kafes duruyordu. Kafesin içinde ne olduğu leopar derisinden bir perdeyle gizlenmişti.

Ziyaretçilerin sesleri nefeslerini tutunca birden kesildi. Sonsuz güce birkaç saniyeliğine bile sahip olmak için yük-lü miktarlarda para ödeyen milyonerler ve bilyonerler bu anı bekliyordu: Bir türün kaderi ellerinde olacaktı. Gezege-nin geri kalanına patronun kim olduğunu göstereceklerdi. Mahkemeye çıkartılacak yaratık yeni büyülü numaralar ser-gilemek isteyebilir diye terasa yerleştirilen keskin nişancıla-rı kimse fark etmemişti. Bütün yapı çelik konstrüksiyon ve beton üzerine inşa edildiği için yerin altından gelecek bir kurtarma operasyonu beklenmiyordu.

Kronski bu anın keyfini çıkardı, gerginliğin artmasını bekledi, sonra sunumuna başladı.

“Her sene nadir bulunan bir hayvanı yargılıyoruz.”

İzleyicilerden birkaçı Kronski'yi yuhalamaya başladı ama Kronski iyi niyetle elini havada sallayarak eleştirileri savuşturdu.

“Gerçek bir mahkeme olması için bir taraf savcı oluyor, siz şanslı insanlardan biri de mahkumu savunuyor. Fikir çok basit. Tarafsız üyelere oluşan jüriyi...”



“Tabii ki şüpheni anlayışla karşılıyorum. İçinizin rahat etmesi için sizden bir gönüllü istiyorum. Sen ne dersin, Tommy? Bunu yapacak cesaretin var mı?”

Tommy Kirkenhazard sakinleşmek için bardağında kalan viskiyi kafasına dikti, sonra kafesin yanına gitti.

Kronski, iyi performanstı Tommy, dedi içinden. Sanki inandırıcı olması için bu küçük anlaşmazlığı önceden planlamışsınız gibi.

Kirkenhazard cesaretinin yettiği kadar Holly’nin yakınına girdi, sonra yavaş yavaş uzandı ve tek kulağını hafifçe çekti.

“Tanrım, sahte değil. Bu gerçek.” Sırtını dikleştirdi, neyle karşı karşıya olduklarını anlayınca yüzü heyecanla aydınlandı. “Gerçekten bir peri yakalamışsınız.”

Kirkenhazard, Kronski’nin podyumuna koştu, adamın elini sıktı ve sırtını sıvazladı.

Ve en büyük rakibim din değiştirdi. Geri kalanlar birer koyun gibi arkasından gelecek. Koyunlar, faydalı hayvanlardır.

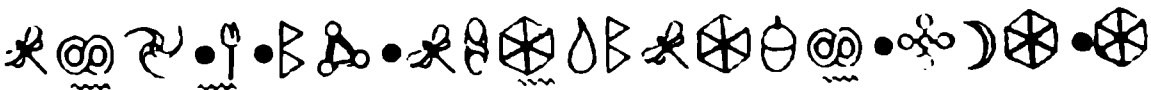
Kronski sakin bir biçimde kendini kutladı.

Kronski, “Alışık olduğunuz gibi, savcı ben olacağım,” dedi. “Ama bu yarattığı kim savunacak? Siyah topu hangi şanssız üyemiz seçecek? Kim bu görevi üstlenecek?”

Kronski adamlarından birine bakıp başıyla onayladı.

“Torbayı getirin.”

Birçok eski organizasyon gibi Ekstinksiyonistler de geleneklerine bağlıydı, bunlardan biri de kimse gönüllü olmazsa hayvanı savunacak kişinin tombalayla seçilmesi idi. Torbanın içinde beyaz toplar vardı, sadece bir tanesi siyahtı. Kısa çöpü çekmek gibi bir şeydi.



Biri, "Torbaya gerek yok," dedi. "Yaratığı ben savunurum."

Başlar sesin geldiği tarafa döndü. Keçisakalı ve delici mavi gözleri olan zayıf genç bir adamdı bu. Renkli camlı gözlük takıyor ve hafif bir keten takım giyiyordu.

Kronski delikanlıyı daha önce fark etmiş ama kim olduğunu çıkaramamıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu. Kameranın delikanlıya odaklanması için dizüstü bilgisayarı yabancıya doğru çevirdi.

Genç adam gülümsedi. "Neden tanımlama yazılımına sana ismimi fısıldaması için biraz zaman vermiyorsun?"

Kronski enter tuşuna bastı ve bilgisayar bir resim seçti, beş saniye sonra bir üyenin bilgileri ekrana geldi.

Malachy Pasteur. Bir mezbaha krallığının varisi genç bir Fransız-İrlandalı. Ekstinksiyonistler'e yüklü miktar bağışta bulundu. İlk konferansı. Davet gönderilmeden önce dikkatlice incelendi. Saflara değerli bir katılım.

Kronski misafirperver ev sahibi havasına büründü.

"Efendi Pasteur, sizi Fas'ta gördüğümüz için çok mutluyuz. Ama lütfen söyleyin, bu yaratığı neden savunmak istiyorsunuz? Kaderi neredeyse mühürlendi."

Genç adam kararlı adımlarla podyuma çıktı. "Meydan okumaları severim. Zihinsel egzersizdir."

"Bir haşaratı savunmak egzersiz midir?"

Pasteur, "Özellikle bir haşaratı," diye cevap verdi. Dizüstü bilgisayarının kapağını açtı. "Sıradan bir inek gibi itaatkar ve faydalı bir hayvanı savunmak kolaydır. Ama bu? Bu çok zorlu bir savaş olacak."

Kronski, "Savaşta bu kadar genç yenilgi aldığınızı görmek üzücü olacak," dedi. Alt dudağını dalga geçercesine bükte.



Pasteur, “Buna gerek yok,” dedi. “Yazılı metinleri okudum. Savcı iddialarda bulunur, savunma savunmasını yapar. Birkaç dakikalık canlı bir tartışma, sonra her bir masada oylama yapılır. Devam edebilir miyiz Doktor? Kimse değerli zamanının boşa harcanmasından hoşlanmıyor.”

Çok zekisin genç adam. Jüriyle aynı saftaymış gibi görünmeye çalışıyorsun. Bu insanları iyi tanırım, ne kadar güzel görünse de bu yaratığın sağ kalmasına izin vermezler.

“Pekala. Devam edelim.” Masaüstünden bir dosyayı açtı. İçinde açılış konuşması vardı. Kronski içinde yazanları ezbere biliyordu ama dosyanın önünde açık olması rahatlatıcıydı.

Kronski, “İnsanlar Ekstinksiyonistler’in hayvanlardan nefret ettiğini söylüyor,” dedi. “Ama bu doğru değil. Biz zavallı aptal yaratıklardan nefret etmiyoruz, biz insanları seviyoruz. Biz insanları seviyoruz ve bir ırk olarak mümkün olduğunca uzun süre yaşayabilmemiz için ne gerekiyorsa onu yapmaya hazırız. Bu gezegenin sınırlı kaynakları var, ben bunları kendimize saklamamız gerektiğini düşünüyorum. Aptal hayvanlar şişmanlarken biz insanlar neden aç kalalım? Yaratıklar kürkleri içinde ısınırken biz insanlar neden soğuktan donalım?”

Malachy Pasterur öksürmekle kıkırdamak arası bir ses çıkardı. “Gerçekten Doktor Kronski, bu konuşmanın farklı versiyonlarını daha önce okudum. Her sene aynı basit argümanların etrafında dönüp duruyorsunuz. Lütfen bu akşamki yaratığa odaklanabilir miyiz?”

Misafirler arasında bir kahkaha dalgası yayıldı. Kronski kendine hakim olmakta güçlük çekiyordu. Galiba zorlu bir mücadele olacaktı.



“Çok komiksin çocuk. Seni çok fazla zorlamak istemiyordum ama artık kılıcı kınından çıkarmanın vakti geldi.”

“Bunu duyduğumuza çok sevindik.”

Biz? Sevindik? Pasteur hissettirmeden Ekstinksiyonistler’i kendi safına çekiyor.

Kronski karizmasını son damlasına kadar kullandı, Evanjelist babasının bir çadırın içinde insanları kamçıladığı dönemdeki uzun yaz günlerine, gençliğine geri dönmeye çalıştı.

Kollarını havaya kaldırdı, bütün parmakları öfkeyle geriye doğru büküldü.

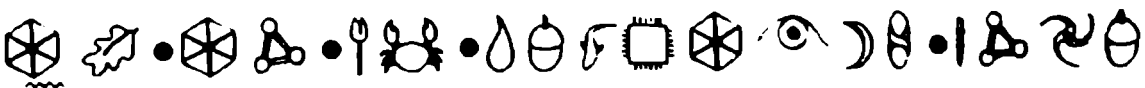
“Bu bizim ne olduğumuzla ilgili değil,” diye kükredi. “Bunca yolu saçma bir sözlü münakaşa için gelmedik. Bu, Ekstinksiyonistler’in ne olduğuyla ilgili.” Kronski parmağıyla Holly’yi işaret etti. “Gezegeni bunun gibi yaratıklardan kurtarmamız gerek.”

Kronski yan gözle Pasteur’e baktı: Delikanlı öne eğilmiş ve çenesini ellerinin arasına almıştı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. Klasik savunma makamıydı.

“Burada yeni bir türle karşı karşıyayız dostlarım. Tehlikeli bir türle. Kendini görünmez yapabiliyor, insanları konuşarak hipnotize edebiliyor. Ve silahlıydı.”

Kalabalığı etkilemek için Kronski cebinden Holly’nin Neutrino’sunu çıkardı.

“İçinizden gelecekte bunun üzerine doğrultulduğunu görmek isteyen var mı? İstiyor musunuz? Cevabınız apaçık belli, istemiyorsunuz. Şimdi, bu yaratığa türünün son örneğiymiş gibi davranacağım. Bu periler veya uzaylılardan etrafımızda binlerce olduğuna eminim. Ama bu, korkup şu kü-



çük yaratığı serbest bırakacağımız anlamına gelir mi? Ben bir mesaj gönderelim derim. Birini öldürürsek geriye kalanlar ne kadar ciddi olduğumuzu anlar. Hükümetler bizden nefret ediyor ama yarından itibaren kendilerine kılavuzluk etmemiz için kapımızı çalacaklar.” Son darbeyi vurmanın zamanı gelmişti. “Biz Ekstinksiyonistleriz, gün bizim günümüz!”

İyi bir konuşmaydı ve salonda büyük bir alkış koptu, Pasteur’ün suratında ise aynı alaycı ifade vardı.

Kronski omuzlarını deviren bir boksör gibi alkışları gibi kabul etti, sonra karşı taraftaki podyuma döndü.

“Sıra sende evlat.”

Pasteur sırtını dikleştirdi ve boğazını temizledi...

... Artemis sırtını dikleştirdi ve boğazını temizledi. Çenesine yapıştırdığı sahte sakal inanılmaz kaşındırıyordu ama içinden gelen sakalı çekip çıkartma dürtüsüne hakim oldu. Adil bir arenada Kronski’nin argümanlarını beş saniye içerisinde yok edebilirdi ama burası adil veya akli başında bir yer değildi. Bu insanlar kana susamış, şımarık milyonerlerdi. Paralarını kullanarak yasadışı heyecanlar arıyorlardı. Cinayet de satın alabildikleri eğlencelerden biriydi. Kalabalığı yönetirken dikkatli olmalı, doğru düğmelere basmalıydı. Öncelikle kendisini onlardan biri gibi göstermeliydi.

“Ben çocukken, ailem kışları Güney Afrika’da geçirirdi ve büyükbabam bana insanların hayvanlara karşı doğru tavır takındığı zamanlardan bahsederdi. Arzu ettiğimiz gibi onları öldürebiliriz, derdi. Amaçlarımıza hizmet ediyorsa. Ekstinksiyonistler de bununla ilgilidir. Biz insanlar varlığından fayda sağlamıyor-



sak o tür korunmaz. Bize bir faydası oluyorsa öldürürüz. Bir hayvan gezegenin kaynaklarını kullanıyor, bizim sağlığınıza, güvenliğimize veya rahatımıza fayda sağlamıyorsa, onu yer-yüzünden sileriz. Bu kadar basittir. Bu, uğrunda savaşmaya değer bir idealdir. Bunun için öldürmeye değer. Ama bu...” Artemis önündeki çukuru ve kafesteki Holly’yi işaret etti. “Bu bir sirk. Atalarımızın hatırasına bir hakaret, onlar Ektinksiyonistler için zamanlarını ve paralarını harcadı.”

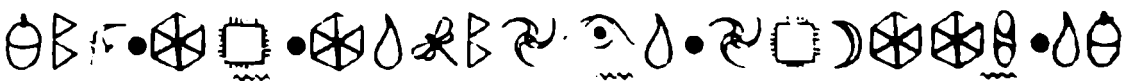
Artemis mümkün olduğunca çok göz teması kurmaya çalıştı, elinden geldiğinde çok sayıda insana odaklandı. Her birine biraz zaman ayırdı.

“Bu yaratıktan bir şeyler öğrenme fırsatına sahibiz. Bizim kasalarımıza bir katkısı olup olmayacağını bilmek en doğal hakkımız. Bu, gerçekten bir periye, ne tür büyüler barındırdığını kim bilebilir. Büyü bizim olabilir. Bu periye öldürürsek onunla birlikte hayal bile edilemeyen bir serveti öldürüp öldürmediğimizi asla bilemeyiz.”

Artemis selam verdi. Söylemek istediklerini söylemişti. Bu kadarı kana susamış kalabalığı ikna etmek için yeterli olmayabilirdi ama en azından Kronski’nin kendine güvenini sarsmaya yeterdi.

Doktor ellerini havada sallayarak insanların ilgisini üzerine çekti.

“Bu argümanı kaç kez dinlemek zorundayız?” diye sordu. “Pasteur beni kendimi tekrarlamakla suçlarken şimdiye kadar dinlediğimiz bütün savunmaların söylediklerini söyledi.” Kronski korkuyla dudaklarına dokundu. “Ooo, bu yarattığı öldürmeyin çünkü bütün gücün ve zenginliğin kaynağı ola-



bilir. Kireçlenmeye çare olabileceği söylenen bir deniztavşanı için bir servet harcadığımı bilirim. Elimize geçen tek şey çok pahalı bir çamur oldu. Bunların hepsi batıl inanç.”

Artemis, “Ama bu yaratık büyü,” diye itiraz etti. Podyuma yumruğunu indirdi. “Hepimiz kendisini görünmez yapabildiğini duyduk. Şimdi bile bizi hipnotize etmemesi için ağzı bantlı. Bu yeteneklerin sırrını keşfedersek elde edeceğimiz gücü bir düşünün. Yetenekler hiçbir işe yaramasa bile bize bu yaratığın türüyle olan savaşımızda üstünlük sağlayabilir.”

Kronski'nin esas sorunu delikanlının argümanlarını mantıklı bulmasıydı. Bu yarattığı kurtarıp sırlarını öğrenmek inanılmaz mantıklıydı ama tartışmayı kaybetmeyi göze alamazdı. Bunu yaparsa liderliği de kaybederdi.

“Onu sorguya çekmeyi denedik. En iyi adamımız yarattığı sorguladı, bize hiçbir şey söylemedi.”

Artemis, “Ağzı bantlıyken bir şey söylemesi zor olabilir,” dedi.

Kronski sırtını dikleştirdi, etkiyi artırmak için sesini biraz alçalttı. “İnsanlık en büyük düşmanıyla yüzleşiyor ve sen onunla sohbet etmek istiyorsun. Biz Ekstinksiyonistler böyle yapmayız. Bir tehdit varsa onu yok ederiz. Bu, her zaman böyleydi.”

Bu cümlelerin ardından yine büyük bir alkış koptu, kan dökme arzusu bütün mantıksal argümanlara baskın geliyordu. Tartışmadan sıkılmaya başlamışlardı ve aksiyon görmek istiyorlardı.

Kronski'nin yüzü zafer kazanmış gibi aydınlandı:



Artemis, bittiğini düşünüyor, dedi. Zavallı adam. Bu sakal çok kaşındırıyor.

Alkışlar dinene kadar bekledi, sonra podyumun arkasından açığa çıktı.

“Size bunu yapmak istemiyordum Doktor,” dedi. “Çünkü size saygı duyuyordum.”

Kronski dudaklarını büktü. “Neyi yapmak istemiyordunuz Efendi Pasteur?”

“Ne olduğunu biliyorsunuz. Bence çok uzun zamandır insanların gözleri önüne bir perde indiriyorsunuz.”

Kronski endişeli değildi. Çocuk yenilmişti, sadece sinirini bozmaya çalışıyordu. Neden Pasteur’ü kendi kazdığı kuyuya düşürmüyordu?

“Bu nasıl bir perde?”

“Devam etmemi istediğinize emin misiniz?”

Kronski dişlerini sıktı ve gülümsedi. “Ah, kesinlikle.”

Artemis, “Nasıl isterseniz,” dedi. “Bu yaratık bizim esas mahkumumuz değildi. Düne kadar Kronski’nin elinde bir lemur vardı. Tam olarak bir maymun sayılmaz Bay Kirkenhazard, ama çok benzer. Bir lemurumuz olduğunu söyledim ama neredeyse bizimdi. Sonra takas yerinde birden ortadan kayboldu. Ardından, daha da önemlisi, bize bu yarattığı lemuru satan çocuğun kendisi sattı, hiç şüphe yok ki parası Ektinksiyonistler kasasından ödendi. Sizce bu biraz garip değil mi? Lemur çocukta kaldı ve bize bu sözde periyi sattı.”

Kronski artık birkaç saniye önceki kadar ukala görünmüyordu. Pasteur denen çocuk çok şey biliyordu.

“Sözde peri mi?”



“Bu doğru. Sözde. Sadece sizin sözünüz ve bir de Bay Kirkenhazard’ınki var, ki anladığım kadarıyla en azılı düşmanınız. Kimse bu numaraya kanmadı, bana inanın.”

Kronski, “O zaman kendin incele,” dedi. Kirkenhazard suçlamasını örtbas etmeye çalıştı. Kazanacağından emindi.

Artemis, “Teşekkürler Doktor,” dedi. “İnceleyeceğim.”

Artemis kafese yaklaştı. İşin bu kısmı çok zordu, el çabukluğu ve koordinasyon gerektiriyordu, genelde planların bu kısmını Butler’a bırakırdı.

Cebi, Mulch’m ilkyardım çantasından aldığı yapışkan Nuskin yamalarla doluydu. Girişteki güvenlik görevlisine nikotin bantları olduklarını söylemiş, bu sayede yamaları davete sokabilmişti. Yamaların yapışkan özelliği deriyle temas edince aktif hale geliyordu ve değdikleri yüzeyin üzerini kaphyor, derinin rengini ve dokusunu alıyorlardı.

Artemis’in parmakları cebinin üzerinde dolaştı ama henüz yamalara dokunma vakti gelmemişti. Kendi eline yapışmalarını istemiyordu. Bunun yerine diğer cebinden Rathdown Parkı’ndaki Bentley’den çaldığı cep telefonunu çıkardı.

Salondaki kalabalığa, “Bu telefon benim için çok değerli,” dedi. “Diğer telefonlardan biraz daha ağırdır çünkü yıllardır üzerine eklentiler yapıldı. Göz kamaştırıcı bir cihazdır. Bununla televizyon ve film izleyebilirim, hisse senetlerime bakabilirim, bunların hepsi standart özellikler. Ama içinde bir de X-ışını kamerası var. Bana bir saniye verin.” Artemis birkaç tuşa bastı ve telefonu dizüstü bilgisayara Bluetooth’la bağladı, görüntüyü dev ekranlara verdi.



Artemis, “Ah, işte başlıyoruz,” dedi. Telefonu kendi eli-
ne tuttu. Parmak kemikleri, el bileği ve tarağına ait kemikler
avucunun soluk görüntüsü içinde koyu renkle belli oluyordu.
“Elimin kemiklerini açıkça görebiliyorsunuz. Çok iyi bir pro-
jeksiyon sisteminiz var Doktor Kronski. Sizi tebrik ederim.”

Kronski'nin gülümsemesi de en az Artemis'in tebriği kadar sahteydi.

“Bir yere varacak mısın, Pasteur, yoksa sadece bize ne kadar zeki olduğunu mu göstermeye çalışıyorsun?”

“Ah, varmak üzereyiz Doktor. Vurgulamak istediğim nokta, sivri kulakları ve geniş alnı olmasa bu yaratığın küçük bir kızdan farkının kalmayacağı.”

Kronski burnundan soludu. “Kulaklar ve alın, evet, ama bundan sana iş çıkmaz.”

Artemis, “Kesinlikle,” dedi. Telefonu Holly’nin yüzüne doğru tuttu. Ekranı mekikte hazırladığı kısa bir video geldi. Holly’nin kafatasını şakaklarda ve kulaklarda koyu renkli şekillerle gösteriyordu.

Artemis, “İmplantlar,” dedi. “Kesinlikle ameliyatla eklenmiş. Bu peri zekice tasarlanmış. Bizi kandırmaya çalıştın Kronski.”

Kronski'nin isyanı kalabalığın gürültüsü tarafından bastırıldı. Ekstinksiyonistler ayağa kalktı, Kronski'ye hakaretler yağdırdı.

Tommy Kirkenhazard, “Bana yalan söyledin Damon!” diye bağırdı. “Bana!”

Kontes İrina Kostovich, “Damon’u çukura atalım” dedi. Yüz ifadesi omzundaki Honshu kurdununki kadar vahşiydi.



“Kronski’nin soyunu tüketelim. Bizi buraya kadar getirdiği için bunu hak ediyor.”

Kronski mikrofonunun sesini biraz daha açtı. “Bu çok saçma. Siz kandırıldıysanız o zaman ben de kandırıldım. Hayır! Buna inanmıyorum. Bu çocuk, Pasteur, yalan söylüyor. Benim perimse gerçek. Sadece ispatlamam için bana bir şans verin yeter.”

Artemis, “Henüz bitirmedim ama,” dedi. Cesurca ileri adım attı. İki elinde de Nuskin yamalar vardı, kargaşa esnasında cebinden çıkarmıştı. Yapışkan özellik aktif olduğu için teninin karıncalanmaya başladığını hissetti. Çabuk olmak zorundaydı. Aksi halde her iki elinde de ten renginde yamalar olacaktı.

“Bu kulaklar bana düzgün görünmedi. Bay Kirkenhazard onlara çok nazik davrandı.”

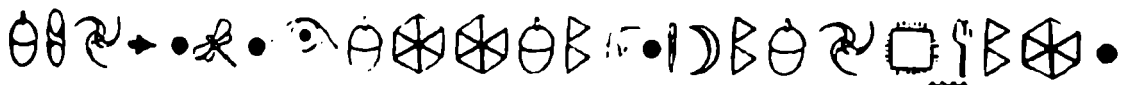
Artemis Nuskin yamalardan birinden kaba bir koni yaptı, yapıştırıcıyı katladı. Diğer elini parmaklıkların arasına soktu ve kulağın ucunu çekti, aslında ikinci yamayı Holly’nin kulağı üzerine yaymakla meşguldü. Kulağın ucunu ve kulak kepçesinin büyük bir kısmını kapattı.

“Geliyor,” diye inledi. Kafesin kamerasını koluyla engellediğinden emin oldu. “Geldi.”

Birkaç saniye içerisinde yama kurudu ve Holly’nin kulaklarından biri tamamen kapandı. Artemis arkadaşının gözlerinin içine baktı ve göz kırptı.

Oyuna katıl, der gibiydi. Seni buradan çıkaracağım.

En azından göz kırpmasının bu anlama gelmesini ümit ediyor, yeni bir öpücük alabilir miyim anlamına gelmesini istemiyordu.



İşine geri döndü.

Artemis, “Bu sahte,” dedi. Buruşuk ten rengindeki yamayı havaya kaldırdı. “Elimde kaldı.”

Holly kafesin içindeki kameraya kulağını gösterdi. Artık ucu sivri değildi.

Ekstinksiyonistler’in baskın tepkisi öfke oldu.

Kronski herkesi kandırmış ve daha da kötüsü bir çocuk tarafından rezil edilmişti.

Artemis sahte kulağı havaya kaldırdı ve zehirli bir yılanmış gibi onu sıktı.

“Bize önderlik etmek isteyen adam bu mu? Doktor Kronski bu davada sizi ikna etmeyi başardı mı?”

Artemis ‘kulağı’ yere fırlattı. “Ve sözümüne bu yaratık hepimizi hipnotize edebilirmiş. Bence konuşmaması için ağzı bantlandı.”

Çevik bir harekede Holly’nin ağzındaki bandı çekip aldı. Holly yüzünü acıyla buruşturdu ve Artemis’e doğru öfkeli bir bakış attı ama hemen ardından gözyaşlarına boğuldu ve insan kurban rolünü mükemmel bir biçimde oynamaya başladı.

“Ben bunu yapmak istemiyordum,” diye hıçkırdı.

Artemis, “Neyi?” diye sordu.

“Doktor Kronski beni yetimhaneden satın aldı.”

Artemis bir kaşını havaya kaldırdı. Yetimhane mi? Holly rolüne fazla kapılmıştı.

“İmplantlara izin verirsem Amerika’da yaşayabileceğimi söyledi. Operasyondan sonra fikrimi değiştirdim ama gitme izin vermedi.”



Artemis cesaretini topladı. “Pekala, elinizden geleni yapın.” Minik namlunun önünde dimdik durdu, göğsünü silaha sundu.

Kronski, “Ölmek üzeresin Pasteur,” dedi duygusuzca.

Artemis, “Sen kalın parmağını tetiğe sokabilirsen ölebiliyorum,” diye karşılık verdi. Doktoru eyleme geçirmeye çalışır gibiydi.

Kronski, “O zaman canın cehenneme!” dedi. Tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı. Bir kıvılcım çıktı ve silahın içinden bir vınlama geldi.

Doktor, “Kırılmış,” dedi.

Artemis, “Öyle mi?” diye sordu. Neutrino’nun şarj yükünü uzaktan kumandayla imha etmişti.

Kronski ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, evlat. Tamam. Bana düşünmem için bir dakika ver.”

“Kızı bırakın Doktor. Biraz onurlu davranın. Biz insanları öldürmeyiz.”

“Burada yetki bende. Sadece kendime gelmem için birkaç saniyeye ihtiyacım var. Böyle olmaması gerekiyordu. O kadın böyle olacağını söylememişti...”

Doktor dirseklerini kürsüye dayadı, yuvarlak gözlüklerinin ardındaki gözlerini ovaladı.

Artemis, kim o kadın, diye merak etti. Bu işin arkasında görünmez güçler mi vardı?

Artemis bunları düşünürken Kronski’nin dünyası altüst oldu, salondaki herkesin cep telefonları biplemeye başladı. Herkese mesaj geliyordu. Birkaç saniye içerisinde salonu biplemeler, polifonik melodiler ve titreşimler doldurdu.



Kronski bu garip gelişmeyi umursamadı ama Artemis endişeliydi. Her şeyi kontrol altına almıştı ve dengeleri değiştirecek bir şey istemiyordu. Kronski'nin işini bitirmişti.

Gelen mesajlara verilen tepki şaşkınlık ve kıkırdamalar oldu.

Ah, Tanrım. Bu gerçek mi? Doğru mu?

Bir kez daha oynat. Sesi aç.

Buna inanmıyorum. Kronski, sen bir aptalsın.

Bu son darbeydi. Biz tam bir şakayız. Ekstinksiyonistler bitti.

Artemis herkese aynı mesajın geldiğini fark etti. Birisi Ekstinksiyonist veritabanına girip herkesin numaralarını almış ve üyelere bir video göndermişti.

Artemis'in kendi telefonu da hafifçe titreşti. Tabii ki, kendi sahte kimliğini de veritabanına girmişti. Ve cep telefonu hala dev ekranlara bağlıydı, video otomatik olarak oynamaya başladı.

Artemis sahneyi hemen tanıdı. Deri marketiydi. Ana oyuncu Kronski tek ayağı üzerinde dengede duruyor ve havası kaçan bir balon gibi ciyaklıyordu. Komik kelimesi bunun için yeterli değildi. Saçma, zavallı ve acınası en uygun kelimelerdi. Tek bir şey kesindi, bu videoyu gördükten sonra akliselim kimse organizasyonu yönetmesi bir kenara, adama bir daha güvenmezdi.

Video oynarken altından kısa bir mesaj geçti.

İşte karşınızda Damon Kronski, Ekstinksiyonistler'in başkanı, bu büyüklükte biri için inanılmaz bir dengeye sahip. Aldığımız habere göre Kronski'nin hayvanlara düşman olmasının sebebi politikacı babasının gezilerinden birinde Cleveland'da bir koalanın saldırısına uğramış olması. Tanıklar genç Damon'un



attığı çıgıllıkların cam bardakları bile kırabilecek kadar tiz bir ses çıkardığını söylüyor. Görünüşe göre doktor bu yeteneğini kaybetmemiş. Ciyakla, bebeğim, ciyakla.

Artemis iç geçirdi. Bunu ben yaptım, diye düşündü. Tam benim yapacağım türden bir şey.

Başka bir zaman olsa bu eylemi takdir ederdi ama şimdi buna ayıracak vakti yoktu. Holly'yi kurtarmaya bu kadar yaklaşılmışken başka bir şey düşünemezdi.

Holly'den bahsetmişken.

“Artemis, beni buradan çıkar.”

“Evet, tabii ki. Gitme zamanı.”

Artemis bir peçeteyi bulmak için elini cebine soktu. Peçetenin içinde Mulch Diggums tarafından bağışlanan üç uzun kıl vardı. Cüce kılları aslında karanlık tünellerde seyahat etmek için anten vazifesi görürdü ama kaynakları sınırsız tür tarafından maymuncuk olarak da kullanılıyordu. Holly'nin Omni-cihaz'ı daha çok işe yarardı ama Artemis cihazı güvenliğe kaptırmak istemiyordu. Islak mendil kılları sertliklerini kaybetmemeleri için nemli tutmayı başarmıştı.

Artemis ilk kılı eline aldı, ucundaki nemi üfledi ve kilidin içine soktu, çark dişleri arasında gezdirdi. Kılın sertleştiğini hissedince hemen geçici anahtarı çevirdi ve kapı açıldı.

“Teşekkürler, Mulch,” diye fısıldadı. Sonra Holly'nin kelepçelerini çözmeye başladı. Üçüncü kıla ihtiyaç bile olmadı. Holly birkaç saniye içerisinde serbest kaldı ve bileklerini ovaladı.

Artemis, “Yetimhane mi?” diye sordu. “Sence de biraz abartmadın mı?”



Korkmuş Ekstinksiyonistler tuvaletlere veya köşelere kaçtı, penceresi olan bir yer aradı. Herkes cep telefonlarına sarılmış, çığlıklar atarak yardım istiyordu.

Birkaçı ise kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı. Tommy Kirkenhazard şapkasının içine gizlediği seramik bir tabancayı çıkardı ve ağır bir dolabın arkasından terasa doğru birkaç el ateş etti. Terastan hemen cevap geldi, kırık şişe, ayna ve cam parçaları şarapnel gibi salondakilerin üzerine yağdı.

Uzun boylu bir Asyalı, korumalardan birinin karın boşluğuna bir yumruk geçirdi ve adamı etkisiz hale getirdi.

“Bu taraftan!” diye bağırdı. Yangın kapılarından birini açtı. Koridor kısa süre içerisinde Ekstinksiyonistlerle doldu.

Artemis ve Holly kafesin arkasına gizlenip çıkış yolu aradı.

“Kalkanı çalıştırabilir misin?”

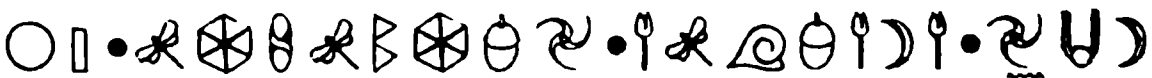
Holly çenesini yana kırdı ve bir kolu dalgalandı. “Suyum bitmek üzere. Sadece bir veya iki dakika idare eder. Onu da uygun zamana saklıyordum.”

Artemis kaşlarını çatı. “Senin suyun hep bitmek üzere. Bir Numara senin içini kendi büyü gücüyle doldurmadı mı?”

“Koruman beni iki kez dartla bayıltmasaydı, Rathdown Parkı’nda seni iyileştirmek zorunda kalmasaydım, maymunu bulmak için pazar yerinde kalkanımı açmak zorunda kalmasaydım, belki geriye bir şeyler kalırdı.”

Artemis, “Lemur,” dedi. “En azından Jayjay’i kurtardık.”

Holly kafasının üzerinde cam parçaları uçarken yere eğildi. “Tanrım, Artemis. Hayatında bir hayvan gerçekten umurundaymış gibi konuşuyorsun. Bu arada, sakalın güzelmiş.”



“Teşekkürler. Şimdi, arkamızdaki mutfak kapısında duran iki adamı etkisiz hale getirmeye yetecek kadar kalkanını açabilecek misin?”

Holly iki adamı süzdü. İkisinin de elinde pompalı tüfek vardı ve havayı dalgalandıracak kadar kötü niyet yayıyorlardı. “Sorun olmaz.”

“Tamam. Bunu sessizce yap. Bir kez daha köşeye sıkışmayalım. Birbirimizden ayrılırsak yakın bir yerde buluşalım. Pazar yerinde.”

Holly, “Pekala,” dedi. Titreşerek görünmez oldu.

Artemis bir saniye sonra omzunda bir el hissetti. Holly, Artemis’in kulağına doğru eğildi.

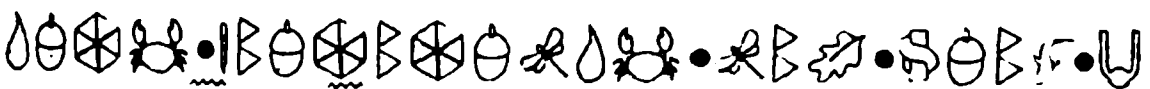
“Benim için geldin,” dedi. “Teşekkürler.”

Sonra el yok oldu.

Elbette bütün büyülerin bir bedeli vardı. Periler kalkanlarını açtığında hassas motor yeteneklerinden ve berrak düşünme yeteneklerinden feragat ederdi. Bedeni bir sinekkuşundan daha hızlı titreşen birinin, zihni bir an için titreşmeyi bırakıp odaklanabilse bile bir yapbozu tamamlaması gerçekten çok zordu.

Holly LEP Akademisi’nde Atlantisli bir spor hocasının tavsiyesini zihninin bir köşesine not etmişti. Karnın alt kısmını içeriye çekip yukarıya kaldırmak titreşimlere karşı koymayı gerçekten kolaylaştırıyordu. Odaklanacak bir şeyi oluyor ve gövdesini daha sıkı bir arada tutabiliyordu.

Holly balo salonundan mutfak kapısına doğru yürürken bu egzersizi denedi. Çılgına dönmüş bir Ekstinksiyonist’in



elindeki yemek bıçağı bedenini sıyırp geçince bazen görünmez olmanın görünmekten çok daha tehlikeli olduğunu düşündü.

Kapıdaki iki koruma yakınlarına giren insanların yüzüne kükrüyordu. İkisi de insan standartlarına göre bile iriyarıydı, Holly hassas motor yeteneklere ihtiyacı olmayacağı için mutlu-
luydu. Dizin üzerindeki sinir kümesine indireceği darbeler adamları yere sermek için yeterliydi.

Holly, basit, diye düşündü. Bunu düşünmemem lazım. Ne zaman bunu düşünsem bir şeyler ters gidiyor.

Tabii ki haklı çıktı.

Biri Kronski'nin korumalarına ateş açtı. Havada gümüş dartlar uçtu ve mide bulandırıcı bir sesle bedenlere saplandı.

Holly ateş açanın kim olduğunu anladı, sonra çatı kirişleri arasında tanıdık silüeti görünce şüpheleri doğrulandı.

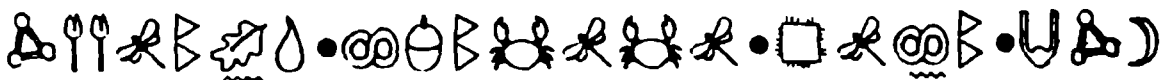
Butler!

Korumanın üzerinde bir çöl battaniyesi vardı ama Holly kafasının şeklinden ve ateş pozisyonundan korumayı hemen tanıdı. Butler'm sol dirseği birçok keskin nişancının tercih ettiğinden daha fazla bükülüydü.

Genç Artemis bize yardım etmesi için Butler'ı gönderdi, diye düşündü. Veya Butler bu kararı kendisi verdi.

Sebebi ne olursa olsun, Butler ümit ettiği gibi işlerini kolaylaştırmıyordu. Yangın kapısının önündeki korumalar yerde yatıyordu ama Ekstinksiyonistler binadan çıkabilmek için adamların üzerine basarak kapının önüne yığılmıştı.

Holly, kapana kısılan Ekstinksiyonistler, diye düşündü. Artemis ironiyi takdir ediyordur.



Holly yumruklarını geri çektiği anda mutfak kapısındaki iki koruma boyunlarını tuttu ve öne devrildi, ikisi de yere düşmeden kendinden geçti.

Güzel atış. Seksen metreden ardı ardına iki el ateş. Ve dartlarla ateş etmek ıslak yosunlar fırlatmaya benzer.

Kapının önünde koruma olmadığını fark eden tek kişi Holly değildi. Bir düzine Ekstinksiyonist rock grubu hayranları gibi çığlıklar atarak hemen ileri atıldı.

Bu binadan hemen çıkmamız lazım. Şimdi.

Holly, Artemis'e döndü ama çocuğun yaklaşan grubun içinde gözden kaybolduğunu gördü.

Orada bir yerde olmalı, diye düşündü. Sonra kalabalığın kendisine çarpmasıyla ayakları yerden kesildi ve mutfığa fırladı.

"Artemis," diye seslendi. Görünmez olduğunu unuttu. "Artemis!"

Ama Artemis ortalıkta görünmüyordu. Etraf dirsek ve gövdelerden ibaretti. Dört yanı ter ve çığlıklarla kuşatıldı. Kulaklarına sesler doldu ve yüzüne nefesler verildi, kendisini gruptan kurtardığında balo salonu neredeyse tamamen boşalmıştı. Geriye birkaç kişi kalmıştı ama Artemis görünürde yoktu.

Pazar yeri, diye düşündü. Onu pazar yerinde bulurum.

Artemis koşmaya hazırlandı. Holly iki korumayı etkisiz hale getirir getirmez var gücüyle öne atılacak ve ayağının bir yere takılmaması için dua edecekti. Bugünün bir koordinasyon bozukluğuyla felakete dönüşmesi çok komik olurdu. Butler öteki tarafta kendisine, sana söylemiştim, derdi.



run cebindeki uzaktan kumandanın büyük düğmesine değdi, platformun kapakları açıldı.

Beyni, ayağının altında bir şey kalmadığını fark ettiği anda Artemis neler olduğunu anladı.

Öldüm, diye düşündü. Üzgünüm anne.

Artemis çukurun içine düştü ve dirseğiyle lazeri kesti. Bir biptemeden yarım saniye sonra çukurun içi duvarlardaki ağızlardan fişkıran mavi-beyaz alevle oldu.

Buradan hiçbir şey sağ çıkamazdı.

Kronski platformun kenarına tutunmuş aşağıya bakıyordu. Burnunun ucundaki ter damlaları aşağı inerken hızlı bir şekilde buharlaştı.

Bunun için kendimi kötü hissediyor muyum, diye sordu kendine. Psikoloğunun kendisine yaşamda stresten kurtulmak için sorunların üzerine gitmeyi tavsiye ettiğini hatırladı.

Hayır, diye karar verdi. Kötü hissetmiyorum. Aslına bakılırsa, omzumdan büyük bir yük kalkmış gibi.

Ayağa kalkarken Kronski'nin dirsekleri ve dizleri gürültüyle çatırdadı.

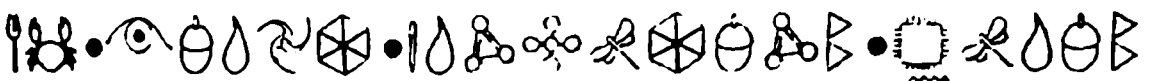
Diğeri nereye gitti şimdi? Omzumdan atmam gereken bir yük daha var.

Artemis alevlerin etrafını kuşattığını gördü. Derisinin mavi bir ışıkla parıldadığını fark etti ve ateşin kükremesini duydu, aşağıya düşmüştü ve hala tek parçaydı.

İmkansız.

Görünen o ki imkansız değildi. Görünen o ki bu alevler ısırıyor ama ısırarak gibi duruyordu.

Hologram mı?



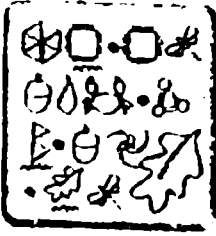
252

Opal Koboi titrek parmağını öne uzattı. “Bu, lemur değil.”



BÖLÜM 13: UZUN SAÇLI ÖLDÜ

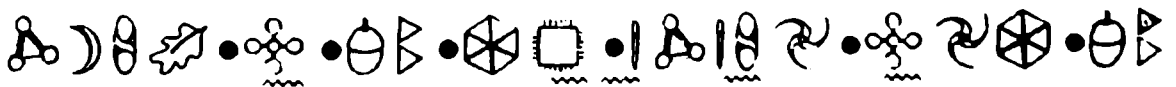
DERİ MARKETİ



BUTLER. Ekstinksiyonistler binasından çıkınca deri marketine koştu. Artemis kendisini önceki gün planladıkları yerde bekliyordu. Fez'de polis varlığı etrafta dolaşan birkaç me-murdan ibaretti, bu yüzden Butler için fark edilmeden içeri-ye girmek sorun olmadı. Gece kapalı mekanları ziyaret etmek yasaktı, zaten turistik bir yere sırtında kocaman bir tüfekte girerse kesinlikle dikkat çekerdı.

Butler çabucak karanlık bir köşeye sindi ve dart tüfeğini hemen bir düzine parçaya ayırdı, parçaları çöp torbalarına doldurmaya başladı. Fez Saïss havaalanında görevlilere biraz rüşvet verip tüfeği yanına alması mümkün olabilirdi ama bugünlerde işi garantiye almak pişman olmaktan çok daha iyiydi.

On yaşındaki Artemis önceden belirledikleri keskin nişancı pencerelerinden birinin önünde oturuyor, ceketinin



kolundaki var olmayan tüyleri temizliyordu. Bu, Artemis'in volta atma  ekliydi.

254

“Pekala?” dedi. Sırtını dikle tirerek bir cevap bekledi.

Butler, “Dişi olan dışarı çıktı,” dedi. Uzun saçlı erkeğin Artemis'in videosu gelene kadar her şeyi çok güzel kontrol altında tuttuğunu söylemeye gerek görmedi.

Artemis imayı gözden kaçırmadı. “Dişi mi? Diğeri de mi oradaydı?”

Butler ba ıyla onayladı. “Uzun saçlı öldü. Kurtarma operasyonu yapmak istedi ama i e yaramadı.”

Artemis'in ağzı açık kaldı. “ ld  m ?” diye sordu. “ ld ?”

Butler, “Kelimeyi tekrar etmek bir şeyi de i tmez,” dedi. “Arkada ını kurtarmak istedi ve Kronski onu bunun için öldürdü. Ama olan oldu, öyle değil mi? En azından elmaslar bizde.” Butler öfkesine hakim olmaya çalıştı. “Havaalanına doğru yola çıkmalıyız. Uçuş  ncesi kontroller uzun sürebilir.”

Artemis  a kın ve sessizdi, kucağında kendisini su larcasına göz kırpan elmas çantadan gözlerini alamıyordu.

Holly'nin  ansı yaver gitmiyordu. Kalkanı o kadar zayıftı ki iyileştirme gücünü kullanması gerekebilir diye son birkaç kıvılcımı kendine sakladı. Görüntüsü açığa çıkınca Kronski'nin korumalarından biri Holly'yi fark etti ve telsizle diğerlerine haber verdi. Şimdi hayatı için ko uyor, Artemis'in buluşma yerinde scooter'la kendisini bekliyor olması için dua ediyordu.



Kimse üzerine ateş açmıyordu, bu cesaret verici bir durumdu, tabii sahte periyi Kronski bizzat vurmak istemiyorsa.

Şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Hayatta kalmak birinci önceliği idi.

Sokaklar akşamın geç saatinde sessizdi, etrafta sadece birkaç turist vardı ve sokak satıcılarının sayısı da azalmıştı. İnsanların arasından geçti, peşinden koşan güvenlik görevlilerini durdurmak için önüne çıkan nesneleri devirdi. Üst üste dizilmiş sepetleri itti, bir kebab tezgahını ters düz etti, bir baharat masasına omuz attı. Rengarenk kemerleri olan beyaz duvara doğru koştu.

Arkasından gelen ayak sesleri azalmadı. Taktikleri işe yaramıyordu. Güvenlik görevlileri çok iriydi ve önlerine çıkan engelleri parçalıyorlardı.

O zaman hızlı ol ve manevra yap. Ara sokaklarda onlardan kurtul.

Bu taktik de diğeri gibi başarılı olmadı. Peşinden gelenler sokakların yerleşimini ezbere biliyor ve ellerindeki telsizlerle diğer korumalara haber veriyor, Holly'yi deri marketine doğru sürüyorlardı.

Apaçık ortada olacağım. Kolay hedef diye buna denir.

Holly koşmaya devam etti. Artemis'in terlikleri topuklarını kesiyordu. Özür bile dilemeden bir turist grubunun arasına dalınca haykırışlar ve küfürler yükseldi, bir çaycıya omuz attı ve tepsinin içindekiler havaya saçıldı.

Çaresizce, kapana kısıldım, diye düşündü. Beni bekliyor olsan çok iyi olur, Artemis.

Sonra Holly'nin aklına adamları doğrudan Artemis'e götürdüğü geldi ama başka seçeneği yoktu. Artemis kendisini



İki koruma daha. İkisi de sırtıyordu. Birinin elinde ağ vardı, gladyatöre benziyordu.

Holly frene basıp durdu.

Çöldeyiz! Neden elinde bir balık ağı var?

Yine şansını denedi. Yetişkin birinin içinden ancak geçebileceği dar bir aralığa yöneldi. Tam varmak üzereyken at-kuyruklu şişman bir koruma önünü kesti, sararmış dişlerini göstererek sırtıyordu.

Kapana kısıldım. Kapana kısıldım. Kaçacak yer yok ve kalkanımı çalıştırabileceğim kadar büyü gücüm de kalmadı. Korumaları hipnotize edemem.

Bütün deneyimi ve eğitimine rağmen sakın kalmak çok zordu. Holly karnında hayvan içgüdülerinin fokurdamaya başladığını hissetti.

Hayatta kal. Ne yapman gerekiyorsa yap.

Ama ne yapabilirdi? Silahlı kas yığınlarına karşı silahsız çocuk büyüklüğünde bir peri ne işe yarardı?

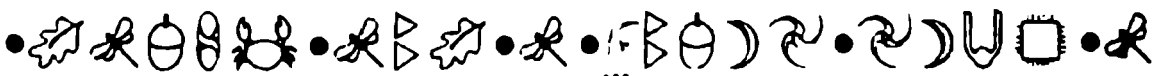
Korumalar Holly'nin etrafında düzensiz bir çember oluşturdular, dev vazoların arasında ağır çekimde sağlı sollu ilerlediler. Bütün hevesli gözler peri kızının üzerindeydi. Gittikçe yakına girdiler, kurbanın kaçıp kurtulmaması için ellerini de yana açıp çemberi daralttılar.

Holly adamların yaralarını ve çiçekbozuğu kabarcıklarını görebiliyordu, tırnakları ve kollarında çöl kumu vardı. Nefeslerinin kokusunu alabiliyordu.

Holly bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

"İmdat," diye haykırdı.

Ve gökyüzünden elmaslar yağmaya başladı.



Opal Koboï, “Bu bir lemur değil,” dedi. Ayak parmaklarından biriyle yerde tempo tutuyordu. “Lemur olmadığını biliyorum çünkü kuyruğu yok ve üzerinde kıyafetler var. Bu bir insan Mervall. Bir Çamur Çocuk.”

Kapının eşiğinde ikinci bir peri daha belirdi. Mervall Brill. Yıllar sonra Opal’i kilidendiği hücrelerinden çıkartacak kötü şöhretli Brill kardeşlerden biriydi. Yüzünde şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade vardı. Böyle bir ifade hiçbir yüzde hoş durmazdı.

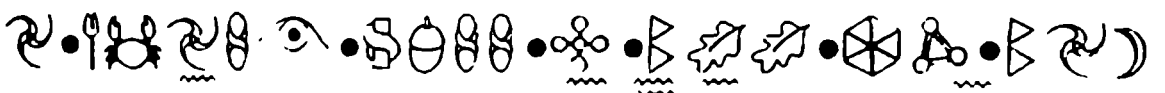
“Anlamıyorum Bayan Koboï,” dedi. Koyu kırmızı laboratuvar önlüğünün en üstteki düğmesini ilikledi. “Her şey lemur için hazırlanmıştı. Ayrıca Kronski’yi siz hipnotize ettiniz.”

Opal burnundan alev soluyordu. “Bunun benim hatam olduğunu mu ima ediyorsun?” Boğazını tuttu, sanki bunun düşüncesi bile nefes almasını güçleştiriyordu.

Mervall telaşla, “Hayır, hayır, hayır,” dedi. “Bu, Bayan Koboï’nin hatası olamaz. Sonuçta, Bayan Koboï kusursuzdur. Kusursuz olan hata yapmaz.”

Bu abartılı ifade mantıklı insanlar tarafından apaçık yaltaklanma olarak yorumlanabilirdi ama Opal Koboï bunu mantıklı ve adil buldu.

“Kesinlikle. Çok güzel söyledin Mervall. Ağabeyinin senin bilgeliğinin onda birine bile sahip olmaması gerçekten çok kötü.”



Opal kollarını havaya kaldırdı. “Ah, Tanrı aşkına, sana her şeyi söylemek zorunda mıyım? Biraz inisiyatif kullan.”

Mervall, o zaman hayvan çukuruna gitmek zorunda kalacak, diye düşündü.

DERİ MARKETİ

Elmaslar parıltılı bir yağmur gibi Holly’nin üzerine yağdı. Fenerlerin ışığında kayan yıldızlara benziyorlardı.

Holly, genç Artemis’in elmasları, dedi içinden. Bana bir şans sunuyor.

Korumalar bir an için büyülenmiş gibi elmaslara baktı. Yüzlerinde, birden uyanıp kendilerini çok iyi hisseden çocukların şaşkın ifadesi vardı. Parmaklarını uzattılar, elmasların sekip yere düştüğünü gördüler.

Sonra biri büyüyü bozdu. “Des diamants¹!” diye haykırdı.

Bu kelimenin yüksek sesle dile getirilmesi herkesi harekete geçirdi. Korumalar dizlerinin üzerine çöktü ve değerli taşları aramaya başladı. Bazıları taşların teknelerin içine de düştüğünü fark edince pis kokulu sıvıların içine girdi.

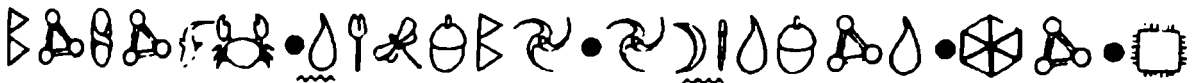
Holly, kargaşa, diye düşündü. Mükemmel.

Kafasını kaldırıncı siyah dikdörtgen pencereden dışarıya uzatılan elin geri çekildiğini gördü.

Bunu neden yapıyor, diye düşündü. Artemis’e göre bir eylem değil.

Ayağının dibine doğru dalışa geçen bir koruma Holly’ye içinde bulunduğu durumu hatırlattı.

¹ Fransızca’da elmaslar anlamında. Ç.N.



Açgözlülükle beni unuttular, taşları ceplerine doldurduktan sonra beni hatırlayabilirler.

Holly durup penceredeki Artemis'e selam verdi, sonra en 261
yakındaki ara sokağa doğru koşmaya başladı ama yüzü kıpkırmızı olan Damon Kronski'ye çarptı.

Damon, "İşte buradasın," dedi. "İkinizi de ele geçirdim. Bu, benim şanslı günüm olmalı."

Holly, bu ne zaman sona erecek, diye düşündü. Bu şanssızlık nerede son bulacak?

Kronski öfkeli bir fil gibi peri kızının üzerine yürüdü, renkli gözlüklerinin üzerindeki kaşları çatıldı. Yüzü tere bulanmıştı, dolgun dudağından bir damla ter aktı.

"Ama bu benim şanslı günüm değil," diye haykırdı. Ses tonundan kontrolünü kaybetmek üzere olduğu belliydi. "Bunun sebebi sensin. Sen ve ortağın. Gerçi alevli çukur onun işini bitirdi. Şimdi de seninle ilgileneceğim."

Holly şaşkındı.

Artemis öldü mü?

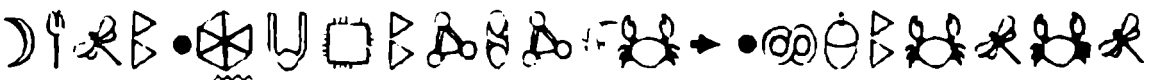
Buna inanamazdı. Asla. Kaç kişi Artemis Fowl'u alt ettiğini sanıp sonra bundan pişman olmuştu? Sayıları çok fazlaydı. Kendisi de bu kurbanlardan biriydi.

Holly ise öldürmesi çok daha kolay biriydi. Görüşü bulanıklaştı, kolları zayıf düştü ve göğsüne büyük bir ağırlık bindi. Hala kusursuz çalışan tek duyusu koku alma duyusuydu.

Ne kadar kötü bir son. Son nefesimde güvercin pisliklerinin kokusunu alıyor olacağım.

Kaburgalarının inlediğini duydu.

Keşke Kronski de bu kokuyu alabilseydi.



Aklına parlak bir fikir geldi, mangaldaki son kıvılcım gibi bir şeydi.

Kokuyu neden almasın? En azından bunu yapabilirim.

Holly büyü özüne odaklandı ve son büyüyü aradı. Derinlerde bir yerde bir kıvılcım çaktı. Kalkanını açacak veya insanları hipnotize edecek kadar güçlü değildi ama yaraları iyileştirmeye yarayabilirdi.

İyileştirme büyüleri genelde yeni yaralar üzerinde kullanılırdı ama Kronski'nin anozmisi hayatı boyunca var olan bir şeydi. Bunu şimdi iyileştirmek tehlikeli, hatta çok acı verici olabilirdi.

Holly, oh, diye düşündü. Canı acırsa acısın.

Gırtlığına sarılan kolun üzerinden uzandı, suratı Kronski'nin suratına çok yakındı, büyü gücünü parmak ucuna gönderdi.

Kronski korkmadı. "Bu nedir? Burnunu yakaladım mı oynuyoruz?"

Holly cevap vermedi, gözlerini kapattı, iki parmağını Kronski'nin burun deliklerine soktu, son kıvılcımları kanallara gönderdi.

"İyileş," dedi. Bir dilek ve duaydı.

Kronski şaşkındı ama hayal kırıklığına uğramamıştı.

"Hey, neler—" diye haykırdı. Sonra hapşırdı. Kurbanının üzerinden yuvarlanmasına sebep olacak kadar güçlü bir hapşırdı. "Sen ne yaptın çocuk? Parmaklarını burnuma soktun." Bir kez daha hapşırdı. Bu seferki daha da güçlüydü. Her bir burun deliğinden buhar fışkırdı.

"Sen bir zavallısın. Sen—"



Üçüncü bir hapşırıkla bütün bedeni irkildi. Kronski'nin gözlerinden yaşlar aktı. Bacakları titredi ve gözlük camları çatırdadı.

Kronski, "Aman Tanrım," dedi. Uzuvarını güçlükle kontrol ediyordu. "Bir şey değişti. Bir şey oldu."

Sonra kokuyu aldı.

Kronski, "Aaaah," diye bağırdı. Ciyaklamaya başladı. Kasları gerildi, ayak parmakları sertleşti ve elleri havayı pençeledi.

Holly, "Vay canına," dedi. Gırtlığına masaj yaptı. Bu, beklediğinden daha büyük bir tepkiydi.

Koku kötüydü ama Kronski'nin ölüyormuş gibi bir hali vardı. Holly'nin anlamadığı şey doktorun uyanan koku alma hissinin gücüydü. İlk kez görmenin neşesini veya ilk adımın verdiği mutluluğu alıp ikiye çarpması ve negatif halini hayal etmesi gerekti. Bir zehir topunu alıp gübre ve dikenlere batırdıktan sonra irinli sargılara sarsa, karışımı iğrenç sıvılardan bir kazanda kaynattıktan sonra sargıları Kronski'nin burnuna soksa, alacağı tepki bu olurdu.

Kronski böyle bir durumdaydı ve delirmek üzereydi.

Sırtüstü yerde yattı, havayı tırmaladı.

"Fowl," dedi. Kelimeyi ardı ardına yineledi. "Fowl, Fowl, Fowl, Fowl."

Holly dizlerinin üzerinde süründü, öksürdü ve kuru kumların üzerine tükürdü. Bütün varlığı sarsılmış ve ruhu yara almış gibiydi. Kronski'nin yüz ifadesine baktı ve adama soru sormanın anlamsız olduğuna karar verdi. Ekstinksiyonistler'in başkanı mantıklı cümleler kuracak durumda değildi.



Holly, bunu hak etti, diye düşündü. Bir süre hiçbir organizasyonun başına geçemez.

Holly bir şey fark etti. Kronski'nin camlarından biri tamamen kırılmış, ardındaki göz açığa çıkmıştı. İris garip bir mordu, sanki camların rengini almıştı ve Holly'nin dikkatini esas çeken başka bir detay oldu. Retinasının kenarları pütürlüydü, sanki minik balıklar tarafından kemirilmişti.

Holly, bu adam hipnotize edilmiş, diye düşündü. Adamı bir peri kontrol ediyor.

Ayağa kalktı ve tek terlikle en yakındaki ara sokağa daldı, açgözlü korumaların seslerini geride bıraktı.

İşin içinde bir peri varsa hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Hiçbir şey görüldüğü gibi değilse Artemis yaşıyor olabilir.

BALO SALONUNUN ALTINDA

Mervall Brill bir ceset dolabının krom kapısındaki görüntüsüne bakıp göz kırptı.

Ben yakışıklı biriyim, diye düşündü. Bu laboratuvar önlüğü göbeğimi gizliyor.

Opal ofisinden, "Brill!" diye haykırdı. "Beyin sıvısı ne oldu?"

Merv havaya sıçradı. "Sıvıyı emip beynini kurutuyorum Bayan Koboi."

Peri ağırlığını üzerinde insan yükünü taşıyan tekerlekli sedyeye verdi, kısa koridordan laboratuvara yöneldi. Opal Koboi'yle bu tesiste sıkışıp kalmak piknik yapmaya benze-



miyordu. Haftalardır içeride sadece üç kişiydiler ve soyu tük-
kenmek üzere olan hayvanların beyin sıvılarını emiyorlardı.
Opal istese kendisi için bin asistan tutabilirdi ama gizlilik ko-
nusunda über paranoyaktı. Opal'in paranoya seviyesi cansız
nesnelerin ve bitkilerin bile kendisini izliyor olabileceğinden
korkmasından belliydi.

Bir brifingde Brill kardeşlere, "Kameralar yetiştiriyoruz,"
diye bağırmıştı. "Lanet olasıca sentor Foaly'nin gözetleme ci-
hazlarını bitkilerin içine sokmadığı nereden belli? Bu yüzden
bütün çiçeklerden kurtulun. Kayalardan da. Onlara da güven-
miyorum. Asık suratlı küçük şeyler."

Bu yüzden Brill kardeşler bir öğleden sonrayı içinde din-
leme veya gözetleme cihazı olabilecek her şeyden kurtulmak
için harcamıştı. Tuvaletteki kendini yenileyen güzel koku
blokları bile gitmişti, çünkü Opal tuvalete girdiği zaman
blokların resmini çektiğinden emindi.

Merv, yine de Opal Koboi paranoyasında haklı, diye düşündü.
Laboratuvarın kapılarını açtı. LEP burada neler yaptığını öğrenirse,
Opal'i sonsuza kadar bir hücreye kilitlerler.

Kanatlı kapılar uzun ve normal tavanların üç misli yüksek-
liğinde bir laboratuvara açılıyordu. Gizemli bir yerdi. Tavana
kadar üst üste dizilmiş kafeslerin her birinin içinde hayvanlar
vardı. İnliyor ve ciyaklıyor, parmaklıkları takırdatıyor, kapı-
ları dövüyorlardı. Kafes ağının ortasında hayvanlara yiyecek
dağıtan bir paletli robot dolaşıyor, uygun kafeslere gri kitle-
ler tükürüyordu.

Ortadaki adada operasyon masaları vardı. Çok sayıda hay-
van uyuşturulmuş bir biçimde masalarda yatıyordu. Hepsi



Artemis sağ gözünü hafifçe araladı ve sağa sola bakındı. Tepesinde bir spot ışığı vardı, kalın bir krom kolun ucunda operasyon masasının tam üzerinde duruyordu.

Krom. Yansıtıcı.

Artemis, Mervall'in ne yaptığına baktı. Peri, Oktobağlar'ın dokunuşa duyarlı kontrol panelini eline aldı, bir Gnome klavyesini çıkardı. Sonra popüler bir peri pop şarkısı mırıldanırken şifresini girdi. Her bir notaya karşılık bir harfti.

“Periler hard rock sever!” diye mırıldandı.

Artemis bunun doğru olduğunu sanmıyordu ama şarkının kendisine Mervall'in şifresini vermesine sevinmişti.

Mervall bağlardan birini gevşetti ve Artemis'in kolunu serbest bıraktı. İnsan uyanacak olursa yapabileceği tek şey çırpınmaktı.

“Şimdi, benim sevgili sülüğüm, Opal Teyzen için bu pis işi yaparsan içindekileri bir kovaya sıkarak seni ödüllendireceğim.” İç geçirdi. “Neden en güzel cümlelerimi akılsız hayvanlarla paylaşıyorum?”

Sonra kavanozdan bir sülük aldı, iğnelerinin açığa çıkması için çimdikledi ve Artemis'in açıktaki bileğine yapıştırdı.

Artemis kendini birden çok iyi hissetti.

Uyuşturuluyorum, diye düşündü. Eski bir trol numarası. Ölmeden önce seni neşelendirir. Sonuçta, ölmek ne kadar kötü olabilir ki? Hayatım zaten zorluklarla geçti.

Mervall hızlıca kronometresine bir göz attı. Kardeşi arka taraftaki geri dönüşüm kafesinde çok uzun süre kalmıştı. Kırmızı yabandomuzu peri etinin tadına bakmaya karar verebilirdi.



“Gidip bakayım,” dedi. “Sülük dolmadan geri döneceğim. Önce kan, sonra beyin. Bayan Opal’in botlarına çok güzel demeliydin, kardeşim.”

Böylece, sendeleyerek yanından geçtiği her kafesin gözüne vurup hayvanları çıldırtarak kardeşine bakmaya gitti.

“Periler hard rock dinler bebeğim,” diyerek şarkısını söylemeye devam etti.

Artemis kendisini motive etmekte zorlanıyordu. Sedyenin üzerinde yatmak çok kolaydı, tüm dertlerinden kurtulacaktı.

Artemis, ölmeye karar verdiğinde kaç kişinin seni öldürmek istediğinin önemi kalmıyor, diye düşündü.

Hayvanların sakinleşmesini arzuladı. Cıvıltıları ve iniltileri ruh halini bozuyordu.

Bir yerlerde sürekli aynı kelimeleri tekrarlayan bir papağan bile vardı. tekrar tekrar, “Annen nerede?” diye soruyordu. “Annen nerede?”

Annem Angeline. Ölüyor.

Artemis gözlerini açtı.

Anne. Anne.

Serbest kalan kolunu kaldırdı ve rahatsız edici sülüğü Oktobağlar’a vurdu. Yaratık etrafa sümük ve kan saçarak patladı, Artemis’in kolunda minik askerlerin mızrakları gibi yarım düzine iğne bıraktı.

Eninde sonunda canımı acıtacak.

Artemis’in boğazı kuruydu, boynu yana büküktü ve görüşü berrak değildi. Yine de, klavyeye Mervall’in şifresini girip bağlarından kurtulması bir dakika bile sürmedi.



Bağlara alarm bağlıysa başım dertte demektir.

270 Ama bir klakson sesi duymadı. Koşarak yanına gelen ol-
madı.

Zamanım var ama çok değil.

İğneleri teninden çekip çıkardı. Yüzünü buruşturmasının sebebi canının yanması değil, bileğindeki kırmızı kenarlı deliklerin görüntüsüydü. Her birinden kan sızıyordu ama akış hızı yavaştı. Kan kaybederek ölmeyecekti.

Pıhtılaştırıcı. Tabii ki.

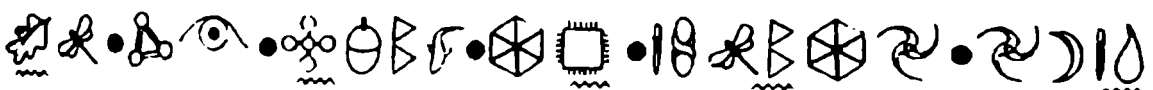
Artemis bir zombi gibi laboratuvarıda yürüdü, yavaş yavaş ilacın etkisinden kurtuldu. Önünde yüzlerce göz vardı. Hayvanlar şimdi sessizdi, tellere burunlar, gagalar ve patiler dayanmış, ne olacağını bekliyordu. Tek ses yiyecek dağıtan paletli robottan geliyordu.

Tek yapmam gereken şey kaçmak. Kimseyle dövüşmeme veya dünyayı kurtarmama gerek yok. Opal'i kendi haline bırak ve kaç.

Fakat tabii ki, Artemis Fowl'un dünyasında hiçbir şey bu kadar kolay değildi. Artemis bir kancanın ucundaki ağ göz-lüklerini taktı ve bir v-klavyeyi aktif hale getirerek Mervall'in şifresiyle sisteme giriş yaptı. Nerede olduğunu ve dışarıya nasıl çıkacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Masaüstündeki bir klasörün içinde bütün tesisin tasarım planları vardı. Güvenlik veya şifre yoktu. Neden olsun ki? Yukarıdaki insanlardan kimse aşağıya inmeyecekti, inse bile Gnome dilini okuyabilen yoktu.

Artemis olanları dikkatle ve artan bir endişeyle inceledi. Tesis birbirine bağlı modüllerden oluşuyordu, Ekstinksiyonistler'in binası altındaki eski tünellerin içine ku-



Opal, “Kesinlikle,” dedi. Birinin kendisini anlamış olmasından memnundu. “Hayvanlar ve sınırları sayesinde, ben şeytan cadılardan beri var olan en güçlü büyücüyüm. Ekstinksiyonistler benim arzu ettiğim yaratıkları yakalıyordu. Aptallar. Holografik alevlere kandılar. Ben sınırlarım almadan bu yaratıkları öldürür müyüm? Siz insanlar çok aptalsınız. Devletler güç için bir servet harcıyor ama bunca zamandır esas güç elinizin altında duruyor.”

Artemis, “Çok etkileyici bir konuşma,” dedi. Parmaklarını hareket ettirdi, sadece kendisinin görebildiği v-klavyenin tuşlarına bastı.

“Yakında—”

“Dur, söyleme, yakında yenilmez olacaksın.”

Opal, “Hayır,” dedi. Sabrını takdir etmek gerekiyordu. “Yakında zamanı değiştirebileceğim. Tek ihtiyacım olan—”

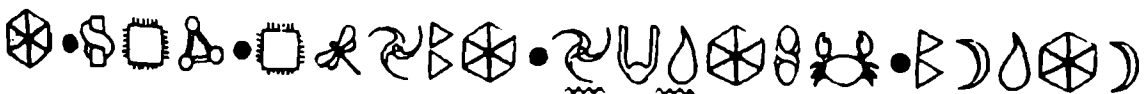
Ve birden Artemis’in zihninde taşlar yerli yerine oturdu. Bütün denklemi çözdü. Tesisten kaçabileceğini de biliyordu.

“Lemur. Tek ihtiyacın olan şey lemur.”

Opal el çırttı. “Kesinlikle Çamur Çocuk. Benim büyü güçlendiren formülümün son bileşeni o muhteşem lemurun beyin sıvısı.”

Artemis iç geçirdi. “Büyü güçlendiren formül mü? Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu?”

Opal kendisiyle dalga geçildiğini anlamadı, belki de Artemis’in ne demek istediğini anlamadı. “Daha önce elimde bir sürü lemur vardı ama LEP onların bir kısmına bir salgına engel olmak için el koydu ve geriye kalanları da bir yangında kaybettim. Bütün test deneklerim gitti ve sınırları yapay or-



Bu çok saçma, diye düşündü Artemis. Bu esnada bir maymundan dirsek yiyerek ciğerlerindeki hava boşaldı. Opal beni yakalamasa da bu yaratıklar yakalayacak. Onları bir yere sürmem lazım.

Artemis operasyon masalarından birinin arkasına sindi, yanından geçerken kaplanın anestezi serumunu kopardı, önünden geçen ayakların arasından kendine uygun bir hayvan aradı.

Opal dillerini taklit ederek yaratıklara kükredi. Kulakları tırmalayan bir sesteki ve hayvanlar odanın ortasında ikiye ayrılarak kadının iki yanından akıp gitmeye devam etti. Sürü yoluna devam ederken Opal parmak uçlarından çıkan enerjiyle yaratıkları hedef aldı ve yakınına girenleri baygın yere serdi. Kafesler titriyor, buzdolapları içindekileri yere boşaltıyordu.

Artemis, çabalarım boşa gidecek, diye düşündü. Gitme vakti.

Bir çift ayağa odaklandı ve havaya sıçramaya hazırlandı.

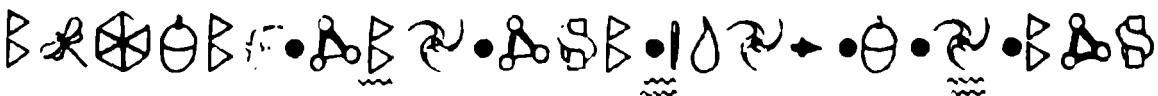
Bir Afrika zebrası, dedi içinden. Yanı at, yanı zebra, yüzlerce yıldır hiçbirini tutsak edilmedi. Pek de itaatkar bir binek hayvanı sayılmaz ama işe yarar.

Hayvana binmek Artemis'in Fowl Arap adarı tepesinde alışkın olduğundan daha zorluydu. Üzengileri, çatırdayan bir eyeri veya dizginleri yoktu. Zebranın korkudan aklını kaçırarak durumda olması da cabasıydı.

Artemis hayvanın boynunu okşadı.

Çok saçma, diye düşündü. Yaptığımız her şey. Soyu tükenen bir hayvana binen ölü bir çocuk.

Artemis zebranın yelesini kavradı ve hayvanı açık kapıya yönlendirmeye çalıştı. Zebra irkildi ve tekmeledi, başını yana çevirerek Artemis'i güçlü dişleriyle ısırmaya çalıştı. Ar-



temis topuklarını hayvanın yanlarına geçirdi ve tutunmaya çalıştı.

276

Opal kendisini öfkeli dalgadan korumakla meşguldü. Büyükcü avcılardan bazıları diğerleri gibi kolay korkmadı ve Opal Koboî tehdidinden kurtulmanın en iyi yolunun kadını yemek olduğuna karar verdi.

Minik peri şeytani bir balerin gibi eksenî etrafında dönüyor, omuzlarında bir balon gibi biriken, dirseklerine inerken güç kazanan ve sıvı titreşimlerle öne atılan büyülcü enerjiyi ellerinden fırlatıyordu.

Artemis daha önce böyle bir şey görmemişti. Çaresiz hayvanlar havada donup kalıyor, ivmeleri tükeniyor, birer heykel gibi yere düşüyordu. Korku dolu gözlerini devirerek yerde hareketsiz kalıyorlardı.

Gerçekten güçlüymüş. Daha önce böyle bir güç görmedim. Opal'in Jayjay'i ele geçirmesine asla izin veremeyiz.

Opal'in gücü bitmeye başlamıştı. Fırlattığı enerji akımları soluyor ve hedefi vurmadan havada daireler çiziyordu. Büyükcü gücünden vazgeçti ve belinden iki tabanca çıkardı. Tabancalarından biri, üzerine atılan bir kaplan tarafından yere düşürüldü ama Opal korkuya kapılmadı. Hemen diğer tabancayı geniş açığa göre ayarladı ve ateş ederken namluyu yana çevirdi, ardından silahın içindeki gümüş renkli enerjiyi serbest bıraktı.

İlk düşen kaplan oldu, yüzünde bir daha asla der gibi bir ifade vardı. Peşinden diğerleri geldi, çığlıklar, tıslamalar ve kükremeler yarıda kesildi.

Artemis, zebranın yelesini geriye çekerek hayvanı bir operasyon masasının üzerine çıkardı. Zebra burnundan soludu



ve şikayet etti ama emredileni yaptı, masanın üzerinde koştu ve ucuna gelince bir sonrakinin üzerine atladı.

Opal zebraya doğru ateş etti ama enerji havada uçan ak- 277
babalara çarptı.

Kapı tam önlerindeydi, Artemis zebranın tereddüt etmesinden korkuyordu, ama hayır – hayvan laboratuvarı holografik-alev odasına bağlayan koridora daldı.

Artemis hemen ağ gözlüklerinin kontrol panelini açtı ve rampayı ayarladı.

Platformun genişlemesi Artemis'i çıldırtacak kadar uzun sürdü, geçen saniyeler boyunca hayvanın üzerindeki biniciden kurtulmaya karar vermemesi için zebrayla daireler çizmek zorunda kaldı. Hem bu sayede peşlerinden gelirse Opal için de hareketli bir hedef olacaktı.

Yanlarından bir kartal geçti, tüyleri Artemis'in yanağına sürtündü. Bir misk faresi Artemis'in göğsüne tırmandı ve yükselen platformun üzerine atladı.

Yukarıda ışık vardı, sahte şerit ışıkların parıltısı mide bulandırıcıydı ama her şeye rağmen ışık ışıktı.

Artemis, “Haydi kızım,” dedi. Kendini bir kovboy gibi hissetti. “Yihuuu.”

Ekstinksiyonistler, Tommy Kirkenhazard'ın etrafında toplandı, sesler içinden geliyormuş gibi adamın havaya kaldırdığı parmağına odaklandı.

Tommy, “Herhalde önemli bir şey değildi,” diye itiraf etti. “Hayal görüyor olmalıyım. Sonuçta, hepimiz için çok stresli bir gündü.”



Artemis kargo kısmında sırtüstü yatıyor, son birkaç dakikanın rüya olup olmadığını merak ediyordu. Süper sülükler, uyuyan kaplanlar ve huysuz bir zebra.

Zeminin altında titreştiğini hissetti ve ışık hızını geçtiklerini anladı. Titreşimler birden sona erdi, yerini hafif bir vınlama aldı. Yavaşlıyorlardı!

Artemis, Holly'nin yanına gitti. Peri kızı öfkeyle üzerinde yazan değerleri değiştirebilecekmiş gibi ekranlara bakıyordu. Jayjay kopilot koltuğundaydı ve duruma hakim gibiydi.

Artemis lemuru işaret etti. "Çok saçma bir soru gibi gelebilir ama Jayjay..."

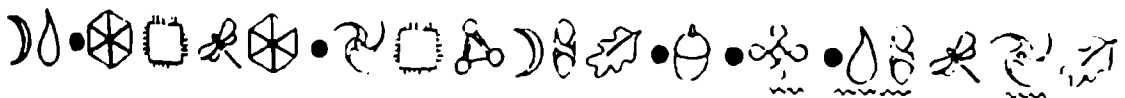
"Hayır. Otomatik pilot. Bu arada, seni yeniden görmek güzel. Seni kurtardığım için bana teşekkür etmesen bile."

Artemis peri kızının omzuna dokundu. "Bir kez daha, sana hayatımı borçluyum. Şimdi, minnettarlıktan hemen aksiliğe geçiş yapmayı sevmiyorum ama neden yavaşladık? Zamanımız azalıyor. Üç günümüz vardı, hatırlıyor musun? Geriye sadece saatler kaldı."

Holly ekranları gösterdi. "Tesisten biri izimizi sürüyor. Birinin bilgisayarı şemalarımızı indiriyor. Bana bunun hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Artemis, "Opal Koboi," dedi. "Her şeyin arkasında Opal var. Kendi büyü gücünü artırmak için hayvanların sıvılarını emiyor. Jayjay'e ulaşırsa yenilmez olacak."

Holly'nin şaşıracak zamanı olmadı. "Bu harika. Opal Koboi. Bu küçük seyahatte psikotik bir bileşenin eksik olduğunu biliyordum. Opal izimizi sürüyorsa bu hurdadan çok daha güçlü bir şeyle peşimizden gelecektir."



“Kalkanlar.”

“İşe yaramaz. İnsan radarlarını kandırabiliriz ama peri tarayıcılarında görünürüz.”

281

“Ne yapabiliriz?”

“Burada havada kalmamız lazım, etrafımızda durmadan insan taşıtları uçup duruyor. Sesaltı durumunda kalırız ve dikkati üzerimize çekmeyiz. Sonra son anda Fowl Malikanesi’ne doğru inişe geçeriz. Opal’in bizi yakalaması bir şeyi değiştirmez çünkü bize ulaştığı anda biz zamanda seyahat ediyor olacağız.”

Mulch Diggums posta kutusundan kafasını çıkardı. “Burada bir şey yok. Sadece birkaç altın para. Bende kalabilirler mi? Birinin Opal Koboï’den bahsettiğini mi duydum?”

“Endişelenme. Her şey kontrol altında.”

Mulch nahoş bir kahkaha attı. “Kontrol altında mı? Rath-down Parkı’ndaki gibi mi? Deri marketindeki gibi mi?”

Artemis, “Sen kötü zamanlarımıza denk geldin,” dedi. “Ama yakında bana ve Yüzbaşı Short’a saygı duymayı öğreneceksin.”

Mulch’in yüz ifadesi bundan şüphe duyduğunu gösteriyordu. “Gidip sözlükten saygı kelimesinin anlamına baksam iyi olur çünkü kelimeyi farklı bir anlamda kullanıyor olmalısın, öyle değil mi Jayjay?”

Lemur zarif ellerini çırttı ve kahkahaya benzer sesler çıkardı.

Holly, “Görünüşe göre entelektüel çiftini bulmuşsun, Mulch,” dedi. “Dişi olmaması çok kötü, yoksa evlenebilirsiniz.”



levitasyon ve benzeri şeylere— hala sahipti ama elinden şimşekler çıkarabilmesi için uzun süre dinlenmesi gerekiyordu. Yine de, Brill kardeşlerin bunu bilmesi gerekmiyordu.

283

“İşte benim planım. Laboratuvar kayıtlarını ses tanıma programına yükledim ve kısmi bir uyum buldum. Bu Çamur Çocuk her kimse orta İrlanda’da yaşıyor. Muhtemelen Dublin. Mümkün olduğunca çabuk oraya inmeni istiyorum, Descant. O maden mekiği gökten inmeye başlayınca...” Opal hayali bir sineği eliyle yakaladı ve avucunda sıkıp suyunu çıkardı. “Bekliyor olacağız.”

Descant, “Harikulade,” dedi.

FOWL MALİKANESİ

Holly mekiği Fowl Malikanesi’nin üzerine indirirken güneş çoktan doğmuş ve batmaya başlamıştı.

Artemis, “Zamanımız dolmak üzere ve bu mekiğin de zamanı dolmak üzere,” dedi. Holly bir elini kalbinin üzerine koydu. “Bir Numara’nın kıvılcımının içimde öldüğünü hissedebiliyorum ama hala yerinde.”

Artemis başıyla onayladı. Kendi evini görünce annesinin kendisine hemen ihtiyacı olduğunu hatırladı.

Eve dönmek zorundayım.

“İyi iş çıkardın Holly. Başardın. Arka avluya in. Mutfak kapısından içeri girebiliriz.”

Holly birkaç düğmeye bastı. “Arka tarafa dolaşıyorum. Alarm için tarama yapıyorum. İki tane buldum, üçüncü-



Mervall esnek ekranı biraz uzattı. “Kırmızı nokta. Doğu sahili.”

286

“Askeri üs mü?”

“Hayır, değil. Özel mülk. Savunması yok.”

Opal sandalyesinden kalktı. “Güzel. Birkaç tarama yap. Topları hazırla ve bizi oraya indir.”

“Tamam Bayan Koboi.”

“Ve Mervall?”

“Evet Bayan Koboi?”

“Descant’ın benden çok etkilendiğini sanıyorum. Bana çok fotojenik olduğumu söyledi. Zavallı ahmak. Ona benim böyle bir ilişkiye ayıracak zamanım olmadığını söyler misin? Aksi halde onu öldürmek zorunda kalacağım.”

Merv iç geçirdi. “Söylerim, Bayan Koboi. Kendine geleceğine şüphem yok.”

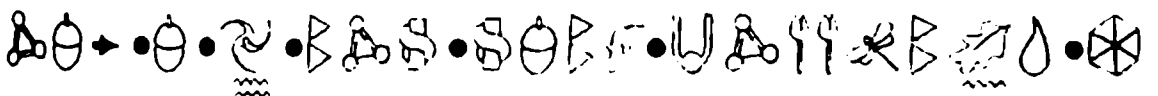
Artemis malikaneye yürürken Jayjay’in kafasını okşadı.

“Sakin ol küçük dostum. Artık kimse sana zarar veremez. Güvendeyiz.”

Holly merdivenlerde Artemis’in hemen arkasındaydı, iki parmağını öne uzatmış kendilerini takip eden olup olmadığına bakıyordu. Elinde bir silah yoktu ama yeterince momentumu sahip olursa iki parmağı bir insanın kemiklerini kırabilirdi.

“Haydi Artemis. Bir Numara zayıflıyor, hemen gitmemiz gerek.”

Artemis on ikinci basamaktaki ağırlığa duyarlı kapağın üzerinden atladı. “Geldik sayılır. Saniyeler kaldı.”



Çalışma odası bıraktığı gibiydi, dolabın kapakları hala açıktı, en üst raftan aşağı sarkan eşarp bir yılanı benziyordu.

Artemis, “Güzel,” dedi. Kendine güveni geri geldi. “Burası, tam burası.”

Holly nefes nefeseydi. “Tam zamanında. Sinyali canlı tutmakta zorlanmaya başlamıştım. Bir kokunun arkasından koşmaya benziyor.”

Artemis kolunu Holly’nin omzuna attı. Üçü de yorgun ve aç ama heyecanlıydı.

Holly’nin omuzlarında uzun süredir gizlemeye çalıştığı yorgunluk ve gerginlik görülüyordu.

Holly, “Öldüğünü düşündüm,” dedi.

Artemis, “Ben de,” dedi. “Sonra şimdi ölemeyeceğimi fark ettim.”

“Sanırım bunu bana daha sonra açıklayacaksın.”

“Sonra. Akşam yemeğinin ardından. Şimdi zaman akımını açabilir miyiz?”

Perdelerden biri hızla açılınca hışırtısı duyuldu. Genç Artemis ve Butler, ikisi de folyo giysiler içerisinde açığa çıktı. Butler fermuarını açınca göğündeki büyük silah açığa çıktı.

On yaşındaki Artemis, “Zaman akımı nedir?” diye sordu.

Mulch Diggums, cücelerin iyi servet tanrısı Shammy için yere bir altın para gömerken etrafındaki toprak birden patladı ve kendisini birden bir mekiğin burun kısmı üzerinde otururken buldu.

Geldiğini bile duymadım, diye düşündü. Olan Shammy’nin parasına oldu.



Mulch neler olduğunu bile anlayamadan kendisini gümüş bir dişbudak ağacının dibinde şakağına bir Neutrino dayanmış bir halde buldu. Sakalları hemen dalgalanıp namlunun etrafına dolanınca silahın dostane ellerde olmadığını anladı.

Mulch, “Güzel mekik,” dedi. Gözlerinin önündeki yıldızlar sönene kadar zaman kazanmaya çalıştı. “Sanırım fisıltı motoru.”

Önünde üç peri duruyordu. İki erkek biri dişiydi. Periler genelde tehditkar yaratıklar değildi ama erkekler silahlıydı ve dişi olanın bakışları başlı başına yetiyordu.

Mulch, “Bahse girerim,” dedi. “Sadece yanışını seyretmek için dünyayı ateşe verirsiniz.”

Opal tavsiyeyi cebinden çıkardığı küçük elektronik deftere not etti.

“Tavsiyen için teşekkürler. Şimdi bana her şeyi anlat.”

Mulch, bir dakika direnir sonra yalan yanlış şeylerden bahsederim, diye düşündü.

“Sana hiçbir şey söylemem, şeytan peri,” dedi. Şakağı hala silahın namlusuna dayalıydı.

Opal hayal kırıklığıyla, “Aaah,” dedi. “Kimse benden korkmuyor mu?”

Eldivenini çıkardı ve başparmağını Mulch’ın şakağına dayadı.

“Şimdi, bana her şeyi göster.”

Büyü gücünden geriye kalan kıvılcımlarla birkaç saniye içerisinde Mulch Diggums’un son birkaç günlük anılarını emdi. Arkasından yüklü miktarda toz toprak çıkarmaya alışkın biri için bile hoş bir his değildi. Mulch kafasının içinden



anılar çekilirken iki büküm oldu ve inledi. Opal istediğini aldıktan sonra Mulch baygın halde yere yığıldı.

Bir saat sonra cebinde bir LEP mekiğinin çalıştırıcı çipiyle uyanacak ve hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Opal gözlerini kapattı ve yeni anılara göz gezdirdi.

“Ah,” dedi. Gülümsedi. “Bir zaman akımı.”

Artemis, “Bunun için zamanımız yok,” dedi.

On yaşındaki Artemis, “Bence var,” dedi. “Evime ikinci kez girdiniz, en azından zaman akımının ne olduğunu açıklayabilirsiniz. Ayrıca, hala hayatta olduğunuzu da söylememe gerek yok.”

Artemis yüzünü örten saçlarını geriye atmaya çalıştı.

“Şimdi beni tanıyacaksınız. Herhalde.”

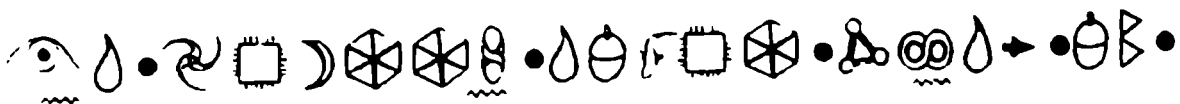
“Bu bir şampuan reklamı değil. Saçlarınla oynamayı bırak artık.”

Holly iki büklüm oldu, eli kalbinin üzerindeydi.

“Acele et, hadi,” dedi. “Yoksa sensiz gitmek zorunda kalacağım.”

Artemis, “Lütfen,” dedi. “Gitmemiz gerek. Ölüm kalım meselesi.”

Genç Artemis yerinden kıpırdamadı. “Geri döneceğinizi biliyordum. Her şey tam burada başladı. Güvenlik kamerası kayıtlarına baktım, birden burada ortaya çıktınız. Sonra beni Afrika’ya kadar takip ettiniz. Yaratığın hayatını kurtarırsam lemurla birlikte buraya gelebileceğinizi düşündüm. Vücut sıcaklıklarımızı gizledik ve beklemeye başladık. Ve işte buradasınız.”



Gelecekte gelen Artemis, “Dayanağı olmayan bir mantık,” dedi. “Lemurun peşinde olduğumuz belliydi. Lemuru aldıktan sonra buraya neden geri dönelim?”

“Mantığım hatalı olduğunu biliyorum ama kaybedecek bir şeyim yoktu. Gördüğünüz gibi, kazanacak çok şeyim vardı.”

Holly, Fowl’ların karşılıklı bōbürlenmesini dinleyecek durumda değildi.

“Artemis, bir kalbin olduğunu biliyorum. Henüz bunu bilmesen de sen iyi birisin. Hayatımı kurtarmak için elmaslarını feda ettin. Peki bizi rahat bırakmak için bizden ne istiyorsun?”

Genç Artemis uzun süre sorunun üzerinde düşündü.

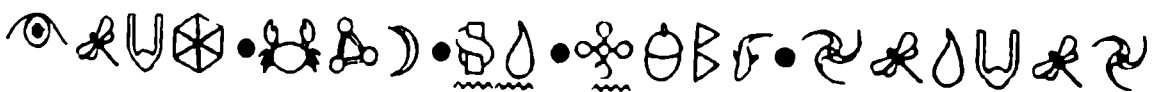
Sonunda, “Gerçeği,” dedi. “Bu yaşananlar hakkında tüm gerçeği bilmem gerek. Sen nasıl bir yaratıksın? Diğeri bana neden tanıdık geliyor? Lemuru bu kadar özel yapan nedir? Her şey.”

Diğer Artemis lemuru göğsüne bastırdı. “Makas getirin.”

Opal malikanenin içinde koşuyor, insanların evine izinsiz girdiği için ara sıra büyü mü bulantısına maruz kalıyordu.

Bir zaman akımı, diye düşündü. Heyecanla kıkırdadı. Sonunda teorilerimi test edebilirim.

Zamanı kendi arzuları için kullanmak uzun süredir Opal’in esas amacıydı. Birinin zamanın içinde geçişi kontrol etmesi en büyük güçtü ama büyü mü lemur olmadan yeterince güçlü değildi. Zamanı birkaç saat yavaşlatmak için bile bir grup LEP cadısı gerekiyordu, tünele bir kapı açmak için gereken büyü gücü muazzamdı. Gökyüzündeki ayı vurmak bile daha kolaydı.



Opal not defterini açtı.

Hatırlatma. Ayı vurmak? Uygulanabilir mi?

Ama tünele girecek olursa kısa süre içerisinde bu bilimi 291 öğreneceğini biliyordu.

Muhtemelen sezgisel bir organizmadır, sonuçta, ben bir dahiyim.

Merdivenlere ulaştı, yüksek insan merdivenlerini çıkmanın yeni botları üzerindeki etkisini umursamadı. Mervall ve Descant kadının peşinden gitti, Opal'in botlarını unutmasına şaşırdı.

Descant, "Ben o botlar için bir domuzla kafese kapatıldım," diye mırıldandı. "Ama şimdi merdivenlerde çiziliyorlar. Tipik Koboî tutarsızlığı. Sanırım ülser olmak üzereyim."

Opal sahanlığa ulaşmca hemen bir kapıya koştu.

Descant, "Oranın doğru kapı olduğunu nereden biliyor?" diye sordu.

Mervall, "Ah, bilmiyorum," diye cevap verdi. Ellerini dizlerine koydu. İnsan basamaklarını çıkmak periler için kolay değildi. "Belki de kapı büyülü bir ışıkla parlıyordur ya da büyülü rüzgarların uğultusunu duyuyordur."

Descant başıyla onayladı. "Haklı olabilirsin, kardeşim. Ve iğneleyici sözleri duyduğum zaman tanırım, biliyorsun."

Opal odada dolaştı, yüzünü buruşturdu.

"Gittiler," dedi. "Tünel kapanmak üzere. Ayrıca botlarım da mahvoldu. Çocuklar, suçlayacak birini anyorum."

Brill kardeşler birbirine baktı, sonra arkalarına döndüler ve hızla merdivenleri indiler.

Fakat yeterince hızlı değillerdi.



BÖLÜM 14: ZAMANDAKİ DELİK



HOLLY zaman akımına girdikleri anda rahatladı.

Şimdilik güvendeyiz.

Jayjay güvendeydi. Artemis'in annesi yakında iyileşecekti. Holly bunu gördükten sonra arkadaşının kendini beğenmiş yüzüne bir yumruk atmaya karar verdi.

Artemis, yapmam gerekeni yaptım, demişti. Gerekirse yine yaparım.

Ve Holly onu öpmüştü. Öpmüştü!

Holly, Artemis'in motivasyonunu çok iyi anlıyordu ama kendisine şantaj yapma ihtiyacı duyması kalbini derinden yaralamıştı.

Zaten yardım edecektim. Hiç şüphesiz.

Emirlere karşı gelir miydin? Artemis bunu yapmakta haklı mıydı?

Bu sorular yıllar boyunca Holly'nin zihnini meşgul edecekti. Tabii eğer geriye yılları kaldıysa.

Yolculuk öncekinden daha çetin geçti. Zaman akımı benlik duygusunu eritiyordu ve konsantrasyonunu gevşetme arzusu



şurupsu bir çekiciliğe sahipti. Parıldayan dalgalara sarılırken hayatı gözüne önemsiz görünüyordu. Sonsuz nehrin bir parçası olmak var olmanın güzel bir yoluydu. Peri ırkı salgın bir hastalıkla yok olsa bile, bundan kime neydi?

N° l'in varlığı bilincini uyandırdı, kararlılığını artırdı. Küçük şeytanın gücü zaman akımının içinde hissediliyordu, ışıltılı kırmızı bir enerji kendilerini geleceğe çekiyordu. Göl-
gelerde bir hareketlilik vardı. Hızlı hareket eden keskin şekil-
lerdi. Holly dişler ve bükülmüş parmaklar hissetti.

Bir Numara kuantum zombilerinden mi bahsetmişti? Muhtemelen bir şakadır. Lütfen şaka olsun.

Holly kendini, odaklan, diye uyardı. Yoksa emileceksin.

Kendisiyle birlikte seyahat eden varlıkları hissetti. Jayjay bulunduğu ortama göre çok sakindi. Artemis kenarda bir yerdeydi, kararlılığı bir bıçak gibi keskindi.

Holly, Bir Numara biz açığa çıkınca çok şaşırarak, diye düşündü.

N° l zaman akımından çıkıp Artemis'in çalışma odasında so-
mutlaşan gruba bakarken şaşkın değildi.

Parmağını ürkütücü bir biçimde havada sallayarak, "Hiç zombi gördünüz mü?" diye sordu.

Televizyondan Foaly'nin sesi geldi. "Tanrıya şükür." Ar-
dından tuttuğu nefesi verdi. "Bu, hayatımın en uzun on sani-
yesiydi. Lemuru getirdiniz mi?"

Jayjay, Foaly'nin sesini beğenip en yakındaki ekranı yala-
yınca cevap vermeye gerek kalmadı. Küçük lemur dili cızırdı-
yınca Foaly'ye öfkeli bir bakış atıp geri çekildi.

Sentor, "Bir lemur," dedi. "Dişi yok mu?"



vıyı alırken dikkatli ol. Orada bir de anestezi tablet olması lazım. Jayjay'e bir tane var, bir şey hissetmez."

Artemis, "Pekala," dedi. Gerekli malzemeleri aldı. "İçeriye yalnız gireceğim. Umarım annem beni tanır." 295

Holly, "Umarım," dedi. "Yoksa yabancı birinin bir lemurun beyninden sıvı almasına karşı çıkar."

Artemis'in eli anne babasının yatak odasının kapı kolu üzerinde bir süre kaldı. Kolun yansımasında kendi yüzünden bir düzine gördü. Hepsi endişeli ve asık suratlıydı.

Son şansım. Onu kurtarmam için son şansım.

Ben hep insanları kurtarmaya çalışıyorum. Benim bir suçlu olmam gerekiyordu. Nerede yanlış yaptım?

Bunları düşünecek vakti yoktu. Altın veya itibarından daha fazlası tehlikedeydi. Annesi ölüyordu ve kurtuluşu şimdi Artemis'in omzunda oturuyor, saçları arasında bit arıyordu.

Artemis kapı kolunu sıkıca kavradı. Kaybedecek zaman yoktu. Şimdi eyleme geçme zamanıydı.

Oda hatırladığından daha soğuktu ama bu değişim muhtemelen hayal gücünün bir ürünüydü.

Bütün zihinler aldanır. Benimki bile. Odayı soğuk algılamam benim ruh halimin bir uzantısı, başka bir şey değil.

Anne babasının yatak odası dikdörtgen bir odaydı, batı kanadında önden arkaya doğru uzanıyordu. Aslında bir odadan çok, apartman dairesi gibiydi, oturma odası ve ofis köşesi vardı. Dört direkli yatak, duvardaki ortaçağ penceresinden yazları yatak başına güneş düşecek şekilde yerleştirilmişti.



Artemis bir balerin gibi dikkatlice halının üzerine bastı, sarmaşık desenlere basmamaya özen gösterdi.

Sarmaşığa basarsan dokuza kadar say.

Kötü şans ihtiyacı olan en son şeydi.

Angeline Fowl yatağın üzerine fırlatılmış gibiydi. Baş keskin bir açıyla geriye yattığı için boyun çene çizgisi neredeyse düzdü, derisi neredeyse şeffaftı.

Artemis, nefes almıyor, diye düşündü. Panik göğüs kafesi içine sıkışmış bir kuş gibiydi. Yanıldım. Geç kaldım.

Sonra annesi acıyla nefes alınca bütün bedeni kasıldı.

Artemis cesaretini az daha tamamen yitiriyordu. Bacakları adeta kemiksiz birer lastikti ve alnı cayır cayır yanıyordu.

Bu benim annem. Yapılması gerekeni nasıl yapacağım?

Ama yapmak zorundaydı hem de hemen. Yapabilecek başka biri yoktu.

Artemis annesinin yanına gitti ve nazikçe yüzüne düşen saç tellerini kenara itti.

“Buradayım anne. Her şey yoluna girecek. Ben bir tedavi buldum.”

Angeline Fowl bir şekilde oğlunu duydu ve gözlerini araladı. Retinası rengini kaybetmiş, kış göllerinin soğuk maviliğine bürünmüştü.

“Tedavi,” dedi. “Küçük Arty’ın başarmış.”

Artemis, “Bu doğru,” dedi. “Küçük Arty seni iyileştirecek. Lemur sayesinde. Rathdown Parkı’ndaki Madagaskar lemurunu hatırlıyor musun?”

Angeline Fowl kemikli parmağını havaya kaldırdı, Jayjay’in burnunu okşadı. “Küçük lemur.”



Jayjay kadının iskeletimsi görüntüsünden rahatsız olmasa da Artemis'in kafasının arkasına gizlendi.

Angeline, "Tatlı lemur," dedi. Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. 297

Artemis, şimdi ebeveyn benim, diye düşündü. Annem çocuk.

"Onu tutabilir miyim?"

Artemis geriye doğru bir adım attı. "Hayır anne. Henüz değil. Jayjay çok önemli bir yaratık. Bu küçük havyan dünyayı kurtarabilir."

Angeline dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti. "Onu tutmama izin ver. Sadece bir saniyeliğine."

Jayjay, Artemis'in sırtına tırmandı, sanki kadının ne istediğini anlamış ve bu durumdan rahatsız olmuştu.

"Lütfen Arty. Onu tutmak beni rahatlatacak."

Artemis lemuru neredeyse annesine verecekti. Neredeyse.

"Onu tutmak seni iyileştirmez anne. Ondan alacağım sıvıyı sana enjekte etmem gerekiyor."

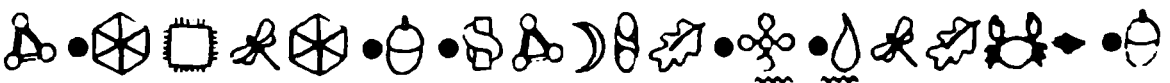
Angeline gücünü geri kazanmış gibiydi. Geriye çekildi, başını yatak başına dayadı. "Beni mutlu etmek istemiyor musun Arty?"

Artemis, "Senin sağlıklı olmanı tercih ederim," dedi. Lemuru vermeye çalışmadı.

Angeline, "Beni sevmiyor musun oğlum?" diye sordu. "Annemi sevmiyor musun?"

Artemis hemen ilkyardım çantasını açtı, enjeksiyon tabancasını eline aldı. Soluk yanağından bir damla yaş aktı.

"Seni seviyorum anne. Seni kendi yaşamımdan daha fazla seviyorum. Keşke Jayjay'i bulmak için nelere katlanmak zo-



runda kaldığımı bilseydin. Beş saniyeliğine kıpırdama, bu kabus sona erecek.”

298

Angeline gözlerini kısarak ona baktı.

“Bana iğne yapmanı istemiyorum Artemis. Sen eğitilmiş bir hemşire değilsin. Burada doktor yok muydu, yoksa hayal mi görüyordum?”

Artemis tabancayı ayarladı, şarj ışığının yeşile dönmesini bekledi. “Daha önce de iğne yaptım anne. Geçen sefer sen hastayken sana ilaçlarını ben...”

Angeline, “Artemis!” diye haykırdı. Ellerini çarşafın üzerine vurdu. “Sana lemuru bana vermeni emrediyorum! Hemen! Ve doktoru çağır.”

Artemis çantanın içinden bir şişe çıkardı. “Fazla sinirlisin anne. Kendinde değilsin. Panzehirden önce sana bir sakinleştirici vermem daha uygun olur.” Şişeyi tabancaya taktı ve annesinin koluna doğru uzandı.

Angeline, “Hayır,” diye çığlık attı. Şaşırtıcı bir güçle oğlunun kolunu kenara itti. “LEP sakinleştiricileriyle bana dokunma, aptal çocuk.”

Artemis olduğu yerde dondu kaldı. “LEP mi, anne? Sen LEP hakkında ne biliyorsun?”

Angeline suçlu bir çocuk gibi dudağını ısırды. “Ne? LEP mi dedim? Sadece üç harf, bir anlamı yok.”

Artemis geriye doğru bir adım daha attı, Jayjay’i korumak istercesine koluna aldı.

“Bana gerçeği söyle, anne. Burada neler oluyor?”

Angeline masum rolünü bıraktı, zarif elleriyle çarşafı dövdü, hayal kırıklığıyla ciyaktı.



“Senden nefret ediyorum Artemis Fowl. Baş belası insan. Senden tiksiniyorum.”

Bunlar, Artemis'in annesinin ağzından duymayı beklediği sözcükler değildi. 299

Angeline öfkeden çılgına döndü ama yataktan kalkmadı. Yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerini yuvalarında devirdi ve kollarıyla boynundaki kaslar çelik kablolar gibi gerildi. Bu sırada konuşmaya devam etti.

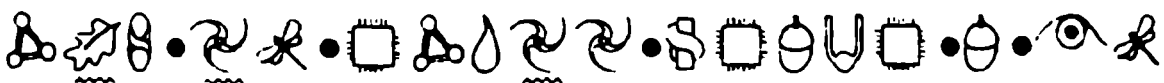
“Lemur benim olunca hepinizi yok edeceğim. LEP, Foaly, Julius Root. Hepinizi. O pis kokulu cüceyi bulmak için yerin altındaki bütün tünellere lazer köpekler göndereceğim. Ve dişi yüzbaşıya gelince, beynini yıkayacağım ve onu uşağım yapacağım.” Nefretle Artemis’e baktı. “Bana yakışan da böyle bir intikam olur, öyle değil mi oğlum?” Son iki kelime ağzından adeta bir yılanın dişlerinden damlayan zehir gibi çıktı.

Artemis lemura sarıldı. Küçük yarattığın göğsünde titrediğini hissetti. Belki de titreyen kendisiydi.

“Opal,” dedi. “Eve kadar bizi takip ettin.”

Artemis'in annesi Opal'in sesiyle, "Sonunda!" diye haykırdı. "Büyük dahi gerçeği anladı." Angeline'nin kolları kasıldı ve bedeni yataktan havalandı, etrafını bir sis kuşattı. Soluk mavi gözleri sisi delip geçiyor, Artemis'e doğru çılgın bakışlar atıyordu.

“Gerçekten kazanacağını mı düşündün? Savaşın bittiğini mi sandın? Kendini kandırmışsın. Sende büyü gücü bile yok. Oysa bende şeytan cadılardan beri kimsede olmadığı kadar büyü gücü var. Ve lemuru aldığım zaman artık ölümsüz olacağım.”



Artemis gözlerini devirdi. “Yenilmezi unutma.”

300

Opal/Angeline, "Senden nefret ediyorum," diye bağırdı.
"Lemuru alınca, ben ...ben..."

Artemis, “Beni korkunç bir biçimde öldüreceksin,” diye tamamladı.

“Kesinlikle. Teşekkür ederim.”

Angeline'nin bedeni dikey konuma gelene kadar bir kukla gibi eğildi büküldü, elektrikle yüklenen saçları tavana değiyordu.

“Şimdi,” dedi. İskeletimsi parmağını Jayjay’e uzattı. “Yaratıĝı bana ver.”

Artemis lemuru ceketine sardı.

“Gel de al,” dedi.

Holly çalışma odasında Artemis'in teorisini anlatıyordu.

N° 1 peri kızının konuşması bitince, “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu. “Önemli bir detayı unutmuyor musun? Mesela mantıklı olan kısmı.”

Foaly monitörlerden araya girdi. “Bunların hepsi saçmalık,” dedi. “Haydi periler. Biz işimizi yaptık. Şimdi yerin altına girme vakti geldi.”

Holly, “Birazdan,” dedi. “Artemis’e kontrol etmesi için beş dakika verin. Tek yapmamız gereken tetikte olmak.”

Foaly iç geçirdi. “Pekala, en azından mekiği hazırlamama izin ver. Destek güç Tara’da çağrı bekliyor.”

Holly bunun üzerinde düşündü. “İyi. Sen bunu yap. Ne olursa olsun hareket etmeye hazır olmalıyız. İşini bitirince malikaneyi tara, hemşirenin nerede olduğunu öğren.”



Şimdi sıra N° l'deydi. Cadının hareketleri gitgide yavaşlıyordu. Bu kadar güçlü biri için hayvan yağına sokulmak çok kötü olmalıydı. Holly parmağıyla kendi tüpünün ağzını kapattı, sonra N° l'in ağzına sokmadan önce ikinci tüpü temizledi. Cadı bir an için tepki vermedi, Holly geç kaldığını düşündü, ama N° l öksürdü ve kendine geldi, soğuk bir kış sabahı güçlkle çalışan bir motor gibiydi.

Holly, hayattayız, diye düşündü. İkimiz de hayattayız. Butler ölmemizi isteseydi ölmüştük.

Ayaklarını fiçinin dibine dayadı ve N° l'e sıkıca sarıldı. Sakin kalmaları gerekiyordu.

Sakin ol, diye sessiz mesaj gönderdi. Gerçi N° l'in empatisinin kapalı olacağını biliyordu. Sakinleş küçük dostum. Artemis bizi kurtaracak.

Tabii eğer hala hayattaysa, diye düşündü.

Artemis önünde duran annesinin kabus versiyonundan uzaklaştı. Jayjay ciyakladı ve kollarına sarıldı. Artemis lemuru sıkı sıkı tutuyordu, farkında olmadan hayvanın başındaki tüyleri okşadı.

Opal, "Yaratığı bana ver," dedi. "Başka seçeneğin yok."

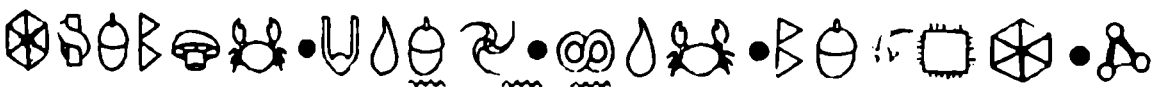
Artemis, başparmağı ve işaretparmağıyla Jayjay'in ensesini kavradı.

"Hayır, sanırım var."

Opal korkuya kapıldı. "Masum bir yaratığı öldürmezsin."

"Daha önce yaptım."

Opal çocuğun gözlerine dikkatle baktı. "Bunu yapacağını hiç sanmıyorum Artemis Fowl. Peri içgüdülerim bana aslın-



da görünmeye çalıştığın gibi taş kalpli bir katil olmadığını söylüyor.”

Bu doğruydı. Artemis, Opal’in planlarını bozmak için bile olsa, Jayjay’e zarar vermezdi. Yine de, bunu itiraf etmesine gerek yoktu.

“Kalbim gayet de taş gibi peri. İnan bana. Ruhumu araştırmak için büyümlü empati gücünü kullan.”

Ses tonu Opal’in duraksamasına sebep oldu. Artemis okunması zor biriydi ve sesi çelik gibi sertti. Belki de çocukla tehlikeli bir kumar oynamamalıydı.

“Pekala insan. Yaratığı bana ver, arkadaşlarının hayatını bağışlayayım.”

Artemis, “Benim arkadaşım yok,” dedi. Gerçi bunun anlamsız bir blöf olduğunun farkındaydı. Opal birkaç gündür hazırlık yapıyor olmalıydı. Şüphesiz malikanenin güvenlik kayıtlarını izlemişti.

Angeline Opal çenesini kaşdı. “Hmm, arkadaşın yok, öyle mi? Seni geçmişe kadar takip eden LEP perisi ve seni geçmişe geri gönderen şeytan cadıya ne diyeceksin? Tabii ki, bir de iri kıyım koruman var.”

Artemis, benimle dalga geçiyor, diye düşündü.

Opal/Angeline, “Gerçi,” dedi. “Butler artık senin dostun değil. Benim dostum.”

Bu, gerçekten endişe verici bir gelişmeydi, belki de doğruydı. Artemis genelde beden dili ve anlamları konusunda uzmandı ama bu çılgın periyi yorumlamakta güçlük çekiyordu.

“Butler asla kendi isteğiyle senin arkadaşın olmaz.”



Opal omzunu silkti. İnsan çocuk güzel noktaya parmak basmıştı. “Kendi isteğiyle olduğunu kim söyledi?”

Artemis’in beti benzi attı.

Lanet olsun.

Opal tatlı bir ses tonuyla, “Sana neler olduğunu açıklayayım,” dedi. “Küçük yardımcılarımın beyinlerini benimle ilgili rapor vermemeleri için biraz karıştırdım ve bir mekikle Haven’a gönderdim. Sonra kapanmadan zaman akımının içine atladım. Benim yeteneklerime sahip biri için çok kolaydı. Deliğe bir büyü bile koymadınız.”

Artemis parmaklarını şıklattı. “Bir şeyi unuttuğumu biliyordum.”

Opal hafifçe gülümsedi. “Komik. Her neyse, bütün bunlardan benim sorumlu olduğumu ya da olacağımı biliyordum, bu yüzden zaman akımından birkaç gün erken çıktım ve grubunu tanımak için zaman kazandım. Annen, baban, Butler.”

Artemis, “Annem nerede?” diye bağırdı. Öfkesi buzu döven bir çekiç gibi ruhunu eziyordu.

Opal, Angeline’nin sesiyle, “Ben buradayım, tatlım,” dedi. “Gerçekten hastayım ve geçmişe gidip benim için bir maymun getirmen gerek.” Alaycı bir kahkaha attı. “İnsanlar çok aptal.”

“Öyleyse, bu bir şekil-değiştirme büyüsü değil mi?”

“Hayır, gerizekalı. Angeline’nin inceleneneğini biliyordum. Şekil-değiştiren büyüleri sana sadece deriyi verir, benim gibi bir uzman bile görüntüyü kısa süre canlı tutabilir.”

Artemis, “Öyleyse, annem ölmüyor mu?” diye sordu. Cevabı biliyordu ama emin olmak istedi.



Opal dişlerini sıktı, sabırsızlıkla planının kusursuzluğunu açıklama arzusu arasında kaldı.

“Henüz değil. Ama sisteminin gördüğü hasar bir süre sonra geri çevrilemez. Onu uzaktan kontrolüm altına aldım. Hipnozun gelişmiş versiyonudur. Benim gibi bir güce sahip olunca organlarını uzaktan kontrol edebiliyorsun. Büyütropi’yi taklit etmek çocuk oyuncağıydı. Jayjay’i alınca zamanda kendi deliğimi de açabileceğim.”

“Öyleyse, gerçek sen yakında bir yerde misin?”

Opal sorulardan sıkılmaya başlamıştı. “Evet, hayır. Ne fark eder? Ben kazandım, sen kaybettin. Bunu kabul et yoksa herkes ölür.”

Artemis kapıya doğru geriledi. “Ama oyun henüz sona ermedi.”

Dışarıdan ayak sesleri ve tekdüze bir gıcırdama geldi. Artemis bahçe işleri konusunda çok deneyimli olmasa da, bir el arabası, diye düşündü.

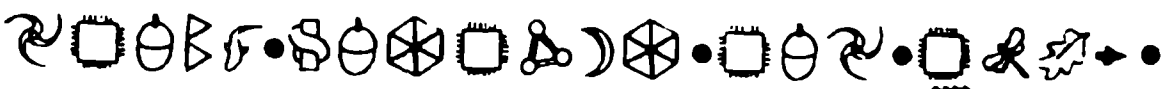
Opal, “Ah, bence oyun artık sona erdi,” dedi.

Ağır kapı menteşelerinden sökülerek açıldı. Butler odaya bir sedye soktu ve ardından içeri girdi, sırtını kamburlaştırmıştı ve titriyordu.

Opal, “Bu çok güçlü bir adam,” dedi. Butler’ı takdir eder gibiydi. “Onu hipnotize ettim ama arkadaşlarını öldürmeyi reddetti. Aptal adamın kalbi patlamak üzere olmalı. Onu ancak fıçıyı yapıp içini yağla doldurmaya ikna edebildim.”

Artemis, “Büyü gücünü etkisiz hale getirmek için,” dedi.

“Tabii ki, gerizekalı. Şimdi, oyun kesinlikle sona erdi. Butler benim son asımdı, oyun benim. Bütün aslar bentle. Sen



yalnızsın. Lemuru bana ver, ben de kendi zamanıma geri döneyim. Kimse acı çekmek zorunda değil.”

Artemis, Opal lemuru alırsa bunun acısını bütün gezegen çeker, diye düşündü.

Opal parmaklarını şıklattı. “Butler, hayvanı yakala.”

Butler, Artemis’e doğru bir adım attı, sonra duraksadı. Omuzları iyice gerildi ve parmakları görünmez bir boynu sıkarak gibi büküldü.

“Sana hayvanı yakala dedim, gerizekalı insan.”

Koruma dizleri üzerine çöktü ve yeri dövmeye başladı, kafasının içindeki sesten kurtulmaya çalışıyordu.

Opal, “Lemuru getir!” diye ciyaktı.

Butler’ın ağzından iki kelime çıkabildi. “Canın ...cehen-neme.”

Sonra kolunu tuttu ve yere yığıldı.

Opal, “Hay aksi,” dedi. “Kalp krizi. Adamı kırdım.”

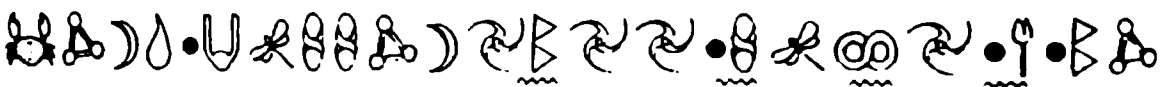
Artemis, odaklan, diye düşündü. Bütün aslar Opal’in elinde olabilir ama belki de bir zayıf noktası vardır.

Artemis, Jayjay’in çenesini okşadı.

“Saklan küçük dostum. Saklan.”

Ve lemuru hızla tavandan sarkan avizeye fırlattı. Jayjay havada uçtu, sonra cam taşlardan birine tutundu. Kendini hemen ışığın kenarına çekti, sallanan kristallerin arkasına gizlendi.

Opal, Artemis’e olan ilgisini hemen kaybetti, Angeline’nin bedenini avizenin seviyesine çıkarmaya odaklandı. Uzaktan kontrolle yerden çok yükselmenin kendi gücünü bile aştığını fark edince hayal kırıklığıyla ciyaktı.



“Doktor Schalke!” diye seslendi. Kendi ağzı da adama sesleniyordu. “Yatak odasına, Doktor Schalke!”

Artemis bu bilgiyi süzdü, sonra Opal’in altından geçip yatağın yanına gitti. Dört direkli yatağın yanında mobil bir defibrilatör² de vardı. Artemis çabucak cihazı çalıştırdı ve Butler’ın yanma götürdü.

Korumamn yüzü tavana dönüktü, üstünde görünmez bir taş varmış gibi göğsünün üzerindeydi. Yüzünden taşı hareket ettirmek için çaba sarf ettiği belli oluyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü ter içerisindeydi, dişlerini sıkıyordu.

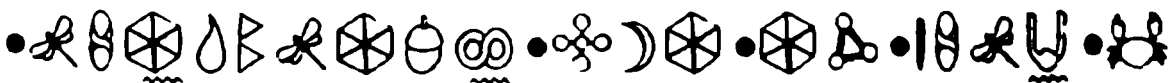
Artemis, Butler’ın gömleğini açtı. Kaslı, yaralı ve gergin göğsü açığa çıkardı. Eliyle kontrol edince kalbin atmadığını anladı. Butler’ın bedeni ölüydü; sadece beyni yaşıyordu.

Artemis, “Dayan eski dostum,” diye mırıldandı. Odaklanmaya çalıştı.

Defibrilatörün metal kollarını oldukları yerden aldı, tek kullanımlık güvenlik poşetlerini sıyrıp atınca ciltle temas edecek yerlerde iletken bir jel kaldı. Cihazın şarj olmasını beklerken metal kollar ağırlaşmış gibiydi, hazır yazan kısımda yeşil ışığı gördüğünde elinde büyük kayalar tutuyormuş gibiydi.

Odada kendisine yardım edecek kimse olmamasına rağmen, “Hazır!” diye bağırdı. Sonra metal kollar Butler’ın göğsüne koydu ve başparmağıyla şok düğmesine bastı, 360 jüllük elektriği korumasının kalbine gönderdi. Butler’ın bedeni kasıldı, Artemis’in burnuna yanmış et ve kıl kokusu dol-

² Defibrilatör: Kalbin normalin dışında hızlı atmasını durdurarak normal ritmine dönmesini sağlayan araç. D.N.



Sonra Artemis'in cümlesindeki detayın farkına vardı.

"On mu? Sen on yaşında olduğunu mu söyledin?"

Artemis etrafını kuşatan tehlikeyi unuttu, zaferin tadını çıkardı. Muhteşem bir andı.

"Evet, on dedim. Ben on yaşındayım. Gerçek annem bunu hemen fark ederdi."

Opal, Angeline'nin sol elinin tırnaklarını kemirdi. Düşünüyordu.

"Sen benim zamanımdaki Artemis Fowl musun? Seni geri getirdiler!"

"Öyle görünüyor."

Opal rüzgara kapılmış gibi havada şahlandı.

"Senden bir tane daha var. Buralarda bir yerde, bir Artemis Fowl daha."

Artemis, "Nihayet!" dedi. "Büyük peri dehası gerçeğin farkına varıyor."

Opal, "Onu bul," dedi. "Hemen onu bul. Şimdi."

Schalke gözlüklerini düzeltti. "Hemen ve şimdi. Bu, önemli olmalı."

Opal nefret dolu gözlerle adamın arkasından baktı. "Bu iş sona erince bütün malikaneyi yok edeceğim. Ve sonra, geri döndüğümde—"

On yaşındaki Artemis, "Dur söyleme," dedi. "Yeniden yok edeceksin."

YAKLAŞIK SEKİZ SENE ÖNCE



Her şey Artemis için bile çok kafa karıştırıcıydı. Kendisi geçmişe gitmese Opal gerçek zamanda var olmayacaktı. Geçmişe gitmesinin sebebi ise Opal'in yarattığı bir durumdu. Opal'in annesini hasta etmesinin sebebi Artemis'in annesini iyileştirmeye çalışmasıydı.

Fakat tek bir şeyden emindi, her şeyin arkasında Opal vardı. Hem arkalarında hem de önlerindeydi. Herkese hükmetmeye çalışıyordu. Bu bir zaman paradoksuydu.

Artemis, bu denklemde iki Opal var, diye düşündü. O zaman iki Artemis Fowl olmasının da sakıncası olmaz.

Ve plan kafasında şekillenmeye başlamıştı.

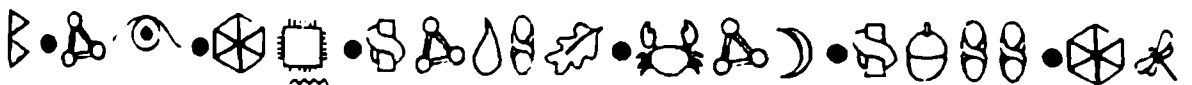
Genç Artemis bütün detayları dinleyip doğru olduklarına kanaat getirince, Butler'in bütün itirazlarına rağmen geleceğe gitmeyi kabul etmişti.

"Söz konusu olan annem, Butler," dedi. "Onu kurtarmalıyım. Şimdi seni ben geri dönene kadar onun yanında kalmakla görevlendiriyorum. Zaten bensiz bunu başaramazlar, öyle değil mi?"

Holly Short, "Öyle mi?" diye sordu. Sonra önlerinde zaman akımı açılınca, bilgisayar yapımı bir yılanın dev ağzına benzeyen deliği gören genç çocuğun yüzündeki küstah ifadenin silinişini seyrederken çok keyif aldı.

Genç Artemis'in kolu erirken, "Sakinleş, Çamur Çocuk," dedi. "Ve kuantum zombilerine dikkat et."

Zamanda seyahat diğer Artemis için daha zordu. Zaman akımının radyasyonuna bu kadar çok maruz kalan başka biri



etmesi mümkündü. Fakat bunu yapabilmek için planlarda var olmayan kuytu köşeleri ezbere biliyor olması gerekti.

Artemis koridorda zikzak çizdi, kameranın görüş açısını bir saniye geriden takip etti, sonra servis asansörünün boşluğuna yöneldi. Neyse ki, asansör bulunduğu kattaydı, yoksa kablolarla tutunarak aşağı inmek zorunda kalacaktı ve iplerden inmek usta olduğu konulardan biri değildi. Artemis elini dışarı uzattı ve zemin katın düğmesine bastı, kapı kapanıp bileğini yakalamadan elini hemen geri çekti. Güvenlik servis asansörünün aşağıya indiğini algılayacak ama kırmızı ışıklar yanmayacaktı.

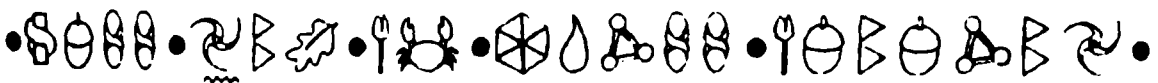
Mutfak seviyesine inince Artemis yerde yuvarlandı ve hareketlerini gizlemek için buzdolabının kapağını açtı. Kamera uzaklaşana kadar gölgelerin arasma sindi, sonra masanın üzerine sıçrayıp dışarı atladı.

Tüm bunları yaparken düşünüyordu.

En kötüsünü varsay. Küçük Artemis çaresiz, Holly ve Bir Numara etkisiz hale getirilmiş olabilir. Butler hipnotize edildiyse böyle bir şeyin olması çok güç değil. Opal komuta merkezinin yakınında bir yerde, annemi kontrol ediyor. İçimdeki büyü gücünü görebilen Opal'di, annem değil. Ailemin üzerine yaptığım büyüyü etkisiz hale getirdi.

Ve: Tabii ki B minör. B minörle başlıyorsa B minörle bitmesi gerekirdi. Bunu her aptal bilirdi.

Ana lobide bir ortaçağ zırhı duruyordu. Butler'm beş sene önce malikane kuşatıldığında trolle dövüşmek için giydiği zırhın aynısıydı. Artemis yavaşça zırha yaklaştı, sırtını kendisini kusursuz bir biçimde gizleyen gri-siyah duvar halısına yapıştırmıştı. Zırhın arkasına gizlendikten sonra yakındaki



bir aynanın tabanını oynattı, spot ışıklarının aynadan yansıyarak lobideki kameranın lensine odaklanmasını sağladı.

Artık güvenlik merkezine gidiş yolu temizdi. Artemis kararlı adımlarla yürüdü. Opal'in bulunduğu yere gidiyordu, bundan emindi. Güvenlik merkezinden bütün malikaneyi gözetleyebilirdi ve bulunduğu yer Angeline'nin yatak odasının tam altındaydı. Opal gerçekten annesini kontrol ediyorsa yakında olması daha iyiydi.

Birkaç metre kala haklı olduğunu anladı. Opal'in sesini uzaktan duydu.

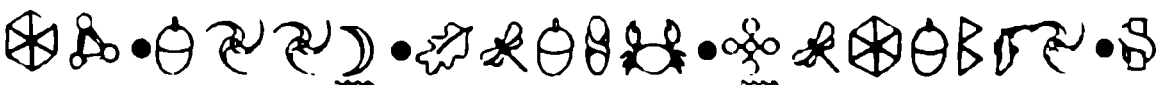
"Senden bir tane daha var. Buralarda bir yerde, bir Artemis Fowl daha."

Ya jeton düşmüştü ya da genç Artemis planlarını açıklamak zorunda kalmıştı. Opal, "Onu bul," diye haykırdı. "Hemen onu bul. Şimdi."

Artemis çabucak güvenlik merkezine girdi, ana lobiden erişilebilen bu gizli oda daha önce hem silahlar için cephanelik hem de tutsaklar için hücre vazifesi görmüştü. Şimdi içeride bir bilgisayar masası vardı ve yan yana dizilmiş monitörlere malikane ve çevresinin görüntüleri veriliyordu.

Monitörlerin önünde Opal vardı, üzerine bir LEP üniforması giymişti. Peri üniformasını çalmak için hiç zaman kaybetmemişti. Artemis üniformayı sadece birkaç dakika önce kasaya kilitlemişti.

Küçük peri telaşla aynı anda birden fazla iş yapıyor, bir yandan kamera görüntülerini incelerken bir yandan da Artemis'in annesini kontrol ediyordu. Siyah saçları terle ıslanmıştı ve çocuksu kolları harcadığı çabayla sarsılıyordu.



Artemis gizlice odaya girip hemen silah dolabının şifresini kodladı.

318

“Bu iş sona erince bütün malikaneyi yok edeceğim. Ve sonra, geri döndüğümde—”

Opal dondu kaldı. Odada bir şey tıkırdamıştı. Başını yana çevirince üzerine silah doğrultan Artemis Fowl’u gördü. Hemen bütün büyülerini bıraktı, bütün enerjisini karşısındaki çocuğu hipnotize etmeye harcadı.

“O silahı bırak,” dedi. “Sen benim kölemsin.”

Artemis’in başı döndü ama tetiğe çoktan basmış, içinde kas gevşeticiler ve sakinleştiriciler olan Butler’in özel karışımıyla dolu dart Opal’in boynuna saplanmıştı. Üniformanın boyun kısmı açıktaydı ve Artemis silah kullanmada usta olmadığı için böyle bir atışı ancak milyonda bir yapabiliirdi. Butler, Artemis sen bir dahi olabilirsin ama ateş etmeyi bana bırak çünkü sen duran bir fili bile arkasından vuramazsın, derdi.

Opal hemen boynundaki yaraya odaklandı, üzerine büyülü kıvılcımlar göndermeye koyuldu ama çok geçti. İlaçlar beynine nüfuz etti, içindeki büyü gücüyle olan bağını zayıflattı.

Başı dönmeye ve sallanmaya başladı, gerçek peri haliyle Bayan Kitap arasında gidip geldi.

Artemis, Bayan Kitap, diye düşündü. Şüphelerim doğruymuş. Denklemdaki tek yabancı.

Opal’in görüntüsü hemen kayboldu, kalkanı açılıp kapandı. Parmaklarından büyülü enerji akımları çıktı ve bu akımlar Artemis yukarıda neler olup bittiğine bakamadan monitörleri kızarttı.



“Şimdi enerji akımı fırlatabiliyorum,” diye mırıldandı Opal. “Bütün hafta boyunca enerjimi biriktirdim.”

Büyü şekil değiştirip dalgalandı, sonunda havada bir resim belirdi. Foaly’nin kaba bir görüntüsüydü ve kahkaha atıyordu.

Opal, “Senden nefret ediyorum, sentor!” diye çığlık attı. Havadaki soyut görüntünün üzerine atıldı ve içinden geçti. Sonra gözleri devrildi ve horlayarak yere yığıldı.

Artemis kravatını düzeltti.

Freud bile böyle bir günden sonra kafasını boşaltmak için pikniğe çıkardı, diye düşündü.

Artemis hemen anne babaşının yatak odasına koştu. Halının üzeri yağ tabakasıyla kaplıydı. İkişer çift peri ayak izi şişkin sedefe benzer tabakadan banyoya doğru gidiyordu. Artemis içeriden duş sesinin geldiğini duydu.

Opal, Bir Numara’nın büyü gücünü bastırmak için hayvan yağı kullanmış. Ne kadar iğrenç. Ne kadar korkunç.

Genç Artemis yerdeki yağları inceliyordu.

Büyük halini görünce, “Bak,” dedi. “Opal, Bir Numara’nın büyü gücünü bastırmak için hayvan yağı kullandı. Dahice.”

Duşun altından öğürme ve yakınma sesleri geliyordu. Butler, Holly’le N° 1’i yıkıyordu. İkisi ne mutlu, ne de sağlıklıydı.

Ama ikisi de hayatta.

Angeline yatağın üzerinde yatıyordu, kaz tüyü yorgana sarılmıştı. Solgun ve şaşkıncı, Artemis hayal mi görüyordu yoksa annesinin yanaklarına rengi geri gelmeye mi başlamıştı? Angeline öksürdü ve iki Artemis hemen annesinin yanına gitti.



Büyük Artemis tek kaşını kaldırarak küçük Artemis'e baktı. "Bu durumun ne kadar zor olduğunun farkındasın, değil mi," dedi.

On yaşındaki Artemis, "Kesinlikle," dedi. "Neden senin... benim çalışma odama bakıp araştırma yapmıyorum."

Artemis, bu bir sorun, diye düşündü. Benim merak. Her şeye galip gelir. Belki de genç halime beynini silmeyeceğime dair söz vermemeliydim. Bir şeyler yapmamız gerekecek.

Angeline gözlerini açtı. Gözleri mavi ve sakindi, karanlık yuvaların içinden etrafına bakındılar.

Angeline, "Artemis," dedi. Sesi bir ağacın kabuğuna sürtünen parmakların çıkardığı sese benziyordu. "Rüyamda uçtuğumu gördüm. Ve bir de maymun vardı..."

Artemis rahatlayarak iç geçirdi. Annesi güvendeydi, annesini kurtarmıştı.

"Lemurdu, anne."

Angeline hafifçe gülümsedi, uzanıp oğlunun yanağını okşadı. "Anne. Bunu söylemeni çok uzun zamandır bekliyordum. Çok uzun zamandır."

Yüzündeki gülümseme silinmeden Angeline'nin başı geriye düştü. Kadın doğal bir derin uykuya daldı.

Artemis, tam zamanında, diye düşündü. Yoksa odadaki lemuru veya halının üzerindeki yağları fark edebilirdi. Ya da sinsice kitap raflarının yanında gezinen ikinci Artemis'i.

Butler banyodan çıktığında sıırıslıklamdı, gömleğini çıkarmıştı, derisinin üzerinde hala defibrilatörün izleri vardı. Her zamankinden daha solgundu, destek almak için kapıya yaslanmak zorunda kaldı.



"Henüz sona ermedi," dedi.

322

Sonra motorun sesi güçlendi ve şiddetini artırdı.

Butler, "Vites değiştirdi," dedi. "Geri dönüyor."

Artemis'in kalbinin üzerine bir soğukluk çöktü, gerçi bunu bekliyordu.

Tabii ki geri dönüyor, diye düşündü. Böyle bir şansı bir daha bulamaz. Butler güçlükle yürüyor. Holly ve Bir Numara birkaç saat hiçbir işe yaramaz, ben ise sadece bir insanım. Opal şimdi geri çekilirse Jayjay'i sonsuza kadar kaybeder. Foaly'nin timi lemuru almak için Tara'dan yola çıkmıştır. Beş dakikalığına üstünlük Opal'de.

Artemis hemen bir plan yaptı. “Jayjay’i buradan götürmem gerek. Lemur malikanede olduğu sürece herkes tehlikede.”

Butler başıyla onayladı, alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı. “Evet. Cessna’ya gidebiliriz.”

Artemis, “Ben gidebilirim,” diye düzeltti. “Seni annemle arkadaşlarımı korumakla görevlendiriyorum. Ayrıca genç Artemis’i internetten uzak tut. O, en az Opal kadar tehlikeli.”

Mantıklı bir taktikti. Butler, Artemis'in bunu söyleyeceğini zaten biliyordu. Çok kötü durumda olduğu için Artemis'i yavaşlatırdı. Ayrıca, malikane Opal'in uşaklarının içeriye girip intikam alması için savunmasızdı.

“Pekala. Üç bin metrenin üzerine çıkma ve flaplara dikkat et – bazen takılıyorlar.”

Artemis bilmiyormuş gibi başıyla onayladı. Talimat vermek Butler'ı rahatlatıyordu.



Artemis olumsuzca başım iki yana salladı. “Silaha gerek yok. Holly’nin gözü bana yardım etse bile nişan almakta hala çok kötüyüm. Muhtemelen kendime zarar veririm. Hayır, tek ihtiyacım olan bir yem.” Durdu. “Ve güneş gözlüğüm.”



büyük bir kısmı çıkarılmış ve yerini hafif polimer almıştı. Eskiden yakıt tankının olduğu yerde şimdi küçük bir batarya vardı.

Hala yapılması gereken birkaç ayar vardı ama Artemis uçağın gökyüzünde süzulebileceğine inanıyordu. Ümit ediyordu. Küçük uçağının kusursuz çalışmasını beklemiyordu. Mutfak kapısından avluya çıktı ve çayıra doğru koşmaya başladı. Şansı yaver giderse uçak kalkana kadar Opal nerede olduğunu fark etmezdi. Tabii ki, uçak kalktıktan sonra kendisini görmesini istiyordu. LEP destek güçlerinin gelmesi için zaman kazanması gerekiyordu.

Artemis yüz metre koştuktan sonra bacaklarının yorulmaya başladığını hissetti. Çok atletik biri değildi ve her ne kadar seyahat ederken kaslarına odaklanmaya çalışsa da zaman akımında seyahat fiziksel gücünü değiştirmemişti. Daha atletik biri olmayı çok isterdi. Zihin maddeden üstündür deneyi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Eski çiftlik kapısı kapalıydı, bu yüzden Artemis ağır kilitle uğraşmak yerine çitlerin üzerinden atladı. Ceketinin içindeki lemurun sıcaklığını hissediyordu, Jayjay kollarını çocuğun boynuna dolamıştı.

Artemis, Jayjay güvende olmalı, diye düşündü. Onu kurtarmak zorundayım.

Garajın kapıları görüldüğünden daha sağlamdı ve girişte şifre girmek için bir panel vardı. Artemis şifreyi girdi ve kapıları açtı, batan güneşin koyu turuncu ışınları içeriye doldu. İçeride, tezgahların ve alet arabalarının yanında, modifiye edilmiş Cessna duruyordu. Uçak bir güç kablosuna bağlı-



di. Artemis kabloyu soketinden çıkardı ve kokpite girdi. Pilot koltuğuna oturdu ve bu uçağı ilk kez tek başına uçuracağını fark etti.

Dokuz yaşında. Daha yüksek bir koltuğa ihtiyacım var.

Motorlar hemen ve çok sessizce çalıştı. Ses sadece pervanelerden ve uçuş öncesi kontrolleri yapan Artemis'in açıp kapattığı anahtarlardan geliyordu.

Haberler iyiydi. Güç yüzde seksendi. Küçük uçak bu güçle yüzlerce mil uçabilirdi. İrlanda sahilinde Opal'i peşine takıp dolaşmaya yeterdi. Fakat flaplar sorunluydu ve parçalardan bazıları eskiydi.

Üç bin metrenin üzerine çıkma.

Ceketinin içindeki yolcuya, "Her şey iyi olacak," dedi. "Kesinlikle iyi olacak."

Gerçeği mi söylüyordu? Emin değildi.

Çayırılık çok genişti ve malikane duvarına doğru hafif eğim alıyordu. Artemis Cessna'yı hangardan çıkardı, uzun bir piste sahip olmak için uçağın burnunu yana çevirdi. Normal şartlarda beş yüz metrelik çimenlik kalkış için yeterliydi. Fakat rüzgar arkadan esiyordu ve çimenlerin uzunluğu olması gerekenden biraz daha fazlaydı.

Tüm bunlara rağmen her şey çok iyi olacak. Bundan daha zor şartlarda da uçtum.

Kalkış eğitim kitaplarında yazdığı gibiydi. Artemis burun tekerleğini üç yüz metrede geri çekti ve kuzey duvarının üzerinden geçti. Bu yükseklikten bile batıda İrlanda denizini görebiliyor, siyah dalgaların uçlarında güneş ışığı parlıyordu.



Bir an için, sadece bir saniyeliğine, içinden kaçmak geldi ama yapmadı.

Artemis, tamamen değiştim mi, diye düşündü. Küçük suçlardan bile uzak durduğunu fark etti. Kısa süre öncesine kadar kendisi için her tür suç kabul edilebilirdi.

Hayır, diye karar verdi. Dünya üzerinde hala açığa çıkarılmayı, terlikleri ve ellerinde bir kaşıkla vahşi bir ormanın ortasına atılmayı ve eşyalarının çalınmasını hak eden insanlar vardı. Sadece onları bulmak için daha çok çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Artemis kanat kameralarını çalıştırdı. Aşağıda şimdi böyle biri vardı. Kendini beğenmiş ve soğukkanlı bir periydi. Artemis malikaneye doğru yürüdüğünü gördü, kafasında hala Holly'nin kaskının olduğunu fark etti.

Ben de bundan korkuyordum. Kaskı yanına almış. Çok değerli bir parçadır.

Yine de, kadının ilgisini çekmekten başka çaresi yoktu. Ailesinin ve arkadaşlarının hayatı tehlikedeydi. Artemis, Cessna'yı otuz metreye indirdi, Opal'in üzerine doğru gitti. Opal motorları duymuyor olabilirdi ama Holly'nin kaskındaki sensörler bir düzine uyarı verecekti.

Opal olduğu yerde durdu, kafasını gökyüzüne kaldırdı ve küçük uçağa baktı.

Artemis, haydi Opal, diye düşündü. Yemi yut. Termal tarama yap.

Opal malikaneye doğru kararlı adımlarla yürürken LEP botlarından birinin topuğuyla diğerinin parmak ucuna bastı.

Opal, gerizekalı uzun boylu peri, diye düşündü. Ben kraliçe olunca -hayır- imparatoriçe olunca, bütün uzun boylu perilerin bacaklarını kısalta-



cağım.Ya da, daha iyisi, boyumun uzaması için beynime bir insan hipofiz bezi taktırırim. Periler arasında bir dev, fiziksel ve zihinsel olarak.

Başka planları da vardı: Bir Opal kozmetik yüzü hayranlarının birkaç saniye içerisinde Koboî güzelliğine sahip olmasını sağlayabilirdi. Ruh halini okuyup kendisini neşelendirecek kokuları püskürten homeopatik bir uçan koltuk.

Ama bu planlar imparatoriçe olana kadar bekleyebilirdi. Şimdi ilk önceliği lemurdu. Hayvanın beyin sıvısı olmadan amaçlarına ulaşması yıllar sürerdi. Ayrıca büyü, bilimden çok daha kolaydı.

Opal kaskı kafasına taktı ve içindeki baloncuklar kaskın perinin kafatasına oturması için otomatik olarak şişti. Şifreli bir güvenlik duvarı vardı ama birkaç kez göz kırpıp ellerini hareket ettirerek güvenliği hemen aştı. Bu LEP kaskları kendi araştırma geliştirme bölümündekiler kadar gelişmemişti.

Kaskın fonksiyonları erişime açılınca vizörün ekranları çalıştı ve kırmızıya döndü. Kırmızı tehlike demektir. Bir şey yaklaşıyordu. Üç boyutlu bir radar taraması yukarıdaki bir uçağı işaret etti, şekil tanıma yazılımı bunu insan yapımı bir Cessna olarak algıladı.

Opal hemen termal tarama modunu seçti ve kaskın kızılötesi detektörü uçağın içinden gelen elektromanyetik dalgaları incelemeye koyuldu. Güneş panelleri biraz parıldıyordu ama taramanın sonucunda pilot koltuğunda oturan turuncu bir kitle açığa çıktı. Uçakta başka hiç kimse yoktu. Kaskın biyometre okuyucusu pilotu hemen Artemis Fowl olarak tanımladı, bulanık formun üzerine hemen üç boyutlu bir ikon bindirdi.



Opal, “Tek başına,” diye mırıldandı. “Beni evden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun Artemis? Bunun için mi alçaktan uçuyorsun?”

Ama Artemis teknolojiyi biliyordu ve termal tarama yapacağıının farkındaydı.

Peri, “Elinde ne var?” diye sordu merakla. “Ya da gömleğinin içinde.”

Artemis’in kalbinin üzerine odaklandı ve ilki üzerine binmiş ikinci bir ısı kaynağını keşfetti, rengi Artemis’in sıcaklığından bir ton daha kırmızıydı.

Çaresiz bir durumda olmasına rağmen Opal çocuğu takdir etti. Lemurun sıcaklık izini kendisinininkiyle gizlemeye çalışmıştı.

“Zekice ama dahice değil.”

Ve Opal Koboi’yi yenmesi için dahice eylemlere ihtiyacı vardı. İkinci Artemis’i yanında getirmek güzel numaraydı, bunu önceden tahmin etmesi gerekirdi.

Kendi kibrimin kurbanı oldum, diye düşündü. Bu, bir daha olmayacak.

Kask hemen Cessna’nın telsiz frekansına girdi ve Opal çocuğa bir mesaj gönderdi.

“Lemur için geliyorum çocuk,” dedi. Üniformanın kanatlarına birkaç büyü kıvılcımını gönderdi. “Ve bu sefer seni kurtaracak bir sen de olmayacak.”

Artemis Cessna üzerinde yapılan taramaları göremez veya hissedemezdi ama Opal’in uçakta kaç kişi olduğunu anlamak için kaskın termal tarama özelliğini kullanacağını biliyordu.



Belki X-ışını taraması da yapardı. Jayjay' i kendi vücut sıcaklığıyla gizlemeye çalışıyor gibi görünecekti ama bu sadece bir kandırmacaydı ve Opal' in buna bir saniyeliğine bile kanacağını düşünmüyordu. Perinin değerli ödülünün kaçtığını öğrenince kendisini takip etmemesi mümkün müydü?

Artemis sancağa yöneldi, Opal'i kameradan ayırmadı, Holly'nin üniformasının kanatlarının açılmasına sevindi.

Kovalamaca başladı.

Yemi kaçıyor gibi gösterme zamanıydı.

Artemis malikaneden uzaklaştı, koyu mor renkteki denize doğru yöneldi, gazı kökledi, uçağın düzgün bir biçimde hızlandığını görünce mutlu oldu. Bataryalar motorları sürekli güçle besliyor ve atmosfere bir gram karbondioksit salmadan uçağı uçuruyordu.

Artemis kuyruk kısmını gösteren kameraya göz attı ve monitörde uçan periyi görünce hiç şaşırmadı.

Büyü üzerindeki kontrolü sakinleştiriciler yüzünden azaldı, diye tahmin etti. Opal'in şimdi üniformayı çalıştıracak kadar gücü olabilir ama kısa süre sonra dartın etkileri tamamen ortadan kalkacak ve havada yıldırımlar uçuşacak.

Artemis güneye döndü, girintili çıkıntılı sahili takip etti. Dublin'in çok kadı apartmanlarının gürültü ve kargaşası, dumanı tüten bacalar ve havada uçan helikopterler yerini kuzey-güney demiryolu tarafından gölgelenen gri kayalara bıraktı. Deniz sahilin içine uzanıyor, milyonlarca parmağıyla kumları, çalıları ve kil taşlarını ıslatıyordu.

Balıkçı tekneleri gürültüyle şamandıraların arasında gezi-
niyor, arkalarında beyaz köpükler bırakıyor, denizciler uzun



çubuklarla istakoz sepetlerini topluyordu. Dört bin metrede şişman bulutlar vardı, karınları yağmur doluydu.

Kimse kafasını kaldırıp yukarı bakmadığı sürece huzurlu bir gece.

Gerçi bu yükseklikte Opal'in belirli belirsiz uçan formunu bir kartal sanmak mümkündü.

Artemis'in planı ümit ettiğiinden daha iyi gitti. Opal'le uğraşmadan altmış mil gitti. Artemis ümitlenmeye başladı.

Yakında, diye düşündü. LEP desteği gelecek.

Telsizi cızırdadı.

"Artemis? Orada mısın, Artemis?"

Butler'dı. Sesi çok sakın geliyordu, ne zaman ciddi bir şeyden bahsedecek olsa böyle olurdu.

"Butler, eski dostum, buradayım. Bana iyi haberler ver."

Koruma mikrofona iç geçirdi, statige sebep oldu.

"Cessna'nın peşinden gitmiyorlar. Birinci öncelik sen değilsin."

Artemis, "Bir Numara," dedi. "Onu yerin altına sokmaları gerek, biliyorum."

"Evet. O ve—"

Artemis, "Daha fazla konuşma eski dostum," dedi. "Opal dinliyor."

"LEP burada Artemis. Geri dön ve buraya gel."

Artemis kararlı bir biçimde, "Hayır," dedi. "Annemi bir daha riske atamam."

Artemis garip bir çatırtı duydu, Butler'ın mikrofonun sapını boğmaya çalıştığını hayal etti.

"Pekala. O zaman başka bir yere git. Kazarak içine girebileceğimiz bir yere."



“Peki, şu anda güneye doğru gidiyorum, öyleyse neden–”
Artemis üstü kapalı tavsiyesini tamamlayamadı çünkü kalandan kulakları sağır eden bir cızırtı geldi. Tiz ses sonrasında bile kulaklarında yankılandı, bir süre Cessna’yı kendi haline bıraktı.

Kendine geldiği anda gövdeye bir cismin çarpmasıyla kontrolü yeniden yitirdi.

Güneş panellerine ait göstergelerden bir kısmı kırmızı ışıkla parıldadı. En azından on panel darbenin etkisiyle devre dışı kalmıştı.

Artemis yarım saniyeliğine kuyruk kısmındaki kamera-dan gelen görüntüye odaklandı. Opal artık arkasında değildi. Buna şaşırmaya gerek yoktu.

Telsizden gelen perinin sesi uğursuz ve huysuz bir tona sahipti.

“Artık güçlüyüm Çamur Çocuk,” dedi. “Zehrin gitti, sistemimden temizlendi. Gücüm artıyor ve daha fazlası için açım.”

Artemis cevap vermeye gerek görmedi. Bütün gücü ve düşünme yeteneğine Cessna’yı kullanmak için ihtiyacı vardı.

Opal bu sefer iskele tarafındaki kanada çarptı, kollarını güneş panellerine geçirdi, suyun yüzeyindeki ince buz tabakasını kıran bir çocuk gibiydi, neşeyle kollarını havada sallıyor ve kanatları arkasında vızıldlıyordu. Uçak rotasından çıktı ve Artemis uçağın kontrolünü kaybetmemek için çaba sarf etti.

Artemis, bu kadın deli, diye düşündü. Katıksız deli.

Ve.

O paneller eşsizdi. Bir de kendisine bilimkadını diyor.



Opal kanadın üzerine çıktı ve zırlı yumruğunu gövdeye geçirdi. Yeni paneller kırıldı ve Artemis'in omzunun üzerindeki polimerin üzerinde küçük yumruklar büyüklüğünde bükülmeler oldu. Minik çatlakların arasından içeriye rüzgar girmeye başladı.

Opal'in sesi hoparlörden duyuldu. "Yere in, Fowl. Yere inersen işimiz bittiğinde malikaneye geri dönmem. Yere in!"

Her bir yere in emri kokpite indirilen yeni bir yumrukla pekiştirildi. Kokpitin camı içeriye doğru patladı, Artemis'in üzerine pleksiglas parçalar yağdı.

"Yere in! Yere in!"

Artemis, değerli olan sende, diye kendi kendine hatırlattı. Güç sende. Opal, Jayjay'i öldürmeyi göze alamaz.

Rüzgar Artemis'in yüzüne deli gibi çarpıyor ve göstergeler Opal LEP üniformasıyla değerleri bozmuyorsa anlamsız rakamlar gösteriyordu. Fakat Artemis'in hala bir şansı vardı. Bu Fowl'un hala dövüşecek gücü kalmıştı.

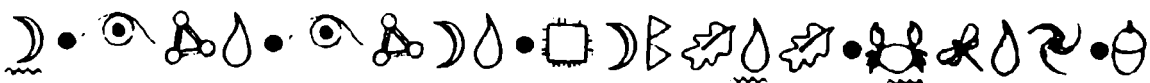
Uçağın burnunu aşağı indirdi ve sola manevra yaptı. Opal kolaylıkla uçağa adım uydurdu, gövdeyi parçalamaya devam etti. Batan güneşin ışıkları altında Opal her şeyi yok eden bir gölgeden ibaretti.

Artemis denizin kokusunu aldı.

Çok alçaktayım. Çok erken.

Paneldeki göstergelerden bir kısmı daha kırmızıya döndü. Güç bağlantısı kesilmişti. Bataryalara erişemiyordu. Altimetre fırıl fırıl dönüyor ve bipliyordu.

Opal yan taraftaki penceredeydi. Artemis, minik dişlerini göstere göstere kendisine sırtıttığını gördü. Bir şey söylü-



yor, bağınyordu. Fakat telsiz artık çalışmıyordu. Böylesi daha iyiydi.

334

Artemis, hayatının en keyifli dakikalarını geçiriyor, diye düşündü. Ne kadar eğlenceli.

Artemis kontrollerle boğuşuyordu. Sorunlu flaplar artık son endişesi idi. Opal birkaç kablo daha kopartırsa uçağın üzerinde hakimiyetini tamamen yitirecekti. Henüz çok erken olmasına rağmen iniş takımlarını açtı. Opal mekanizmayı şimdi sabote ederse tekerlekler açık kalacaktı.

Birlikte inişe geçtiler, peri ve uçak birbirine kilitlenmişti. Opal, bir kartalın sırtına binmiş serçe gibiydi. Zırhlı kaskını yan taraftaki camı kırarak içeriye soktu, kaskın içinde bağı- rıyor, vizörüne tükürükler saçıyordu. Artemis kadının ne de- diğini duymuyordu ve durup dudak okuyacak vakti de yok- tu. Perinin gözlerinin büyüğü kırmızı bir ışıkla parıldadığını gördü, çılgına dönmüş yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla Opal'in mantıkla arasındaki bağ tamamen kopmuştu.

Opal bağırmaya devam etti. Sesi kaskının ardından boğuk geliyordu. Artemis yuvasında duran ölü ve sessiz telsize doğ- ru alaycı bir bakış attı.

Opal bakışı fark etti ve vizörünü kaldırdı, rüzgara rağmen bağırdı, kaskın ses güçlendiricisini kullanacak sabrı yoktu.

“Lemuru bana ver, seni kurtarayım,” dedi. Sesi hipnotize ediciydi. “Benim—”

Artemis periyle göz göze gelmedi ve koltuğunun altından acil durum fişğini çıkarıp Opal'in yüzüne tuttu.

“Seni vurmaktan başka seçenek kalmadı,” dedi Artemis. Sesi soğuk ve kendinden emindi. Bu, bir tehdit değil, gerçektir.



Opal gerçeği duyduğu zaman anlardı ve bir an için kararlılığı sarsıldı. Geri çekildi ama Artemis'in tetiğe basıp fişegi kaskın içine göndermesine engel olacak kadar hızlı davranamadı. Artemis tetiğe bastıktan sonra uzanıp vizörü kapattı.

Opal havada daireler çizerek Cessna'dan uzaklaştı, ardında siyah bir duman bırakıyor, kafasının etrafında öfkeli eşekarıları gibi kırmızı kıvılcımlar dans ediyordu. Kanadı Cessna'ya çarptı ve çarpmanın etkisiyle parçalandı. Güneş panellerinin parçaları yıldız tozu gibi parıldadı ve Opal'in kanatlarından kopan tüyler yere doğru inişe geçti. Uçak hafifçe sancak tarafına yattı ve yaralı bir hayvan gibi inledi.

İnmem lazım. Şimdi.

Artemis yaptığı yüzünden kendisini kötü hissetmiyordu. Fişek yanıkları Opal'in kendini yenileme gücünü uzun süre etkisiz hale getiremezdi. Büyü şimdiden derisini onarmaya başlamış olmalıydı. En azından birkaç dakika rahattı.

Opal geri döndüğünde öfkenin ötesine geçmiş olacak. Manyaklaşacak. Belki sağduyusundan geriye bir şey kalmayacak.

Artemis acı bir biçimde gülümsedi, bir an için kendisini eski Artemis gibi hissetti, Holly ve annesi zihnine kendi etik değerlerini aşılamadan önceki gibiydi.

Güzel. Sağduyu eksikliği bana istediğim avantajı sağlayabilir.

Artemis elinden geldiğince inişi kontrol etmeye çalışıp yavaşlattı. Yüzüne çarpan rüzgar derisini geriye getirdi. Kolunu yüzüne siper etti ve pervanelerin bulanıklaştırdığı havanın içinden yere doğru baktı.

Kanca Kafa Yarımadası aşağıdaki denizin içine doğru kurşuni bir ok ucu gibi uzanıyordu. Doğu tarafında ışıklar pa-



rıldıyordu. Gördüğü yer Duncade kasabasıydı, Butler genç efendisinin Araf'tan geri dönüşünü Duncade'de beklemişti. Büyülü koy bir dönem şeytan adası Hybras'ı gizlemişti. Bütün bölge gözetim altındaydı ve LEP spektrometreleri alarma geçecekti.

Koyu mavi gece çabuk gelmişti ve artık yerle göğü birbirinden ayırt etmek zordu. Artemis Duncade'den Kanca Kafa fenerine doğru uzanan bir çayırılık olduğunu biliyor ama çayırını ancak beş saniyede bir fenerin ışığıyla aydınlandığı zaman görebiliyordu.

Artemis, benim pistim, diye düşündü.

Cessna'yı en uygun iniş açısına çekti, mide bulandırıcı ve dengesiz manevralarla alçalmaya başladı. Burun ve kanat kısmından güneş panellerinin artakalan parçaları koptu, uçağın arkasına doğru savruldu.

Opal'den hala iz yoktu.

Geliyor, buna şüphe yok.

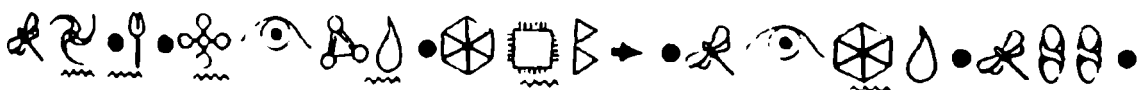
Her yeşil parıltıda yer biraz daha yaklaştı.

Artemis, çok hızlı, diye düşündü. Çok hızlıyım. Böyle uçarsam pilot lisansımı hiçbir zaman alamam.

Dişlerini sıktı ve kumanda kolunu sıkıca kavradı. İniş takımlarının yere değdiği an zorlu geçecekti.

Ve zor da oldu ama kemikleri kıracak kadar değil. İlk çarpmanın ardından uçak havaya sıçradı, ikinci çarpmanın etkisiyle Artemis'in başı öne doğru fırladı ve kumanda paneline çarptı. Köprücük kemiğinin sol tarafından bir çatırtı geldiğini duydu. Midesini ağzına getiren korkunç bir sestti.

Henüz acı yok, sadece soğukluk. Şoka gireceğim.



Cessna'nın tekerlekleri uzun çimenlerin üzerinde kaydı, çimenler deniz suyuyla yıkanmıştı ve buz gibi kaygandı. Artemis kaşlarını çatı, bunun sebebi yara almış olması değildi, kaderinin artık tamamen şansın ellerinde olmasıydı, kontrolü kalmamıştı. Opal, lemuru almak için geliyordu ve kadının dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapmalıydı.

Dışarıdaki dünya vahşi bir biçimde Artemis'in düşüncelerini yarıda kesmeye devam etti. Ön tekerlek keskin bir kayaya çarptı ve gövdeden ayrıldı. Tekerlek birkaç saniye uçağın yanında dönmeye devam etti, sonra karanlığın içinde gözden kayboldu.

Bir tümsek daha geçtiler ve Cessna burnunun üzerine düştü, pervaneler toprağı eşelemeye başladı. Etrafa çimen parçaları saçıldı ve camdaki delikten içeriye çamur yağdı.

Artemis toprağın tadını aldı. Mulch'ın neden bahsettiğini anlayamıyorum, diye düşündü. Tadı ıstakoz çorbası gibi değil.

Sonra uçaktan dışarı fırladı ve kayalıklara doğru savruldu. Artemis yardım çağlığı atmadı çünkü kimsenin yardımına gelmeyeceğini biliyordu. Kayalar siyah, kaygan ve terk edilmişti. Deniz gürültülüydü ve rüzgar şiddetliydi. Deniz fenerinin ışığıyla düşen uçak bir anlığına gökyüzünde görünse de, silahsız ve neler olduğundan habersiz köylülerin yardıma gelmesi uzun sürecekti. Ve geldiklerinde çok geç olacaktı.

Artemis'in sol kolu boşlukta sallanıyordu. Sağlam eliyle ceketinin içinden kafasını çıkaran lemurun başını okşuyordu.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı.

Suyun içinden çıkan kayalar tütün çiğneyen birinin dişlerinden fişkıran dişlere benziyordu. Otuz metre yüksek-



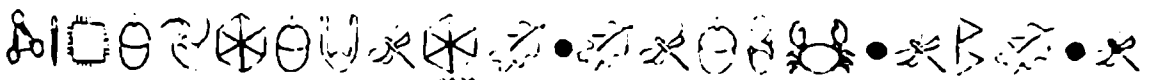
liğindeki kayalıklar rüzgarın ve dalgaların aşındırıcı gücüne karşı koymuştu. Yerel halk kayalıklara, yan yana dikilen kız kardeşlere benzedikleri için rahibeler diyordu.

Rahibeler yerel turistik yerlerden biriydi. Kalın iplerden köprüler, sahilden Küçük Kız Kardeş'e ve oradan da Başrahibe'ye kadar uzanıyordu. Butler bir defasında Artemis'e birçok geceyi köprülerin üzerinde elinde gece görüş dürbünüyle geçirdiğini ve okyanusta Hybras'ın izini aradığını söylemişti.

Artemis ilk köprüünün üzerine adım attı. Köprü sallandı ve ayakları altında çatırdadı ama sağlamdı. Deliklerin arasından aşağıdaki denizi gördü, yüzeyin üzerine çıkan düz kayalar kilden fırlayan mantarlara benziyordu. Kayalardan birinin üzerinde şanssız bir köpeğin leşi duruyordu. Köpek, Rahibeler'de dengesini kaybedenin akıbetinin ne olacağını gösteriyordu.

Çıkmaz bir sokaktayım, diye düşündü. İkinci sıraya ulaştıktan sonra aşağıdan başka gidecek yer yok.

Ama başka seçeneği yoktu. Omzunun üzerinden geriye bakınca Opal'in geldiğini gördü. Kadını görmek için özel filtreli güneş gözlüğüne ihtiyacı yoktu. Perinin kendisini görünmez yapacak büyüü kalmamıştı. Bir zombi gibi çayırılıkta yalpalayarak yürüyor, kaskın içindeki yüzü büyüülü kıvılcımlardan kırmızı bir sisle aydınlanıyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. Kanatları iki yana açıldı ama parçalanıp hırpalanmıştı. Bu kanatlarla hiçbir yere gidemezdi. Artık Opal'i sadece Jayjay'in gücü kurtarabilirdi. Lemur perinin zafer için son umuduydu. Hayvanın beyin sıvısını hemen kendisine enjek-



te etmezse, LEP soyu tükenmek üzere olan lemuru almak için gelecekti.

Artemis köprüde yürümeye devam etti, yaralı kolunu kenardaki tahtalara vurmamaya özen gösterdi. Mucizevi bir biçimde acısı azdı fakat her adımında göğsünün üst kısmına çok sıcak bir acı dalgası yayılıyordu.

Dikkatini bir süre daha dağıt, süvariler eninde sonunda gelecek. Kanatlı, görünmez süvariler. Kendisini terk etmezlerdi, değil mi?

Arkasından biri, "Fowl!" diye ciyakladı. Ses Artemis'in tahmin ettiğinden daha yakından geldi. "Maymunu ver!"

Sesine büyü gücünü eklemişti. Artemis göz teması olmazsa, hipnotize olmazdı.

Artemis, maymun, diye düşündü. Ha ha.

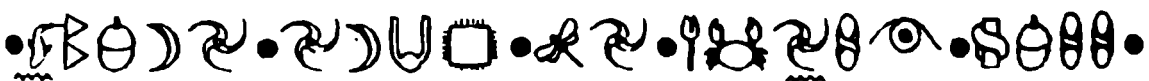
Yürümeye devam etti. Yukarısıyla aşağısı karanlıktı, gökyüzünde ve denizin üzerinde yıldızların parıltısı vardı. Dalgalar kaplanlar gibi kükrüyordu. Açtı.

Artemis ilk Rahibe'ye doğru yürüdü. Küçük Kız Kardeş. Aşınmış kayalardan bir platoya adım atmak tehlikeliydi. Ayağı yüzeyde kaydı ve görünmez partneri olan bir dansçı gibi tepenin kenarına doğru savruldu.

Opal'in çığlık attığını duydu. Çünkü Jayjay'in şimdi ölmesi felaketti, bu zamanda bütün LEP'i peşine takarak sonsuz güçlere erişmeden sıkışıp kalacaktı.

Artemis arkasına bakmadı ama bakmayı istiyordu. Opal'in tahtaların üzerinde koştuğunu ve her adımında söylendiğini duydu. Çocuksu peri sesiyle küfür etmesi çok komikti.

Yola devam etmekten başka çaresi yoktu. Artemis ikinci köprünün dibinde yere yığıldı, sonra iplere tutunarak kalktı



ve Başrahibe'ye ulaşana kadar durmadı. Yerel halk gün doğarken sahilde doğru yerde duran birinin gözlerini biraz kırsarsa Başrahibe'nin ciddi yüz hatlarını görebileceğini iddia ediyordu.

Kayalar zaten yeterince ciddiydi. Kasvetli ve acımasız bir görünümüleri vardı. Tek bir yanlış adıma bile yer yoktu.

Artemis platonun kavis aldığı yerde dizlerinin üzerine çöktü, sol dirseğini sağ avucuna aldı.

Yakında şok ve acı her şeyi bastıracak. Henüz değil, dahi. Odaklan.

Artemis ceketinin V yakasına baktı. Tüylü kafa gitmişti.

Küçük Kız Kardeş'te lemuru düşürdüm. Şimdi Opal'i bekliyor olmalı.

Korkuları birden atılan neşeli çığlıkla doğrulandı. Artemis yavaşça arkasına döndü ve düşmanının yüzünü görmeye çalıştı. Sanki periyle yüzlerce yıldır savaşıyordu.

Peri, kayaların üzerinde dikilmiş neredeyse neşeyle dans ediyordu. Artemis platonun üzerindeki küçük tüylü figürü gördü.

Opal, "Artık benim," diye haykırdı. "Ne kadar dahi de ol-san, ne kadar büyük bir beynin olursa olsun, onu düşürdün! Lemuru düşürdün ve farkında bile olmadın!"

Artemis omzundaki zonklamanın şiddetlendiğini hissetti. Bir dakika sonra daha kötüsü gelecekti, bundan emindi.

Opal ödülüne doğru iki elini uzattı.

Derin bir saygıyla, "O benim," dedi. Artemis uzaktan gök gürültüsü duyduğuna yemin edebilirdi. "Sonsuz büyü gücü benim. Lemur benim."

Artemis berrak bir ses tonuyla konuştu, aralarındaki mesafeye rağmen sesinin duyulmasını istiyordu.



“O bir lemur değil,” dedi. “Bir maymun.”

Opal’in gülümsemesi dondu kaldı, minik dişleri açıktaydı, Jayjay olduğunu düşündüğü forma uzandı. Elleri yumuşak tüyler değdi.

“Bir oyuncak!” dedi Opal. “Bu bir oyuncak.”

Artemis’in zafer sevinci acısını ve yorgunluğunu bastırdı. “Opal, Profesör Primat’la tanış. Kardeşimin oyun arkadaşı.”

Opal donuk bir ses tonuyla, “Bir oyuncak,” diye tekrarladı. “Ama iki ısı kaynağı vardı. Onları gördüm.”

Artemis, “Köpüğün içine sıkılmış mikrodalga jel paketi,” diye açıkladı. “Bitti Opal. Jayjay çoktan Haven’dadır. Onu alamazsın. Teslim ol, sana zarar vermek istemiyorum.”

Opal’in yüzü öfkeyle gerildi.

“Zarar vermek! Bana zarar vermek?” Dikişleri patlayana kadar maymunu defalarca taşlara vurdu. Oyunağın minik hoparlöründen metalik bir ses geldi.

“Tarih bugünü hatırlayacak... Tarih bu... Tarih bu günü hatırlayacak.”

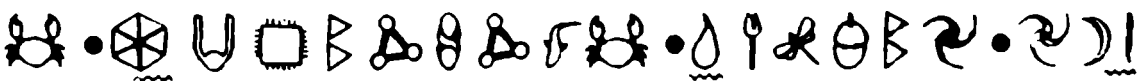
Opal çığlık attı ve parmak uçlarında kırmızı kıvılcımlar kaydı.

“Uçamam veya şimşek fırlatamam ama beynini kavuracak kadar gücüm var.”

Opal birden sonsuz güç rüyasını unuttu. Artık tek isteği Artemis Fowl’u öldürmektir. Bir katilin soğukkanlılığıyla kararlı adımlar attı.

Artemis ayağa kalktı ve elini cebine soktu.

“Zırhın seni kurtaracak,” dedi. Sesi sakindi. “Korkunç bir şey ama LEP seni kazıyarak çıkaracak.”



Artemis kendisini kayaların arasına attı, yağmurdan kendisi de nasibini alacaktı. Kayalar, sazlar ve balıklar sırtıyla bacaklarının üzerine düştü.

Artık her şey şansa kaldı. Sadece şansa.

Ve şans yanındaydı. Plato çok büyük parçalar tarafından dövüldü ama hiçbiri Artemis'e denk gelmedi. Üzerine daha küçük parçalar düştü, yaralarına yüzlerce morluk ve kesik eklendi ama tek bir kemiği bile kırılmadı.

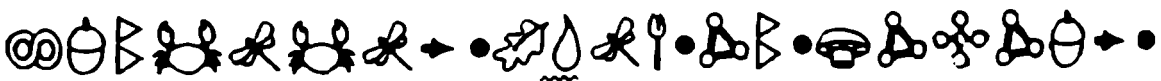
Dünyanın titremesi sona erince, Artemis kayaların kenarına kadar süründü ve aşağıdaki fokurdayan denize baktı. Krakenin durduğu yerde çakıl taşlarından bir piramidin buharı tütüyordu. Dev yaratık şimdi sessizce yer değiştiriyor, kendisine yeni bir büyümlü yatak arıyordu. Opal'den eser yoktu.

LEP onu bulur.

Artemis sırtüstü yattı ve yıldızları seyretti. Bunu sık sık yapıyor ve her defasında minik ışıkların etrafındaki yörüngelerinde dönen gezegenlere nasıl erişeceğini ve orada neler bulacağını merak ediyordu. Bu akşam yıldızlar sadece minik ve değersizdi. Doğa devasa ve görkemli bir güçtü, önünde sonunda kendisini de yutacak, geride kendisinden bir şey kalmayacaktı. Platonun tepesinde soğuk ve yalnızdı, gelmeyecek zafer heyecanını bekledi, çayırılıkta koşan köylülerin uzaktan gelen haykırışlarını dinledi.

Holly köylülerden önce geldi, kuzeyden inişe geçti, sessizce kayaların üzerine kondu.

Artemis bunu daha önce hiç görmemiş gibi, "Uçuyorsun," dedi.



“Bir Numara’nın korumalarından birinden üniformasını ödünç aldım. Pekala, ödünç aldım diyorum çünkü...”

Artemis, “Beni nasıl buldun?” diye sordu. Sorunun cevabını tahmin ediyordu.

“Büyük bir patlama gördüm ve bu kim olabilir, diye merak ettim.

Artemis, “Hmm,” dedi. “Kendimi ele verdim.”

“Ayrıca, eski üniformamın radyasyon izini takip ettim. Hala da takip ediyorum.” Holly vizöründeki bir noktaya dokundu ve filtre değişti. “Opal’in yerini gösteren bir kaya yığını var. Periyi çıkarmak için bir kazı ekibine ihtiyacımız olacak. Aşağıda bir tünel cücesi gibi küfrediyor. Ona ne yaptın?”

Artemis, “Yedinci kraken,” dedi. “Koni şeklinde değil de tüp şeklinde olduğu için Foaly’nin gözden kaçırdığı bir kraken. Onu bir hava durumu uydusunda fark ettim.”

Holly bir parmağını Artemis’in alnına koydu. “Tipik Artemis Fowl. İyice hırpalanmış ama hala vaaz veriyor.”

Holly’nin parmak uçlarında kıvılcımlar belirdi, bir koza gibi Artemis’i kuşattı. Artemis bir battaniyeye sarılmış bebek gibi kendisini güvende ve huzurlu hissetti. Acıları dindi ve kırık köprücük kemiği önce eridi sonra bir bütün olarak sertleşti.

Artemis, “Güzel numara,” dedi.

Holly gülümseyerek, “Salıya kadar buradayım,” dedi. “Bir Numara tankımı doldurdu.”

Artemis kırmızı sisin içinden arkadaşına baktı. “Sana yalan söylediğim için üzgünüm, Holly. Gerçekten. Benim için çok fazla şey yaptın.”



“Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Ve tahmin et, Jayjay’dan beyin sıvısının bir kısmını istemek zorunda bile değiliz. Bir Numara mekiği beklerken sıvıyı sentezledi. O şeytan çok farklı bir tür.”

“Böyleleriyle her gün karşılaşıyorum. Bu arada, Opal’i alması için bir ekip göndermemiz lazım.”

“Yoldalar. Buraya geldiğin zaman seni yine güzel bir soruya çekecekler.”

Holly burnundan soludu. “Yeni bir gelişme mi oldu?”

Foaly sessiz kaldı, Holly’nin macerasının detaylarını kendisiyle paylaşmasını bekledi. Sonunda daha fazla dayanamadı.

“Pekala, sen kazandın. Soruyorum. Sekiz sene önce neler oldu? Tanrım, tam bir kargaşa olmalı.”

Holly, Artemis’i öptüğü yerde hafif bir karıncalanma hissetti.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı. Gittik, lemuru aldık ve geri döndük. Birkaç küçük sorunla karşılaştık ama bizim halledemeyeceğimiz şeyler değildi.”

Foaly detaylar için ısrar etmedi. Holly’nin kendisini hazır hissettiğinde her şeyi anlatacağını biliyordu.

“İşine gidip olaysız geçen bir günün ardından eve dönmeyi hiç düşünmedin mi?”

Holly altında akıp giden okyanusa göz gezdirdi, kolunda Artemis Fowl’un ağırlığını hissediyordu.

“Hayır,” dedi. “Hiç düşünmedim.”



BÖLÜM 16: BİR GRUP KUAFÖR



HOLLY'YLE Artemis yaklaşık bir saat sonra Fowl Malikanesi'ne indi. Artemis, Holly'nin ayakları yere değince uyandı, tamamen kendindeydi.

"Büyü harika bir şey," dedi. Sol kolunu hızla hareket ettirdi.

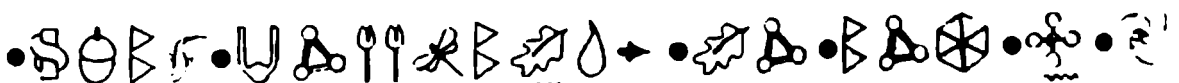
Holly, "Sen seninkine sahip çıkmalıydın," dedi.

"İronik olan, ben annemi iyileştirmeye çalışmasaydım, Opal iyileşmesine izin verecekti. Opal'in planları benim geçmişe gitmem üzerine kuruluydu, bunu da bizimle birlikte geleceğe gelerek başlattı."

Holly, "Uyuyan halini daha çok seviyorum," dedi. Sargı bezini aldı. "Başımı daha az ağrıtıyor."

"Büyük zaman paradoksu. Hiçbir şey yapmasaydım, bir şey yapmamız gerekmeyecekti."

Holly kaskına dokundu. "Foaly'yi bağlayın. İkiniz aynı anda konuşursanız kafamı patlatabilirsiniz."



Dışarıdaki ışıklar çakıl taşlı yolun üzerine yumuşak bir parlaltı düşürüyor, taşlar mücevherler gibi ışıldıyordu. Yapracağını dökmeyen yüksek ağaçların dalları hafif esintiyle dalgalanıyordu. Tolkien'in yaratıklarına benziyorlardı.

Artemis kapıya yürüyen Holly'nin arkasından baktı.

Keşke, diye düşündü. Keşke.

N° 1 girişteki basamaklardaydı, en son teknoloji silahlarla donanmış LEP memurları etrafını kuşatmıştı. Artemis kendi DNA'sının silahlara girildiğini biliyordu, tek yapmaları gereken listeden bir ikon seçmektir, sonrasında kaçışı yoktu. Jayjay bir şapka gibi şeytanın kafasına tünemişti ve halinden çok memnundu. Artemis'i görünce ayaklandı ve çocuğun kollarına atladı. Bir düzine LEP tüfeği hemen biyledi ve Artemis kendi ikonunun seçildiğini tahmin etti.

“Merhaba küçük dostum. Geleceği sevdin mi?”

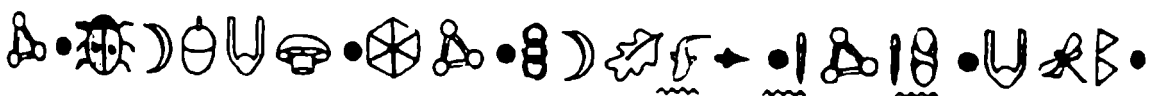
N° 1 lemur adına cevap verdi. “Çok sevdi. Özellikle de kimsenin beynine iğne batırmayacak olmasından dolayı çok memnun.”

Artemis başıyla onayladı. “Sıvıyı sentezlemişsin. Bunun bir seçenek olduğunu düşünüyordum. Doktor Schalke nerede?”

“Opal gittikten sonra bayıldı. Butler onu misafir odasına yerleştirdi.”

“Ya Küçük Artemis?”

N° 1, “Teknik olarak Küçük Artemis sensin,” dedi. “Ama bana ne sormaya çalıştığını biliyorum. Senin genç halin kendi zamanına gönderildi. Bir yüzbaşayı bunun için görevlendirdim ve ben işaretçi olarak burada kaldım. Ondan en kısa



“Hep biliyordun, öyle mi?”

“Neye mal olacağını bilmiyordum.”

350

N° 1 iç geçirdi. “Öyleyse, siz insanların dediği gibi, bunun vebali bana ait değil.”

Holly, “Kesinlikle,” dedi. Şeytanın omzuna hafifçe vurdu. “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Pozitif açıdan bakarsak senin atomik yapını güçlendirdim. Atomların zamanda seyahat yüzünden biraz gevşemişti. Hala tek parça olmana bile şaşıyorum. Ne kadar çok odaklanmak zorunda kaldığını zar zor hayal edebiliyorum doğrusu.”

Artemis, “Atomlarımı güçlendirdin ama senden bir iyilik daha isteyeceğim,” dedi. “Zamanda geçmişe bir mesaj iletmeni istiyorum.”

N° 1, “Bana bir daha zaman akımı açmamam söylendi ama belki senin için araya küçük bir şey sıkıştırabilirim,” dedi.

Artemis başıyla onayladı. “Biliyordum.”

“Ne zaman ve nereye?”

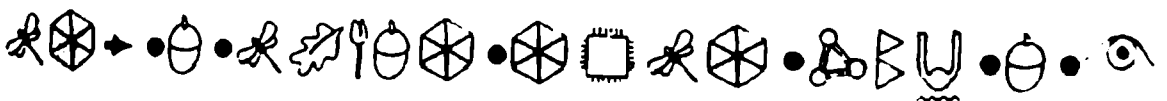
“Holly biliyor. Tara’dan yapabilirsiniz.”

Holly, “Mesajın kime gideceğini biliyorum,” dedi. Gü-lümsedi.

Artemis geri çekildi, boynunu geriye atıp üst kattaki anne babasının yatak odası penceresine baktı. Jayjay de bu eylemi taklit etti, Artemis’in omzuna tırmandı ve minik kafasını ge-riye attı.

“Açıkçası nedenini bilmiyorum ama yukarıya çıkmaya korkuyorum.”

İki elini de cebine soktuğunu ve parmaklarının terlediğini fark etti.



“Bunca acıyı benim yüzümden çekti. Bunca–”

N° 1, “Bizi unutma,” diye araya girdi. “Hayvan yağına batırıldık. Bunun ne kadar iğrenç olduğunu tahmin bile edemezsin. Hayvan yağıyla mukayese edilecek olursa göze yapılan artık büyülerin lafı bile olmaz.” 351

Holly, “Ben de yeniden ergenliği yaşadım,” dedi. Artemis’e bakıp göz kırptı. “Bu da iğrençti.”

Artemis zorla gülümsedi. “Garip olan, bütün bu söylediklerinize rağmen kendimi daha iyi hissetmemem. DNA tüfekleri de hiç yardımcı olmuyor.”

Holly, LEP muhafızlarına silahlarını indirmelerini işaret etti, sonra bir mesaj gelince başını hafifçe yana yatırdı.

“Bir helikopter geliyor. Baban. Bizim buradan uçmamız lazım.”

N° 1 işaretparmağını havada salladı. “Ve bu bir mecaz değil. Gerçekten uçmamız lazım. İnsanların bu ifadeyi gerçekten uçmayacak olsalar bile kullandığını biliyorum ama biz–”

Artemis yumuşak bir ses tonuyla, “Anladım Bir Numara,” dedi.

Holly kolunu havaya kaldırdı ve Jayjay peri kızının koluna atladı. “Bizimle güvende olacak.”

“Biliyorum.”

Artemis, Holly’yle göz göze geldi. Peri kızının mavi ve el renkli gözlerine baktı.

Holly de bir süre Artemis’e baktı, sonra kanatlarını çalıştırdı ve yerden havalandı.

“Başka bir zaman,” dedi. Artemis’i yanağından öptü.

Holly kendisine seslendiğinde Artemis ön kapıdaydı.



“Biliyor musun, Fowl? Burada çok iyi iş çıkardın. Hepimiz için. Kendi çıkarın yoktu.”

Artemis yüzünü buruşturdu. “Biliyorum. Ben de şaşırdım.”

Kendi ayaklarına baktı, veciz bir söz mırıldandı, kafasını kaldırdığı zaman kimseyi görmedi.

“Sonra görüşürüz dostlarım,” dedi. “Jayjay’e bakın.”

Artemis annesinin yatak odasına ulaştığında uzaktan gelen helikopter sesini duyuyordu. Bir açıklama yapmak zorundaydı ama babasının Angeline’nin iyileştiğini görünce kendisini çok fazla sıkıştıracağını sanmıyordu.

Artemis parmaklarını açıp kapattı, cesaretini topladı, ardından yatak odasına girdi. Yatak boştu. Annesi aynanın önünde saçlarını düzeltiyordu.

Angeline aynada oğlunu görünce, “Ah, Arty, tatlım,” dedi. “Şu halime bak. Benim Londra’dan hemen bir grup kuaför getirmem lazım.”

“İyi görünüyorsun anne... Harikasın.”

Angeline incilerle süslenmiş bir tarakla saçlarını taradı, her tarayışında saçlarının rengi aslına biraz daha yaklaştı. “Bunca şey atlattıktan sonra.”

“Evet. Hastaydın. Ama şimdi daha iyisin.”

Angeline arkasına döndü, kollarını uzattı.

“Gel buraya, kahramanım. Annene sarıl.”

Artemis emre itaat ettiği için mutluydu.

Aklına bir şey takıldı. Kahraman. Bana neden kahraman dedi?

Genelde, hipnotize edilenler başlarından geçenleri hatırlamazdı ama Butler Opal’in kendisine ne yaptığını hatırlıyor-



du, Artemis'e yaşadıklarını eksiksiz bir biçimde anlatmıştı. Schalke'nin anıları silinmişti ama annesinin?

Angeline oğluna sarıldı. "Benim için çok şey yaptın, Arty. 353
Her şeyi riske attın."

Pervanelerin sesi daha yakından geliyor, pencereleri titre-
tiyordu. Babası gelmişti.

"Ben bir şey yapmadım anne. Her oğul aynısını yapardı."

Angeline oğlunun başını kucakladı. Artemis yanaklarına
yaşların damladığını hissetti. "Her şeyi biliyorum Arty. Her
şeyi. O yaratık bende anılarını bıraktı. Ona karşı koymaya ça-
lıştım ama çok güçlüydü."

"Hangi yaratık anne? Ateşin vardı. Halüsinasyon gördün."

Angeline oğlunun gözlerine baktı. "O lanetli perinin bey-
ninin içindeydin Artemis. Sakın bana yalan söyleyip hayal
gördüğümü ima etme. Sana yardım ederken arkadaşların
neredeyse ölüyordu. Butler'm kalbinin durduğunu gördüm.
Hepimizi kurtardığını biliyorum. Gözlerime bak ve bana
bunların yaşanmadığını söyle."

Artemis annesinin gözlerine bakamadı, baktığı zaman da
yalan söyleyemedi.

"Hepsi gerçektir. Hepsi ve daha da fazlası."

Angeline kaşlarını çatı. "Senin bir gözün kahverengi, ne-
den daha önce hiç fark etmedim?"

Artemis, "Sana büyü yaptım," dedi.

"Ya babana?"

"Ona da yaptım."

Aşağıda ön kapı açıldı. Lobiden babasının ayak sesleri gel-
di, sonra merdivenlere ulaştı.



Annesi telaşla, “Beni kurtardın Artemis,” dedi. “Fakat bizi bu duruma senin büyü yapma gücünün getirdiğine inanıyorum. Bu yüzden her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi. Anladın mı?”

Artemis başıyla onayladı. Bundan kaçamazdı. Çıkmaz sokaktaydı ve tek çıkış dürüst olmaktı.

“Şimdi babana ve ikizlere bana sarılmaları için zaman tanıyalım, sonra sen ve ben uzunca sohbet edeceğiz. Bu bizim sırrımız olacak. Anladın mı?”

“Anladım.”

Artemis yatağın üzerine oturdu. Kendisini yine, altı yaşındayken okul bilgisayarlarına girip sınav sorularını zorlaştırmaya çalışan çocuk gibi hissetti.

Babası içeriye girmek üzereydi. Artemis gizli yaşamının sona erdiğinin farkındaydı. Annesiyle yalnız kalınca her şeyi açıklamak zorunda kalacaktı. En başından başlayarak. Kaçırılmalar, isyanlar, zamanda seyahatler, goblin asiler. Her şey.

Kusursuz dürüstlük, diye düşündü.

Artemis ürperdi.

Yatak odası birkaç saat içerisinde Beckett Fowl olarak bilinen kasırğa tarafından tamamen baştan yaratıldı. Masanın üzerinde pizza kutuları ve duvarlarda domates soslu parmak izleri vardı. Beckett kendi kıyafetlerini çıkarmış, babasının tişörtlerinden birini giymişti. Yüzüne maskarayla bıyık, rujla yara izleri eklemiş, babasının eski protez bacaklarından birini kılıç gibi kullanarak görünmez bir düşmanla savaşıyordu.



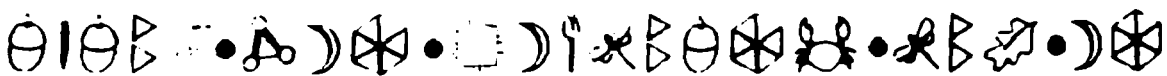
Artemis, Angeline'nin mucizevi iyileşme sürecini anlatmakla meşguldü. "Sonra annemin Madagaskar'a özgü bir hastalığa yakalandığını fark ettim ve yerel halkın yardımını alarak doğal bir ilaç yapıp anneme içirdim. Hemen etkisini gösterdi."

Beckett, Artemis'in sustuğunu ve teatral bir biçimde iç geçirdiğini fark etti. Odada hayali atına bindi ve protez bacakla Myles'ı dürttü.

İkizine, "Güzel hikaye miydi?" diye sordu.

Myles yataktan indi ve ağzını Beckett'in kulağına dayadı.

"Artemis gerizekalı," dedi.



SONSÖZ

KANCA KAFA, İRLANDA

KOMUTAN Trouble Kelp, Opal Koboi'yi enkazın içinden çıkarmak için bir ekip gönderdi. Sahanın üzerinde bir distorsiyon balonu şişirdiler, böylece dikkat çekmeden mekiklerin lazerlerini kullanabileceklerdi.

Trouble açık kanaldan, "Acele et, Furty," dedi. "Gün doğana kadar bir saatimiz var. Megaloman periyi oradan çıkarıp kendi zamanına göndermemiz gerek."

Ekipte bir cüce olduğu için şanslıydılar. Cüceler genelde otoriteyle birlikte çalışmak istemezdi ama bu cüce kendi ırkının yüz doksan kutsal gününde çalışmamak şartıyla işbirliğini kabul etmiş, bir de LEP'in kendisine yüklü bir danışmanlık ücreti ödemesini istemişti.

Bu gibi durumlarda cüceler gerçekten paha biçilmezdi. Enkazları cüceler kadar çabuk halleden yoktu. Birini enkaz altından canlı çıkarmak isteniyorsa, bu iş için en uygunu cücelerdiler. Tek yapmaları gereken sakal kıllarını yüzeye değ-



Trouble sırtını dikleştirdi. “Emin misin? Başka bir yerde olmasın?”

358

Furty burnundan soludu. “Evet. Ben diğer gömülü kaskın yanındayım. Tabii ki eminim.”

Gitmişti. Opal Koboi ortadan kaybolmuştu.

“Bu imkansız. Nasıl kaçar?”

Furty, “Bu soru beni aşar,” dedi. “Belki de doğal bir tünele girmiştir. Periler küçük ele avuca sığmaz yaratıklardır. Küçük bir çocukken bir tanesiyle karşılaşmıştım. Ben ve kuzenim Kherb—”

Trouble araya girdi. Durum ciddiye. Opal Koboi serbest kalmıştı. Hemen Polis Plazası’na bir video çağrısı gönderdi.

Sentor, “Sakın söyleme,” dedi. Elini uzun yüzünde gezdirdi.

“Gitmiş. Bizi kendine çekmesi için kaskı geride bırakmış. niformasından veri alıyor musun?”

Foaly monitörlere göz gezdirdi. “Hiçbir şey yok. Beş dakika öncesine kadar sorun yoktu. Ben niformaya bir şey oldu sandım.”

Trouble derin bir nefes aldı. “Acil durum. Birinci ncelik. Atlantis’teki Koboi’nin koruma sayısı üç katına ıkartılsın. Opal’in kendini hapisten çıkarması hiç şaşırtıcı olmaz.”

Foaly durumun ciddiyetinin farkındaydı. Bir Opal Koboi neredeyse dünyaya hükmediyordu. İki tanesi bir araya gelirse muhtemelen bütün galaksi yerinden sarsılırdı.

Komutan Kelp, “Ve Holly’yi ara,” dedi. “Hafta sonu iznin iptal edildiğini söyle.”



Artemis Fowl yatağında uyandı, bir an için gözleri önünde kırmızı kıvılcımlar uçuştı. Kıvılcımlar hipnotize edici bir biçimde kendi kuyruklarını kovaladıktan sonra ortadan kayboldu.

Kırmızı kıvılcımlar, diye düşündü. Sıradışı. Daha önce yıldız görmüştüm ama kıvılcım görmemiştim.

On yaşındaki çocuk gerindi, yorganını bir kenara attı. Kendisini her zamankinden iyi hissediyordu.

Kendimi güvende ve mutlu hissediyorum.

Artemis sırtını dikleştirdi.

Mutlu? Ben mutlu muyum?

Babası ortadan kaybolduğundan beri hiçbir şeyin kendisini mutlu ettiğini hatırlamıyordu ama bu sabah birden çok neşeli uyanmıştı.

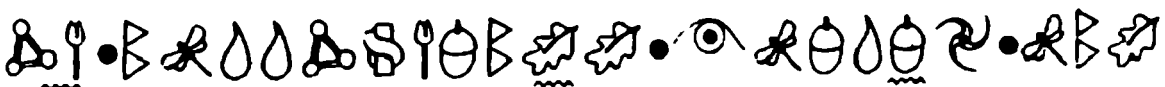
Belki de Ekstinksiyonistler'le yaptığım anlaşma yüzündendir. Ne de olsa benim ilk büyük vurgunumdu.

Hayır. Bu değildi. Ekstinksiyonistler'le yaptığı anlaşma yüzünden kendisini iyi hissetmemiş, tam tersine midesi bulanmıştı. O kadar ki, üzerinde düşünmek bile istemiyordu ve son birkaç günü muhtemelen unutmayı tercih edecekti.

O zaman bu kadar iyimser olmasının sebebi neydi? Rüyasında gördüğü bir şey yüzündendi. Bir plan. Yüzlerce Arktika keşfinin parasını karşılayacak kadar karlı bir plandı.

Buydu. Rüyam. Ne gördüm?

Hatırlamak istiyor ama görüntüler bulanıklaşıyordu.



Ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle büküldü.
Periler. Perilerle ilgili bir şeydi.

360

son

**ΕΟΙΠ COLFER'ΙΠ ΥΕΠΙ ΜΑCΕΡΑΣΙΠΙ
ΜΕΡΑΚ ΕΔΪΥΟΡSΑΠΙΖ SΑΥFΑΥΙ
ÇΕVΪRΪΠ!**

LEPRECON

I. BÖLÜM: BİR ÖRÜMCEK GELİYOR

SYDNEY LİMANI, AVUSTRALYA

YAŞLI peri, “Acının olayı, Binbaşı Evergreen,” dedi. Masanın üzerine eski bir ahşap kutu koydu. “Acı vermesidir.”

Evergreen’in kafası espriyi anlayamayacak kadar bulanıktı. Yabancı adam oka ne sürdüyse dolaşım sistemine yavaş yavaş işliyordu. “Sen ne?.. Ben neden?..” Cümlelerin tamamı ağzından çıkmıyordu. Bulanık beyni buna izin vermiyordu.

Binbaşı’yı tutsak eden adam, “Sessiz ol Binbaşı,” dedi. “Serumla savaşma. Kendini hasta edeceksin.”

Binbaşı, “Serum mu?” diye sordu.

“Çok özel bir karışım. Artık büyü gücüm olmadığı için doğanın hediyelerine bel bağlamak zorundayım. Bu özel serum bir Ping Ping çiçeği ile kobra zehrinden elde edildi. Küçük dozlarda ölümcül değildir ama çok etkili bir sakinleştiricidir.”

LEP subayının bulanık beynine, karın içine sokulan sıcak bir çubuk gibi korku işledi. “Sen kimsin?”

Yabancı, bir çocuk gibi kaşlarını çatınca yaşlı yüzü buruştu.

“Bana Yüzbaşı diyebilirsin. Beni tanımıyor musun Binbaşısı? Geçmişten? LEP’e ilk girdiğin yılları hatırla. Yüzlerce yıl öncesinden bahsediyorum, biliyorum, ama bir dene. Peri halkı beni tamamen unutabileceğini düşündü. Ama ben hiçbir zaman çok uzakta değildim, hiçbir zaman.”

Binbaşısı, evet seni tanıyorum, demek istedi ama içinden bir ses yalan söylemenin çok daha tehlikeli olacağını fısıldıyordu. Bu yaşlı periyi daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Bugün limanda kendisine saldırana kadar adamı hiç görmemişti. Evergreen kaçak bir gnomenin sinyalini bir kulübeye kadar takip etmişti, sonrasında tek bildiği şey bu yaşlı perinin kendisini bir okla vurduğu ve Yüzbaşı olarak hitap edilmeyi istediğiydi. Ve şimdi Binbaşısı bir sandalyeye bağlanmış, adamın acı hakkındaki vaazını dinliyordu.

Yaşlı peri, kutunun pirinç klipslerini açtı ve kapağı saygıyla kaldırdı. Binbaşısı Evergreen kutunun içindeki kadife bezi gördü. Kan gibi kırmızıydı.

“Şimdi, çocuğum, bilgiye ihtiyacım var. Sadece bir LEP binbaşısının bileceği bilgilere.” Adam kutudan deri bir kese çıkarttı. Kesenin içinde bir kutu daha vardı, kenarları derinin içinden bile belli oluyordu.

Evergreen kesik kesik nefes aldı. “Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Yaşlı peri bir eliyle kesenin ağzını açtı. Kesenin içindeki kutu korkutucu bir şekilde parıldadı ve yaşlı perinin yüzü-

nü mide bulandırıcı bir ışıkla aydınlattı. Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar koyu gölgelerin içinde kaldı. Gözleriye alev alev yanıyordu.

“Şimdi Binbaşı. Gerçek zamanı. Sorgu zamanı.”

Binbaşı Evergreen, “Kendine bir iyilik yap ve kesenin ağzını sık, Yüzbaşı,” dedi. Sesi hissettiğinden daha cesurdu. “Ben LEP'im, bana zarar verip kaçmayı hayal etmen saçma olur.”

Yüzbaşı iç geçirdi. “Kesenin ağzını sıkamam. İçindeki çok uzun süredir dışarı çıkmak istiyor, serbest kalıp işini yapmayı arzuluyor. Ve kimsenin seni kurtarmaya geleceğini sanma. Kaskının sistemine girdim ve bir arıza mesajı gönderdim. Polis Plazası'ndakiler iletişimini yitirdiğini sanıyor. Saatlerce senin için endişelenmeyecekler.”

Yaşlı peri kesenin içinden çelik bir şey çıkarttı. Ağ örgülü bir kafesti ve içinde, keskin pençeleri olan gümüş renkli, minik bir örümcek vardı. Pençelerin ucu çok inceldiği için güçlkle görünüyordu. Yaşlı peri, kafesi Evergreen'in yüzünde tuttu. Kafesteki örümcek açlıktan kudurmuş gibi pençelerini Binbaşı'nın burnuna doğru savurdu.

Yüzbaşı, “Havayı kesecek kadar keskin,” dedi. Gerçekten de pençeler geçtikleri her yerde kısa ömürlü derin yarıklar açıyordu.

Örümceği ortaya çıkarmak yaşlı periyi değiştirmiş gibiydi. Şimdi daha güçlüydü ve boyu sanki uzamıştı. Kulübede ışık kaynağı olmamasına rağmen gözleri ikiz kırmızı noktalara benziyordu. Pardesüsü altındaki eski tarz LEP üniforması açığa çıktı.

“Şimdi genç peri, sadece bir kez soracağım. Doğru düzgün cevap ver yoksa gazabıma uğrarsın.”

Binbaşı Evergreen korku ve soğuk yüzünden ürperdi ama ağzım sıkıca kapattı.

Yüzbaşı kafesi Binbaşı’nın yanağına değdirdi. “Şimdi, işte sorum: Komutan Root bir sonraki Recon kabul törenini nerede yapacak?”

Binbaşı ter damlalarından kurtulmak için gözlerini kırıştırdı. “Kabul töreni mi? Dürüst olmak gerekirse, Yüzbaşı, bilmiyorum. Ben ekipte yeniyim.”

Yüzbaşı, kafesi Evergreen’in yüzüne biraz daha yaklaştırdı. Gümüş örümcek, pençesini savurdu ve Binbaşı’nın yanağına çizdi.

Yüzbaşı, “Törenin yeri!” diye kükredi. “Söyle ve kurtul!”

Binbaşı dişlerini sıkarak “Hayır,” dedi. “Beni konuşturamazsın.”

Yüzbaşı’nın sesi deliliğine yenik düşünce biraz inceldi. “Nasıl yaşadığımı görüyor musun? İnsan dünyasında yaşıyorum.”

Binbaşı Evergreen kendisini ölüme hazırladı. Bu görev en başından beri bir tuzaktı.

Yüzbaşı, “Julius beni Haven’sız bıraktı,” dedi. “Beni sıradan bir hain gibi şehirden attı. Beni bu insan dünyasının pis kokulu lağım çukuruna mahkum etti. Bir sonraki onbaşıyı Recon’a kabul ederken ben de orada olacağım – birkaç eski dostumla birlikte. Haven’ı alamazsak intikamımızı alırız.”

Yüzbaşı sustu. Şimdiden çok şey söylemişti ve zaman aleyhine işliyordu. İşi bitirmeliydi.

“Sen buraya kayıp bir gnomeyi aramaya geldin. Gnome yok. Uydu görüntülerini değiştirerek bir LEP subayını yakaladık. İki senedir Julius’un bir binbaşı göndermesini bekliyorum.”

Mantıklıydı. Sadece bir binbaşı Recon’a kabul töreninin nerede yapılacağını bilebilirdi.

“Şimdi seni ele geçirdiğime göre bana ihtiyacım olan bilgileri vereceksin.”

Yaşlı peri, Binbaşı’nın burnunu sıkarak ağzından nefes almaya zorladı. Çevik bir hareketle kafesi Evergreen’in dişleri arasına soktu ve kapağını açtı. Gümüş örümcek, genç perinin ağzına girip gözden kayboldu.

Yüzbaşı kafesi bir kenara fırlattı. “Şimdi, Binbaşı,” dedi. “Ölüsün.”

Evergreen örümcek mide duvarım delmeye başlayınca kıvrandı.

Yaşlı peri, “Çok kötü olmalı, iç organlarda yaralanma en acıtanıdır,” dedi. “Ama büyü gücün bir süre seni iyileştirecek. Yine de, gücün birkaç dakika içerisinde tükenecek ve benim küçük örümceğim, içinde bir delik açıp dışarıya çıkacak.”

Evergreen bunun doğru olduğunu biliyordu. Örümcek, Mavi Tünel örümceği idi. Yaratık pençelerini birer diş gibi kullanıyor, eteri parçalayıp emiyordu. En sevdikleri yok etme şekli içten olandı. Bu yaratıklardan çok sayıda bir araya gelirse bir dev bile alt edebilirdi. Bir tanesi ise bir periyi öldürmek için yeterliydi.

Yüzbaşı, “Sana yardım edebilirim,” dedi. “Sen bana yardım etmeyi kabul edersen.”

Evergreen acıyla inledi. Örümcek kendisini ne zaman yaralasa büyü, açılan yarayı iyileştiriyordu fakat büyü'nün iyileştirme gücü çok yavaştı.

“Hayır. Benden bir şey öğrenemezsin.”

“Pekala. Sen ölürsün ve ben de senden sonra gönderilene sorarım. Tabii ki, o da işbirliği yapmayı reddeder. Ah, elimde yeterince örümcek var.”

Evergreen sakince düşünmeye çalıştı. Komutanı uyarmak için buradan kesinlikle canlı çıkmalıydı. Bunu yapmanın tek yolu vardı.

“Pekala, örümceği öldür.”

Yüzbaşı, Binbaşı’nın çenesini tuttu. “Önce cevabımı ver. Tören nerede yapılacak? Ve yalan söyleme, anlarım.”

Binbaşı, “Tern Adaları,” diye inledi.

Yaşlı perinin yüzü zaferle aydınlandı. “Orayı biliyorum. Ne zaman?”

Evergreen kendinden utanarak mırıldandı. “Tam bir hafta sonra.”

Yüzbaşı tutsağın omzuna hafifçe vurdu. “İyi iş çıkardın. Akıllıca bir seçim yaptın. Herhalde buradan sağ çıkıp ağabeyimi uyarmak için yaptın bunu.”

Evergreen acı çekmesine rağmen irkildi. Ağabey mi? Karşısında duran Komutan Root’un kardeşi miydi? Evergreen hikayeyi duymuştu, herkes duymuştu.

Yüzbaşı gülümsedi. “Şimdi sırrımı biliyorsun. Ben onuru lekelenen Yüzbaşı Turnbull Root’um. Julius kendi kardeşinin, yani benim peşime düştü. Ve şimdi ben de onun peşine düşeceğim.”

Evergreen karnında yeni yarıklar açılınca yüzünü buruşturdu. “Yaratığı öldür,” dedi.

Turnball Root cebinden küçük bir şişe çıkardı. “Ah, pe- kala. Fakat kimseyi uyarabileceğini sanma. Sana verdiğim serumda bir amnezik vardı. Beş dakika sonra bütün bu yaşadıkların senin için hatırlayamadığın bir rüyadan ibaret olacak.”

Yüzbaşı Root şişenin ağzını açtı ve Evergreen kahvenin güçlü kokusunu alınca rahatladı. Mavi Tünel örümceği kahveyle kalp krizi tetiklenebilen minik bir kalbe sahip, hiperaktif bir yaratıktı. Kahve kanına girdiği zaman ölümcül bir kalp krizi geçirecekti.

Turnball Root sıcak sıvıyı Evergreen’in gırtlğından aşağıya döktü. Binbaşı öğürdü ama kahveyi yuttu. Birkaç saniye sonra örümcek karnında kıvranmaya başladı ve ardından vahşi aktivite sona erdi.

Evergreen rahatlayarak iç geçirdi, gözlerini kapattı ve yaşadıklarını düşündü.

Yüzbaşı Root, “Çok güzel,” diye kıkırdadı. “Hipnotizma ile geri getirilebilmeleri için anılarım güçlendirmeye çalışıyorsun. Bence sorun değil. Sana verdiğim ilaç yasadışı bir maddeydi. Gökyüzünün rengini hatırlarsan şanslısın.”

Evergreen başını önüne eğdi. Komutan’a ihanet etmişti ve hepsi hiçbir şey içindi. Bir hafta sonra, Julius Root kendisini Tern Adaları’nda bir tuzağın ortasında bulacaktı. Törenin nerede olacağını Evergreen söylemişti.

Turnball perdesüsünün önünü kapattı ve üniformasını gizledi. “Elveda Binbaşı. Yardımın için teşekkürler. Bir süre

herhangi bir Şeye odaklanmakta zorlanabilirsin ama sen kendine geldiğinde kayışların erimiş olacak.”

372

Yüzbaşı Root kulübenin kapısını açtı, geceye adım attı. Evergreen adamın arkasından baktı, bir saniye sonra az önce yanında duran adamın kim olduğunu hatırlamayacaktı.

2. BÖLÜM: BALIKSI BİR ŞEY

KRALLAR BULVARI, HAVEN ŞEHİRİ, YERALTI, BİR HAFTA
SONRA...

ONBAŞI Holly Short, Krallar Bulvarı'nda trafik görevindeydi. Yeraltı polis memurlarının çiftler halinde seyahat etmesi gerekiyordu fakat nehirde büyük bir maç vardı, ortağı bu yüzden Batı Yakası Stadyumu'nun etrafında devriye geziyordu.

Holly bulvarda yürüdü, bilgisayarlı trafik üniformasının içinde harika görünüyordu. Üniforma öyle veya böyle yürüyen bir trafik tabelasıydı, bilinen bütün komutları ve sekiz satırlık bir metni göğsündeki ekranda gösterebiliyordu. Üniforma sesine de duyarlıydı, Holly bir şoföre durmasını emrederse verdiği emir, sarı ışıklarla göğsünde yazıyordu.

Yeraltı Polis Akademisi'ne girerken Holly'nin aklındaki şey, yürüyen bir trafik ışığına dönüşmek değildi. Fakat uzmanlığını yapmadan önce bütün onbaşılardan trafikte görev yapması gerekiyordu. Holly altı aydan fazla bir süredir tra-

fıkteydi ve bazen Recon'da hiçbir zaman görev alamayacağını düşünüyordu. Kendisine bir şans verilirse ve kabul sınavını geçers Recon'un ilk kadın subayı olacaktı. Bu durum Holly Short'u rahatsız etmiyor ve aslında kararlılığını artırıyordu. Sadece sınavı geçmekle kalmayacak, Yüzbaşı Trouble Kelp'in rekorunu da kıracaktı.

Bulvar öğleden sonra sessizdi. Herkes Batı Yakası'nda kırmış sebzelerin ve mantarlı burgerlerin keyfini çıkarıyordu. Kendisi, birkaç kamu görevlisi ve bir restoranın deposunun önüne yasadışı bir şekilde park etmiş karavanın sahibi dışında herkes.

Holly mor karavanın barkodunu, eldivenini plakanın üzerinden geçirerek okudu. Birkaç saniye sonra LEP merkez sunucusundan cihazın bilgileri miğferine gönderildi. Araç, trafik cezaları oldukça çok olan E. Phyber isminde bir cine aitti.

Holly bileğindeki ekranı kapatan Velcro kayışı açtı. Park cezası programını açtı ve Bay Phyber'in hesabına bir ceza gönderdi. Birine ceza kemekten keyif alıyor olması artık trafikteki görevinden kurtulması gerektiğinin göstergesiydi.

Karavanın içinde bir şey kıpırdadı. Büyük bir şeydi. Araç aksları üzerinde sallandı.

Holly karartılmış camlara vurdu. "Dışarı çıkın Bay Phyber."

Karavandan bir cevap gelmedi ve araç sallanmaya devam etti. İçinde bir şey vardı ve bir cinden daha büyüktü.

"Bay Phyber. Açın, yoksa içeriye zorla girmek zorunda kalacağım."

Holly pencerelerden içeriyi görmeye çalıştı ama şansı yaver gitmedi. Miğferinin bunu yapacak uygun filtresi yoktu.

Sanki aracın içinde bir hayvan vardı. Bu ciddi bir suçtu. Özel araçlarda hayvan taşımak yasaktı. Ayrıca zalimlikti. Peri halkı bazı hayvanların etini yedi ama hiçbirini evcil hayvan olarak beslemezdi. Bu adam bir hayvanı izinsiz olarak şehre soktuysa muhtemelen yüzeyden bir yerden satın almıştı.

Holly ellerini yandaki kapıya koydu, tüm gücüyle itti. Karavan hemen bükülmeye ve titreşmeye başladı, neredeyse yana devriliyordu.

Holly geri çekildi. Yardım istemek zorundaydı.

“Ah... Bir sorun mu var memur hanım?”

Cin arkasında havada duruyordu. Cinler öfkeli olduklarında bunu yapardı.

“Bu araç sizin mi efendim?”

Cin kanatlarını daha hızlı çırpı, kaldırımından biraz daha yükseldi.

“Evet, memur hanım. Eloë Phyber. Aracın sahibi benim.”

Holly vizörünü kaldırdı. “Lütfen yere inin bayım. Bulvarda uçmak yasaktır. İşaretler var.”

Phyber nazikçe yere indi. “Özür dilerim memur hanım. Affedin.”

Holly cinin yüzünde suçluluk olup olmadığına baktı. Cinin soluk yeşil derisi terle ıslanmıştı.

“Bir şey için endişeli misiniz Bay Phyber?”

Phyber sulu bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Hayır. Endişelenmek mi? Hayır, öyle bir şey yok. Biraz geç kaldım, hepsi bu. Modern yaşam, bilirsiniz, belirli bir zaman çizelgesine uymanız gerek.”

Karavan, aksları üzerinde sallanmaya devam etti.

Holly, "İçinde ne var?" diye sordu.

Phyber'in gülümsemesi dondu. "Hiçbir şey. Sadece yiyeceklerle dolu raflar. Biri devrilmiş olmalı."

Yalan söylüyordu. Holly bundan emindi. "Ah, gerçekten mi? İçeride çok sayıda raf olmalı çünkü bu devrilen beşinci raftı. Kapıyı açın lütfen."

Cin yeniden kanatlarını çırpmaya başladı. "Açmak zorunda değilim. Arama izniniz var mı?"

"Hayır. Mantıklı bir sebebe ihtiyacım var ve ben bu araçta yasadışı yollardan hayvan taşıdığınızı düşünüyorum."

"Hayvan mı? Saçmalık. Her neyse, kapıyı açamam, sanırım çipi kaybettim."

Holly belinden omni-cihazını çıkardı ve sensörü karavanın yan kapısına dayadı. "Pekala. İçinde hayvan olduğundan şüphelendiğim için aracınızın kapısını açmak üzereyim."

"Avukatımı beklememiz gerekmez mi?"

"Hayır. Hayvanlar ölebilir."

Phyber geri çekildi. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Yerimde olsan yapmazdın."

Omnicihaz biyledi ve yan kapı açıldı. Holly'nin karşısına turuncu jöleden devasa titreşen bir küp çıktı. Hidrojeldi, zarar görmüş deniz canlılarını bir yerden başka bir yere nakletmek için kullanılıyordu. Yaratıklar hala nefes alabilir ve seyahatin zorluklarından etkilenmezdi. Karavanın içindeki jölede uskumrular yüzmeye çalışıyordu. Yasadışı yollardan balık satın alan bir restorana ait olmalıydılar.

Jölenin balık sürüsü ışığa doğru gitmeye çalışmazsa şeklini koruması gerekiyordu. Hep birlikte hareket ettiklerinde

jöle karavandan dışarıya çıktı ve havada asılı kaldı. Yerçekimi etkisini gösterdi ve jöle Holly'nin üzerinde patladı. Kendisini bir anda balık kokulu jöle ve gerçek balıkların içinde buldu. Jöle üniformasında varlığını bile bilmediği deliklerden içeriye girdi.

Holly, "D'Arvit!" diye küfretti. Yere düştü. Ne yazık ki tam bu sırada üniforması kısa devre yaptı ve Polis Plazası'ndan gönderilen mesajda Komutan Julius Root'un kendisini görmek istediği yazıyordu.

POLİS PLAZASI, YERALTI

Holly, Phyber'i girişteki görevliye teslim etti ve koridordan hızlı adımlarla Julius Root'un ofisine yürüdü. LEPrecon komutanı kendisini görmek istiyorsa adamı bekletmeye niyeti yoktu. Bu, aktif göreve kabul edilişi olabilirdi. Nihayet.

Ofiste birileri daha vardı. Holly buzlu camdan kafaları görabiliyordu. Sekretere, "Onbaşı Short, Komutan Root'u görmeye geldim," dedi.

Çirkin, pembe permaları olan ortayaşlı cin, kafasını kaldırıp Holly'ye baktı, yaptığı işe ara verdi ve bütün dikkatini onbaşının üzerine odakladı. "Komutanın yanına böyle mi gireceksin?" diye sordu.

Holly üniformasına yapışmış hidrojel parçalarından birkaçını silkeledi. "Evet. Sadece jöle. Görevdeydim. Komutan anlayış gösterecektir."

"Emin misin?"

“Kesinlikle. Bu toplantıyı kaçıraramam.”

378

Sekreterin gülümsemesinde rahatsız edici bir şey vardı. “Pekala, nasıl istersen. Girebilirsin.”

Başka bir gün olsaydı, Holly bir şeylerin yolunda gitmediğini anlardı fakat bu gün dikkatini çeken bir şey olmadı. Ve bu yüzden hemen Julius Root’un ofisine girdi.

Ofiste kendisinden başka iki kişi daha vardı. Julius Root, diken diken saçları ve geniş göğsü olan bir periydi, ağzının kenarında bir mantar sigarası tütüyordu. Holly, Recon’un parlak yıldızlarından biri olan Yüzbaşı Trouble Kelp’i de hemen tanıdı. Bir seneden daha kısa bir süre içerisinde bir düzine görevi başarıyla tamamladığı için polisler arasında bir efsaneydi.

Root olduğu yerde dondu kaldı ve Holly’ye baktı. “Evet? Ne oldu? Tesisatlarda bir sorun mu var?”

Holly, “H-hayır,” diye kekeledi. “Onbaşı Holly Short, emrettiğiniz gibi rapor vermeye geldim, efendim.”

Root ayağa kalktı, yanakları kıpkırmızıydı. Komutan mutlu bir peri değildi.

“Short. Sen bir kızsın.”

“Evet efendim. Suçluyum, kabul ediyorum.”

Root espriyi duymazdan geldi. “Bu bir randevu değil, Short. Esprilerini kendine sakla.”

“Evet efendim. Espri yok.”

“Güzel. Pilotluk test sonuçlarına bakarak senin erkek olduğunu düşünmüştüm. Daha önce bir kadın bu kadar yüksek notlar almamıştı.”

“Sanırım öyle, efendim.”

Komutan, masasının kenarına oturdu. “Kabul sınavına girecek sekseninci kadınsın. Şimdiye kadar bu sınavı hiçbir kadın geçemedi. Eşit-haklar Ofisi bizi cinsiyet ayrımı yapmakla suçluyor ama senin kabul sınavınla bizzat ben ilgileneneğim.”

Holly yutkundu. “Bizzat mı?”

Root gülümsedi. “Bu doğru, Onbaşı. Sadece sen ve ben küçük bir maceraya çıkacağız. Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?”

“Çok iyi, efendim. Beni onurlandırdınız.”

“İyi kız, ben de böyle olmanı bekliyorum.” Root havayı kokladı. “Bu koku nedir?”

“Trafik görevindeydim, efendim. Bir balık kaçakçısını yakaladım.”

Root tekrar havayı kokladı. “İşin içinde balıklar olduğu belli. Üniforman turuncu renkte.”

Holly kolundaki bir jöle kitlesini eline aldı. “Hidrojel, efendim. Kaçakçı balıkları bunun içinde taşıyormuş.”

Root masadan kalktı. “Recon subayları ne iş yapar biliyor musun, Short?”

“Evet efendim. Recon subayları kaçak perilerin yüzeyde izini sürer.”

“Yüzeyde, Short. İnsanların yaşadığı yerde. Dikkat çekmeden aralarına karışmamız gerekir. Sen bunu yapabilir misin?”

“Evet, Komutan, yapabilirim.”

Root sigarasını çöp tenekesine attı. “Keşke buna inanasaydım. Eğer bu olmasaydı, inanabilirdim.” Root parmağıyla Onbaşı’nın göğsünü işaret etti.

Holly göğsüne baktı. Komutan jöle parçalarından veya balık kokusundan rahatsız olmuş olamazdı.

Zaten rahatsızlığının sebebi başkaydı.

Göğsündeki ekranda büyük harflerle tek bir kelime yazıyordu. Hidrojel üzerini kaplamadan önce ağzından çıkan son kelimeydi. Holly sessizce, “D’Arvit,” diye küfretti. Göğsündeki ekranda donup kalmış kelime de aynısıydı.

E1

Üçlü doğrudan E1’e doğru yürüdü. E1, İrlanda’da Tara’ya çıkan bir çavlandı. Onbaşılının hazırlık yapacak vakti yoktu çünkü mezun olurlarsa da hazırlık yapmaya zamanları olmayacaktı. Kaçak periler yüzeye çıkarken polise önceden haber vermiyordu. Ne zaman kafalarına eserse yüzeye çıkıyorlar ve Recon subayları da hemen peşlerinden gitmek zorunda kalıyordu.

Çavlandan bir LEP mekiğiyle yüzeye doğru çıkmaya başladılar. Holly’ye silah verilmemiş ve miğferine el konmuştu. Ayrıca başparmağına bir iğne batırılarak büyü gücü boşaltılmıştı. İğne büyü gücü yarayı iyileştirmek için kendisini tüketene kadar çıkartılmamıştı.

Yüzbaşı Trouble Kelp kendi büyü gücünü kullanarak onbaşının yarasını iyileştirirken mantığı açıkladı. “Bazen yüzeye çıktığında hiçbir şeyin olmaz. Silahın yoktur, yeraltıyla iletişim kuramazsın ve büyü gücün de tükenmiştir. Ve hala bir kaçağın izini sürmek zorundasındır, muhtemelen kaçak da

senin izini sürmeye çalışıyordur. Bunu başaramazsan Recon'a giremezsin."

Holly bunu bekliyordu. Tecrübeli subaylardan kabul sınavıyla ilgili hikayeleri dinlemişlerdi. Ne tür bir cehenneme bırakılacaklarını ve neyi takip edeceklerini çok merak ediyordu.

Mekiğin pencerelerinden yanlarından akıp giden çavlıana baktı. Çavlıanlar Dünya'nın merkezinden yüzeye doğru çıkan dev yeraltı magma bacalarıydı. Peri halkı bu tünellerden bazılarını temizlemiş ve her iki ucuna birer mekik limanı kurmuştu. İnsan teknolojisi geliştikçe bu istasyonlardan bazıları terk edilmiş veya yok edilmişti. Çamur adamlar bir peri limanı bulursa doğrudan Haven'a inebilirdi.

Recon subayları, acil durumlarda tünelleri kavuran magma alevlerinin üzerinde titanyum yumurtalar içerisinde seyahat etmek zorunda kalabiliyordu. Bu, yüzeye çıkan beş bin mili kat etmenin en kısa koluydu. Ekip olarak bir LEP mekiği ile kısmen yavaş sayılabilecek saatte sekiz yüz mille seyahat ediyorlardı. Root, mekiği otomatik pilota aldı ve Holly'e briefing vermeye geldi.

Komutan Root, "Tern Adaları'na gidiyoruz," dedi. Konferans masasının üzerinde holografik bir haritayı canlandırdı. "İrlanda'nın doğu sahilinde küçük takımadalar topluluğudur. Daha kesin konuşmak gerekirse, ana ada olan Tern Mor'a gidiyoruz. Adada tek bir kişi yaşıyor. Bir doğa aşığı olan Kieran Ross. Ross ayda bir Çevre Kabalığı'na raporunu vermek için Dublin'e gider. Genelde Morrison Oteli'nde kalır ve Abbey Tiyatrosu'nda bir oyun izler. Teknik ekibimiz otele rezer-

vasyon yaptığını onayladı, şimdi otuz altı saatlik bir zaman aralığımız var.”

382

Holly başıyla onayladı. En son isteyecekleri şey insanların karşılmasına çıkmasıydı. Gerçekçi egzersizler ayrı bir şeydi, bütün peri halkının güvenliğini tehlikeye atmak ise bambaşka bir şeydi.

Root hologramın içine girdi, haritada bir noktayı işaret etti. “Buraya, Fok Limanı’na ineceğiz. Mekik seni ve Yüzbaşı Kelp’i sahilde bırakacak. Beni ise başka bir yere. Sonrası basit, sen beni ben seni avlayacağım. Egzersiz sona erince sana notunu verecek ve Recon’a girmeye yeterli olup olmadığına karar vereceğim. Adaylar genelde egzersiz boyunca birçok kez işaretlenir, sen bunun üzerine kafa yorma. Senin için önemli olan bunu benim için ne kadar zorlaştıracacağım.”

Root duvardan bir paintball tabancası aldı ve Holly’ye attı. “Tabii ki, değerlendirme sürecini geride bırakıp doğrudan programa girmenin de bir yolu var. Ben seni işaretlemeden sen beni işaretle, ekiptesin. Soru sorulmaksızın. Ama çok fazla ümitlenme, benim yüzeyde yüzlerce yıllık deneyimim var, büyü gücüm tam ve elimde silahlarla dolu bir mekik de var.”

Holly bunları dinlerken bir koltukta oturduğuna sevindi. Simülatörlerde yüzlerce saat geçirmiş ama yüzeyi sadece iki kez ziyaret etmişti. Biri Güney Amerika yağmur ormanlarına yapılan okul gezisiydi, diğeri ise ailesiyle Stonehenge’e gidişiydi. Üçüncü ziyareti çok daha heyecan verici olacaktı.

3. BÖLÜM: KAYIP RÜYALAR ADASI

TERN MOR

GÜNEŞ, sabah sisini kavurdu, İrlanda sahilinden gözükken Tern Mor şimdi hayalet bir adaya benziyordu. Bir saniye önce bulut kümelerinden başka bir şey görünmüyordu, bir saniye sonra ise sisin içinden Tern Mor'un sivri uçlu tepeleri açığa çıkıyordu.

Holly pencereden manzaraya baktı. "Keyifli bir yere benziyor," dedi.

Root sigarasının ucunu çiğnedi. "Bunun için üzgünüm Onbaşı. Kaçaklara sıcak bir yere gizlenmelerini söylüyoruz ama yine de kendi bildiklerini okumaya devam ediyorlar."

Komutan kokpite döndü, iniş için otomatik pilotu kapatıp kontrolleri eline alması gerekiyordu.

Ada bir korku filminden çıkmış gibiydi. Okyanustan karanlık tepeler yükseliyor, sahili köpüklü dalgalar dövüyordu. Cılız yeşillikler çaresizce toprağa tutunmaya çalışıyor, bir tutam asi saç gibi rüzgarla sallanıyordu.

Holly, burada başıma iyi şeyler gelmeyecek, diye düşündü.

Kelp omzuna hafifçe vurdu, düşüncelerini yarıda kesti. “Neşelen, Short. Yüzeyde birkaç gün geçirmek her şeye değer. Buranın havası çok güzeldir. Cennet gibi tatlıdır.”

Holly gülümsemeye çalıştı ama çok tedirgindi. “Kabul sınavlarım genelde Komutan kendisi mi yapar?”

“Her zaman. Fakat ilk kez birebir bir sınav yapılacak. Genelde eğlenmek için yarım düzine adayın peşine düşer fakat sen ‘kadın aday’ olmandan dolayı bütün ilgiyi üzerine çektin. Sen başarısız olunca Julius Root, eşit-haklar ofisinin şikayet edecek bir şeyinin olmasını istemiyor.”

Holly’nin tüyleri diken diken oldu. “Başarısız olunca?”

Kelp göz kırptı. “Tabii ki, eğer başarısız olursan. Yanlış anlama.”

Holly sivri kulaklarının uçlarının titreştiğini hissetti. Bu seyahat boşuna mıydı? Komutan raporunu şimdiden yazmış mıydı?

Fok Limanı’na indiler fakat etrafta foklar ve kumlar yoktu. Mekiğin plazma ekranlardan ikinci bir derisi vardı ve etraflarını kuşatan manzarayı mekiğin dış yüzeyine yansıtıyordu. Dışarıdan bakan biri için, Trouble Kelp kapağı açınca havada bir kapı açılacaktı.

Holly ve Kelp çakıl taşlarının üzerine atladı, jet motorlarından hızla uzaklaştı.

Root bir kapağı açtı. “Ağlamak veya dua etmek veya kadınlar her ne yapıyorsa onu yapmak için yirmi dakikan var, sonrasında tepene bineceğim.”

Holly'nin gözleri alev alev yanmaya başladı. "Evet efendim. Hemen ağlamaya başlayacağım. Siz ufukta gözden kaybolur kaybolmaz."

Root yarı gülümsedi, yarı kaşlarını çattı. "Umarım yeteneklerin, dilinin yazdığı çekleri ödeyebilir."

Holly bir çekin ne olduğunu bilmiyordu fakat bu sefer bir cevap vermemeyi uygun gördü.

Root motoru çalıştırdı, alçaktan geniş bir yay çizerek tepelere doğru uzaklaştı. Mekik uzaktan bakınca belirli belirsiz bir parıltıdan ibaretti.

Holly birden üşüdüğünü fark etti. Haven şehrinin tamamı klimalıydı ve trafik üniformasının ısıtma bobinleri yoktu. Yüzbaşı Kelp'in bilgisayardan üniformasının sıcaklığını ayarladığını gördü.

Trouble, "Hey," dedi. "İkimizin birden rahatsız olmasına gerek yok. Ben bu sınavı çoktan geçtim."

Holly, "Sen kaç kez işaretlendin?" diye sordu.

Trouble yüzünü buruşturdu. "Sekiz kez. Ve grubun en iyisi bendim. Komutan Root yaşlı bir peri için çok hızlı, ayrıca elinin altında milyonlarca külçe değerinde donanım var."

Holly, Atlantik rüzgarından korunmak için yakasını kaldırdı. "Bana verebileceğin bir ipucu var mı?"

"Korkarım yok. Bu kamera çalışmaya başladıktan sonra seninle konuşamam." Yüzbaşı Kelp miğferinde bir düğmeye bastı ve kırmızı bir ışık Holly'ye göz kırptı. "Tek söyleyebileceğim şey, yerinde olsam hareket ederdim. Root hiç zaman kaybetmez, bu yüzden sen de kaybetme."

Holly etrafına bakındı. Kitaplarda çevrenizi iyi kullanın diyordu. Doğanın size sunduklarını kullanın. Bu tavsiye burada çok işine yarayacak gibi durmuyordu. Çakış taşlı sahilin iki tarafında sarp kayalıklar yükseliyordu, diğer bir tarafta ise bir çamur birikintisi vardı. Tek çıkış yolu buydu, komutan gelmeden yola koyulsa iyi olacaktı. Eğimli arazide yürümeye başladı, bu egzersizden kendine saygısını yitirmeden çıkmaya kararlıydı.

Holly gözücuyla parıldayan bir şey gördü. Olduğu yerde dondu kaldı.

“Bu hiç adil değil,” dedi. Noktayı işaret etti.

Trouble sahile göz gezdirdi. Konuşmaması gerekse de, “Ne?” diye sordu.

“Şuraya bak. Kamuflej folyosu. Sahilde gizlenen biri var. Onbaşı yaşlı subayların baş edemeyeceği kadar hızlı olabilir diye destek çağırma şansın var mı?”

Trouble durumun ciddiyetini hemen kavradı. “D’Arvit!” diye kükredi. Hemen silahına uzandı.

Yüzbaşı Kelp silah çekmek konusunda oldukça hızlıydı. Kamuflej folyosunun altından çıkan keskin nişancı tüfeği ateş etmeden önce gerçekten de silahını çekmeyi başardı. Omzundan vurulan Trouble eksenini etrafında dönüp ıslak çakıl taşlarının üzerine düştü.

Holly sağa yöneldi, sahilde zikzaklar çizmeye başladı. Hareket etmeye devam ederse keskin nişancı kendisini vuramayabilirdi. Çamurun içine parmaklarını saplayıp eğimli araziye çıkarken ikinci bir keskin nişancı açığa çıktı, üzerindeki kamuflej folyosunu kenara attı.

Yeni açığa çıkan tıknaz cüce elinde Holly'nin gördüğü en büyük tüfeği tutuyordu. "Sürpriz," diye sırttı. Dişleri çarpık ve sarıydı.

Ateş etti ve lazer darbesi çekiç gibi Holly'nin karnına indi. Neutrino silahların olayı buydu. Öldürmüyorlar ama çok sayıda şeytantırnağından daha çok acıya sebep oluyorlardı.

Holly kendine geldi ve gelmemiş olmayı diledi. Bağlandı-ğı, boyutuna göre büyük sandalyede öne eğildi ve botlarının üzerine kustu. Yanındaki Trouble Kelp de aynı aktiviteyle meşguldü. Burada neler oluyordu? Lazer silahların yan etkisi olmaması gerekiyordu, tabii eğer lazere alerjiniz yoksa. Holly'nin alerjisi yoktu.

Holly etrafına bakınca nefesini tuttu. Kabaca sıvanmış küçük bir odadaydılar, ortada büyük bir masa vardı. Masa çok mu büyüktü, yoksa insanların boyutunda bir masa mıydı? Bir insan evinde miydiler? Bu durum mide bulantısını açıklardı. İzin almadan insanların evlerine girmek yasaktı. Bu kanna karşı gelmenin bedeli büyü gücünü kaybetme ve mide bulantısıydı.

Holly, içinde bulundukları durumu değerlendirdi. Kabul sınavında sahilde bir çift perinin saldırısına uğramışlardı. Bu sıradışı bir test olabilir miydi? Yüzbaşı Kelp'in önüne düşen başına baktı. Bu kadarı bir test için fazla gerçekçiydi.

Büyük bir kapı gıcırdayarak açıldı ve sırtan bir peri içeriye girdi. "Oh, kendinizi iyi hissetmiyorsunuz. Sanırım genç periler buna büyü bulantısı veya kitap kusmak diyor. Endişelenmeyin, yakında geçecek."

Peri, Holly'nin gördüklerinden çok daha yaşlı duruyor ve sararmış bir LEP üniforması giyiyordu. Eski bir filminden çıkmış gibiydi.

Peri, Holly ile göz göze geldi. "Ah, evet," dedi. Üniformasının kırısklıklarını düzeltti. "Rengi soluyor. Büyü gücü olmadan yaşamamanın bedeli. Sadece kıyafetler değil her şey soluyor. Gözlerime bakınca benim kardeşimden sadece yüz yaş daha büyük olduğumu anlamıyorsun, değil mi?"

Holly adamın gözlerine baktı. "Kardeşin mi?"

Holly'nin yanındaki Trouble kıpırdandı ve kafasını kaldırdı. Holly, Yüzbaşı'nın nefesini tuttuğunu duydu. "Oh, Tanrım. Turnball Root."

Holly'nin kafası karıştı. Root? Kardeş. Karşısında duran, Komutan'ın kardeşi.

Turnball çok mutlu oldu. "Sonunda biri beni hatırladı. Unutulduğumu düşünmeye başlamıştım."

Trouble, "Ben Eski Tarih konusunda uzmanlaştım," dedi. "Kaçık Suçlular bölümünde kendine ait bir sayfan var."

Turnball ne hissettiğini belli etmemeye çalıştı ama meraklanmıştı. "Söylesene, benim hakkımda ne yazıyor?"

"Yasadışı maden kazılarındaki en büyük rakibinden kurtulmak için Haven'in bir bölümünü sular altında bırakmaya çalışan hain bir yüzbaşı olduğun yazıyor. Kardeşin seni durdurmasaydı şehrin yarısının kaybolacağı söyleniyor."

Turnball, "Saçmalık," dedi. "Planlarımı mühendisler yaptı. Zincirleme bir tepki beklenmiyordu. Sadece birkaç yüz kişi ölecekti, hepsi bu."

Holly, "Hapisten nasıl kaçtın?" diye sordu.

Turnball sırtını dikleştirdi. “Hapiste bir gün bile kalmadım. Ben sıradan bir suçlu değilim. Neyse ki, Julius’un beni öldürecek cesareti yoktu ve bu sayede kaçmayı başardım. O günden beri de benim izimi sürüyor. Fakat bugün buna bir son vereceğim.”

“yleyse her şey intikam için mi?”

Turnball, “Kısmen,” diye itiraf etti. “Ama zgrlğ de unutmayalım. Julius kemiğin peşine düşmüş bir köpek gibi. Peşimi asla bırakmayacak. Martini’lerimi omzumun üzerinden arkaya bakmadan bitirmek istiyorum. Son beş yüzyılda doksan altı ev değiştirdim. Bin yedi yüzlerde Nice yakınlarında harika bir villada yaşıyordum.” Yaşlı perinin gözleri doldu. “Orada çok mutluydum. Okyanusun kokusunu hala alabiliyorum. O evi de Julius yüzünden yakmak zorunda kaldım.”

Holly bileklerini hafifçe döndürerek düğümleri gevşetmeye çalışıyordu. Turnball bunu fark etti.

“Hiç zahmet etme tatlım. Son beş yüz yıldır insanları bağlıyorum. Bir kaçak olarak ilk öğrendiğim yeteneklerden biriydi. Ve işimi iyi yaparım. Kabul sınavında bir dişi. Bahse girerim kardeşim bundan hiç hoşlanmamıştır. Hep cinsel ayrımcılık yapmıştır.”

Holly, “Evet,” dedi. “Fakat sen çok nazik bir perisin.”

Turnball, “Touché,” dedi. “Fransa’da dediğim gibi.”

Trouble’nin yüzü yeşil tonunu kaybetti. “Planın her neyse benden yardım bekleme.”

Turnball, Holly’nin önünde durdu ve kıvrık tırnağıyla kızın çenesini havaya kaldırdı. “Senden yardım beklemiyorum

Yüzbaşı. Bu küçük şirin kızıdan yardım istiyorum. Tek istediğim şeyse ölmeden önce biraz çılgılık atması.”

Turnball'un iki suç ortağı vardı. Asık suratlı bir cüce ve dünyevi bir cin. Komutan Root'un kardeşi adamları tutsaklarla tanışmaları için odaya çağırırdı.

Cücenin ismi Bob'du, hassas cüce derisinden güneşi uzak tutmak için geniş kenarlı bir şapka takıyordu.

Turnball, “Bobb hırsızlık işinde Mulch Diggums'tan sonra en iyisidir,” dedi. Kolunu cücenin dev omuzlarından birine attı. “Yine de, zeki Diggums'un aksine çok iyi plan yapamaz. Bobb polisler için para toplanan bir halk merkezine girerek en büyük hatasını yaptı. O günden beri de yüzeyde gizleniyor. İyi bir takımız. Ben plan yapıyorum, o çalışıyor.” Cine doğru döndü. Cinin kanatlarının olması gereken yere yara izleri taşıyan iki yumru vardı.

“Buradaki dostum Unix de bir trolle savaşa girdi ve kaybetti. Onu bulduğumda klinik olarak ölüydü. İçimdeki son büyü kıvılcımını kullanarak onu hayata geri döndürdüm, bugüne kadar beni seviyor mu yoksa nefret mi ediyor anlayamadım. Fakat çok sadık. Benim için dünyanın merkezine bile gider.”

Cinin yeşil yüzü duygudan yoksundu ve gözleri parlak diskler gibi boştu. Trouble ile Holly'yi sahilde tuzağa düşürenler bu iki periydi.

Turnball, Holly'nin göğsündeki isim etiketine baktı. “Şimdi, işte planımız. Julius'u çekmek için Onbaşı Short'u kullanacağız. Onu uyarmaya kalkarsan Yüzbaşı acılar içerisin-

de ölür. Çantamda Yüzbaşı'nın iç organlarını parçalayabilecek bir Mavi Tünel örümceği var. Ve bir insan evine girdiği için de acıyı büyü gücünü kullanarak dindiremez. Sana gelince, tek yapman gereken bir açıklıkta oturup Julius'un seni bulmasını beklemek. Gelince onu yakalayacağız. Bu kadar basit. Unix ve Bobb sana eşlik edecek. Ben Julius'un bu kapıdan içeriye girdiği mutlu anı burada bekleyeceğim."

Unix kayışları kesti ve Holly'yi sandalyeden kaldırdı. Onbaşı'yı dev kapıdan geçirip güneş ışığına çıkarttı. Holly derin bir nefes aldı. Hava gerçekten de tatlıydı ama durup keyfini çıkartacak zamanı yoktu.

Unix, "Neden kaçmıyorsun, Onbaşı?" diye sordu. Sesi bir yüksek bir alçak tondan çıkıyordu. "Kaç ve neler olacağını gör."

Bobb, "Evet," dedi. "Neler olacağını gör."

Holly neler olacağını biliyordu. Bir lazer darbesi daha yiyecek fakat bu seferki sırtına isabet edecekti. Kaçmayacaktı. Henüz bunu yapamazdı. Düşünüp plan yapması gerekiyordu.

Holly'yi itip kakarak güneydeki tepelere doğru inen iki tarladan geçirdiler. Çimenler seyrek ve sertti, kötü bir tıraştan arda kalan kıllara benziyorlardı. Tepelerin üzerindeki martılar, denizkırlangıçları ve karabataklar seyir yükseliğine çıkan savaş jetleri gibiydi. Bir çalının yanından geçerlerken Bobb küçük bir kayanın yanında topraktan çıktı. Doğudan yaklaşan birisi kayanın arkasına saklanan bir periyi göremezdi.

"Eğil," diye emretti. Holly'yi dizleri üzerine çöktürdü.

Holly eğilince Unix, bacağına bir kelepçe taktı ve diğer ucunu toprağa çiviledi.

“Bu sayede uçup kaçamazsın,” dedi. “Zincirle oynadığını görürsek seni bir süre bayıltırız.” Göğsüne kayışlanmış tüfeğine hafifçe vurdu. “Seni izliyor olacağız.”

Kaçak periler geldikleri yöne geri döndü, iki oyunğun içine gizlendi. Çantalarından kamuflaj folyoları çıkarttılar ve üzerlerine attılar. Kısa süre sonra uzaktan bakınca tek görülen şey folyoların altından çıkan tüfeklerin namlu uçlarıydı.

Basit bir plandı fakat çok zekiceydi. Komutan, Holly’yi bulursa kendisine tuzak kurmaya çalıştığını düşünecekti. Fakat bu çok etkili bir tuzak değildi. Açığa çıktığı anda da Unix ve Bobb tüfeklerini ateşleyecekti.

Trouble’ı tehlikeye atmadan komutanı uyarmanın bir yolu olmalıydı. Holly düşünmeye başladı. Doğanın sunduklarını kullan. Doğanın sunduğu birçok şey vardı ama ne yazık ki kendisi hiçbirine ulaşamıyordu. Şansını denemeye kalkarsa Bobb ve Unix düşük şarjlı darbelerle kendisini şok eder, planlarını değiştirmek zorunda kalmazlardı. Üzerinde de işe yarayacak bir şey yoktu. Unix üzerini baştan aşağıya aramış, silah olarak kullanır diye cebindeki kalemi bile almıştı. Tek almadıkları, bileğindeki kısa devre yapılmış bilgisayardı.

Holly kolunu kayaya doğru indirdi, bilgisayarını doğanın etkilerinden koruyan Velcro kayışı sıyırdı. Minik cihazı tersine çevirdi. Görünüşe göre hidrojel mührün içine girmiş, elektrik devrelerini kısa devre yapmıştı. Batarya panelini açtı ve içerideki devrelere göz gezdirdi. Devrelerin üzerinde minik bir jöle kitlesi duruyor, birkaç anahtarı kapatıyor, birbirine değmemesi gereken yerleri uç uca bağlıyordu. Holly sert çimenlerden birini koparttı ve jöleyi almak için kullandı. Bir

dakika içerisinde jöleden arda kalanlar da buharlaştı ve minik bilgisayar çalıştı. Holly hemen göğsündeki paneli kapattı, Bobb ve Unix'in parıldayan harfleri görmesini istemezdi.

393

Şimdi bir bilgisayarı vardı. Miğferi de olsaydı komutana bir eposta gönderebilirdi. Fakat şimdi tek yapabileceği, göğsündeki ekrana bir yazı çıkartmaktı.

4. BÖLÜM: KARDEŞLER KOL KOLA

TERİ MOR, KUZEY YARIMADA

JULIUS Root nefes nefese kalmasına çok şaşırdı. Bir zamanlar hiç terlemeden gün boyunca koşabilirdi ama şimdi iki kilometre koşuktan sonra kalbi, göğsünü dövmeye başlamıştı. Mekiği adanın kuzeyindeki sisli doruklardan birinin üzerine park etmişti. Tabii ki, sis yapaydı, mekiğin egzosuna bağlı bir kompresörle oluşturuluyordu. Mekiğin yansıma kalkanı hala açıktı, sis sadece yedek bir korumaydı.

Root koşarken başını önüne eğdi, neredeyse iki büküldü. Bu, avcı koşuşuydu. Koşarken sadece yüzey havasının verebileceği ilkel heyecanı içinde hissetti. Deniz dört bir yanı dövüyordu. Hep var olan bir behemot gibiydi, Dünya'nın gücünü hatırlatıyordu. Komutan Julis Root'un en mutlu olduğu anlar yüzeyde avlandığı zamanlardı. Dürüst olmak gerekirse bu sınavı bir başkasına yaptırabilirdi fakat kendisini yenen bir aday çıkana kadar devam edecekti. Henüz kendisini yenen çıkmamıştı.

Yaklaşık iki saat sonra durdu, matarasından bir yudum su içti. Mekanik kanatları olsaydı bu av çok daha kolay olabilirdi fakat temiz bir oyun olsun diye kanatları mekikte bırakmıştı. Kimsenin daha iyi ekipmanlara sahip olduğu için herkesi yendiğini söylemesini istemezdi.

Root muhtemel yerlerin hepsini araştırdı ve Onbaşı Short'u bulamadı. Holly sahilde veya eski madende değildi. Her mevsim yeşil kalan ağaçlardan birinin tepesinde de tünememişti. Belki de ortalama bir adayan daha zekiydi. Öyle olması gerekiyordu. Bir kadının Recon'da hayatta kalabilmesi için şüpheleri ve önyargıları kırması şarttı. Gerçi sırf kadın diye Holly'ye diğerlerinden farklı davranacak değildi. Bütün astlarına yaptığı gibi Holly'yi de aynı şekilde küçümseyecekti. Daha iyisini hak edene kadar bununla idare etmeleri gerekiyordu.

Root aramaya devam etti, izlenip izlenmediğini anlamak için çevresindeki en küçük değişimlere bile dikkat etti. Tern Mor'un tepelerinde yaşayan iki yüz kadar kuş türü sıradışı bir hareketliliğe sahipti. Tepesinde martılar çığlık atıyor, kuzgunlar dikkatle hareketlerini takip ediyordu. Julius gökyüzünden kendisini izleyen bir kartal bile gördü. Bütün bu sesler konsantre olmasını zorlaştırıyordu fakat Onbaşı Short'un dikkatinin kendisinden daha çok dağıldığını biliyordu.

Root insanların yaşadığı kulübeye doğru tepeyi çıktı. Short kulübenin içinde olabilir veya kulübenin arkasına gizlenebilirdi. Komutan çalıların arasına sindi ve soluk yeşil LEP üniforması etrafındaki renklere uyum sağladı.

Julius ileriden gelen bir sesi duydu. Düzensiz bir kazıma sesiydi. Bir şey kayalara sürtünüyordu. Olduğu yerde dondu kaldı ve çalıların içine daldı. Huysuz bir tavşan, arkasına bakmadan kaçmaya başladı, çalıların içinde gözden kayboldu. Root dirseklerine batan dikenleri umursamadı, sesin kaynağına doğru ilerledi. Hiçbir şey olmayabilir fakat her şey de olabilirdi.

Görünüşe göre her şeydi. Root gizlendiği yerden büyük bir taşın arkasına sinmiş Holly'yi görebiliyordu. Gizlenmek için zekice bir yer değildi. Doğudan yaklaşanlara görünmezdi ama aksi halde apaçık ortadaydı. Yüzbaşı Kelp ortalıkta görünmüyor, muhtemelen yukarıdan bir yerden her şeyi filme alıyordu.

Root iç geçirdi. Hayalkırıklığına uğramasına şaşırdı. Ekip-te bir kızın yer alması fena olmazdı. Bağırarak yeni birisi olurdu.

Julius paintball tabancasını çıkarttı, çalıların arasından namluyu uzattı. Kızı etkilemek için birkaç kez işaretleyecekti. Short Recon armasını istiyorsa kendine gelip daha iyisini yapmak zorundaydı.

Root'un miğferindeki görüş desteğini kullanmasına gerek yoktu. Kolay bir atıştı, mesafe altı metre kadardı. Uzak olsa bile vizörünü kullanmazdı. Short'un elektronik görüş desteği yoktu, bu yüzden kendisi de kullanmazdı. Bu sayede sınav sona erdiğinde kıza daha çok bağırabilirdi.

Ve Holly birden çalılara doğru döndü. Root'u hala görmiyor ama Root kıızı görüyordu. Daha da önemlisi göğsünde yazanları okuyabiliyordu.

Komutan Root silahını geri çekti ve çalıların arasına geri çekildi.

Root duygularına hakim olmaya çalıştı. Turnball geri dönmüştü. Ve buradaydı. Bu nasıl olurdu? Eski duygularının hepsi yüzeye çıktı, Komutan'ın midesi kasıldı. Turnball kardeşiydi, her şeye rağmen Turnball'u seviyordu. Fakat her şeye galip gelen duygu üzüntüydü. Turnball halkına ihanet etmiş ve kendi kazancı için yüzlerce periyi öldürmeyi göze almıştı. Kardeşinin kaçmasına bir kez izin vermişti, bir daha veremezdi.

Root çalıların içine geri çekildi ve miğferini çalıştırdı. Polis Plazası'yla bağlantı kurmaya çalıştı ama telsizde sadece gürültü vardı. Turnball sinyalleri bozuyor olmalıydı.

Turnball havadaki dalgaları kontrol ediyor olabilirdi ama havanın kendisini kontrol edemezdi. Yaşayan her şey havayı ısıtırdı. Root vizörünün termal filtresini açtı ve Onbaşı Short'un arkasına yavaş yavaş göz gezdirdi.

Komutan'ın arayışı uzun sürmedi. Tarlanın yüzeyindeki böcek ve kemirgen yaşamının arasında birer fener gibi parılayan iki yarık dikkatini çekti. Yarıklar muhtemelen üzerleri kamuflaj folyosu ile örtülmüş adamların sıcaklığının dışarıya sızmasıydı. Keskin nişancılar. Kendisini bekliyorlardı. Bu periler profesyonel değildi. Öyle olsalar silahlarının namlularını ihtiyaç duyana kadar folyonun altından çıkartmaz, dışarıya ısı sızdırmazlardı.

Root paintball tabancasını kılıfına koydu ve Neutrino 500'ünü çıkarttı. Normalde dövüşecekse yanına üç nam-lulu suyla soğutulan lazer tabancasını alırdı fakat adaya ge-lirken kimseyle dövüşmeyi beklemiyordu. Kendi kendini sessizce azarladı. Gerizekalı, savaş senin randevularına göre başlamaz.

Komutan keskin nişancıların arkasına doğru daire çizdi ve uzaktan iki el ateş etti. Bu, en sportmen yaklaşım değilse de işe yaradığı kesindi. Keskin nişancılar kendilerine geldiğinde elleri kelepçeli bir polis aracında olacaktı. Şans eseri iki ma-sumu vurduysa herhangi bir yan etki görülmeyecekti.

Komutan Root ilk gizlenme yerine gitti ve kamuflaj folyo-sunu kaldırdı. Delikte bir cüce vardı. Çirkin küçük bir yara-tıktı. Root adamı Arananlar listesinden hatırladı. Bobb Ragby. Pis bir karakterdi. Tam da Turnbull'un ekibine katacağı türden biriydi. Root, cücenin yanına eğildi, silahını aldı, el ve ayak bileklerini kelepçeledi.

İkinci keskin nişancının gizlendiği yere kadar elli met-re yürüdü. Bir başka tanıdık kaçağı buldu. Unix B'Lob. Yere bağımlı cin. Yıllardır Turnbull'un sağ koluydu. Root, baygın cini kelepçelerken gülümsedi. Bu ikisi bile bugün için iyi iş çıkartmak anlamına geliyordu. Fakat gün henüz sona erme-mişti.

Root yanına gittiğinde Holly yerdeki çubuğu çıkartmak için kıvranıyordu.

Julius, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Holly, "Eğil, Komutan," dedi. "Şimdi üzerine çevrilen iki tüfek var."

Root omzuna asılı tüfekleri gösterdi. “Bunlar mı? Mesajım aldım. İyi iş çıkardın.” Zinciri tuttu ve yerden söküp çıkarttı. “Sınavının parametreleri değişti.”

Holly, gerçekten mi, diye düşündü.

Root kelepçeyi açmak için omnicihazını kullandı. “Bu artık bir egzersiz değil. Saldırgan ve muhtemelen silahlı bir düşmana karşı savaş konumundayız.”

Holly kelepçenin sıkıldığı yeri ovaladı. “Kardeşin Turnball, Yüzbaşı Kelp’i insan evinde tutuyor. Planında yolunda gitmeyen bir şey olursa Kelp’i bir Mavi Tünel örümceğine yedirmekle tehdit etti.”

Root iç geçirdi, sırtını kayaya yasladı. “Evin içine giremeyiz. Bunu yaparsak sadece baş dönmesine maruz kalmayız, tutuklama da yasal olmaktan çıkar. Turnball çok zeki. Hizmetkarlarını etkisiz hale getirsek bile evi ele geçiremeyiz.”

Holly, “Lazer görüş desteğini kullanarak hedefi etkisiz hale getirebiliriz”, dedi. “Yüzbaşı Kelp böylece dışarıya kendisi çıkabilir.”

Hedef ağabeyi değil de bir başkası olsaydı Root gülümserdi. “Evet, Onbaşı Short. Bunu yapabiliriz.”

Root ve Holly insan evine tepeden bakan bir tepenin üzerine turmandı. Kulübe bir oyuğun içindeydi, etrafını gümüş huş ağaçları çevreliyordu.

Komutan çenesini sıvazladı. “Daha yakına girmemiz lazım. Pencerelerden birinden düzgün bir görüş açısı yakalamalıyım. Sadece tek bir şansımız olabilir.”

Holly, “Diğer tüfeği alabilir miyim, efendim?” diye sordu.

“Hayır. Silah kullanmaya yetkili değilsin. Burada söz konusu olan Yüzbaşı Kelp’in hayatı, bu yüzden tetiği çeken emin eller olmalı. Turnball’u vursan bile, bu bizim amacımıza hizmet etmez.”

“Öyleyse ne yapabilirim?”

Root her iki silahın mermilerini kontrol etti. “Burada kal. Turnball beni yakalarsa mekiğe dön ve imdat sinyalinin çalıştır. Yardım gelmezse ve Turnball’un geldiğini görürsen, kendi kendini yok et düğmesine bas.”

Holly, “Ama mekiği uçurabilirim,” diye itiraz etti. “Simulatorlerde yüzlerce saat geçirdim.”

Komutan, “Ve pilot lisansın da yok,” diye kükredi. “O şeyi uçurursan kariyerinle vedalaşırsın. Kendi kendini imha düğmesine bas ve Kurtarma Ekipleri’nin gelmesini bekle.” Holly’ye marş çipini verdi, aynı zamanda konum bilgisi de barındırıyordu. “Bu bir emirdir, Short. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi sil, beni sinir ediyor. Sinirlenince genelde birilerini vururum. Mesajı aldın mı?”

“Evet efendim. Mesaj alındı.”

“Güzel.”

Komutan ağaçların arasından eve doğru ilerlerken Holly tepenin arkasına gizlendi. Komutan yolu yarılایınca kalkanını açtı ve çıplak gözler için görünmez oldu. Bir peri kalkanını açıysa insan gözünün algılayamayacağı kadar hızlı titreşirdi. Tabii ki, kardeşini vurmak istiyorsa Root’un kalkanını kapatması gerekiyordu fakat bunu son anda yapabiliirdi.

Root havada metal tortunun tadını aldı, şüphesiz Turnball’un çalıştırdığı sinyal bozucunun etkisiydi. Engebe-

li arazide dikkatli adımlarla evin pencerlerini açıkça görene kadar ilerledi. Perdeler açıldı ama Turnbull veya Yüzbaşı Kelp ortalıklarda yoktu. O zaman arka tarafa dolaşması gerekiyordu.

Birkaç saniye sırtını duvara dayanan Komutan, çatlamış kaldırım taşlı yoldan yavaşça evin arkasına dolaştı. Bakımsız arka bahçenin iki yanında da büyük ağaçlar vardı. Ve işte, verandanın tam ortasında, kardeşi Turnbull duruyordu. Dünya umrunda değilmiş gibi yüzünü sabah güneşine çevirmişti.

Root'un nefesi kesildi ve adımları dengesizleşti. Tek kardeşi, kendi kanından olan Turnbull karşısında duruyordu. Bir an için kardeşini kucaklayıp geçmiş unutulmanın ne kadar güzel olacağını düşündü ama bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Bağışlanma için çok geçti. Periler neredeyse ölmüştü ve yine ölebilirdi.

Root silahını kaldırdı, namluyu kardeşine çevirdi. Sıradan bir asker için bile kolay bir atıştı. Kardeşinin kendisini bu şekilde açığa çıkartacak kadar aptal olduğunu sanmıyordu. Julius yaşlı Turnbull'un nasıl görüldüğünü fark edince çok üzüldü. Aralarında neredeyse bir yüzyıl vardı ama kardeşi ayakta duracak hali kalmamış gibi görünüyordu. Uzun yaşam, peri büyüünün bir lütfuydu, büyü gücü olmayınca Turnbull da herkes gibi yaşlanmıştı.

Turnball, "Merhaba, Julius, seni duyabiliyorum," dedi. Gözlerini açmadı. "Güneş çok güzel, değil mi? Onsuz nasıl yaşanır? Neden kalkanını kaldırmıyorsun? Uzun zamandır yüzünü görmedim."

Root kalkanını kapattı ve ellerini titretmemeye çalıştı. “Kes sesini Turnbull. Benimle konuşma. Sen bir suçlusun, hepsi bu. Başka bir şey değil.”

Turnball gözlerini açtı. “Ah, küçük kardeşim. İyi görünmüyorsun. Kan basıncın yükseldi. Muhtemelen beni avladığın içindir.”

Julius istemese de sohbete dahil olmak zorunda kaldı. “Şu konuşana da bak. Sıklıkla dövülen bir halıya benziyorsun. Ve üzerinde hala eski LEP üniforman var. Artık fırırlı yakaları kullanmıyoruz, Turnbull. Hala yüzbaşı olsaydın bilirdin.”

Turnball iç çekti. “Benimle gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun, Julius? Üniformalar? Bunca zaman sonra.”

“Seni hapishanede ziyaret ettiğimde konuşmak için bolca vaktimiz olacak.”

Turnball dramatik bir biçimde kollarını öne uzattı. “Pekala Komutan. Beni götür.”

Julius şüphelendi. “Bu kadar mı? Neyin peşindesin?”

Turnball, “Yorgunum,” diyerek iç geçirdi. “Çamur insanların arasında yaşamaktan sıkıldım. Çok barbarlar. Bir hücre bile olsa evime gitmek istiyorum. Sen hizmetkarlarımı etkisiz hale getirdiğine göre başka seçeneğim var mı?”

Root’un asker içgüdüleri beyninde uyarı çanları çalıyordu. Vizörünün termal filtresini indirdi ve açıklıkta bir peri daha olduğunu gördü. Oturur pozisyonda bağlanmış biriydi. Yüzbaşı Kelp olmalıydı.

Turnball neşeli bir ses tonuyla, “Sevimli Onbaşı Short nerede?” diye sordu.

Root ihtiyacı olur diye kendine açık bir kapı bırakmak istedi. “Öldü,” dedi. “Beni uyarınca cücen Short’u vurdu. Hesap vermen gereken suçlara bir yenisi eklendi.”

“Yeni bir suç nedir ki? Tutsak olarak geçireceğim tek bir hayatım var. Acele et ve beni yakala, Julius. Çünkü bunu yapmazsan eve girebilirim.”

Julius çabucak bir şeyler düşünmeye çalıştı. Turnball’un bir şeyler planladığı belliydi. Muhtemelen kelepçeleri çıkartacağı zaman harekete geçecekti. Fakat baygın olursa hiçbir şey yapamazdı.

Hiç uyarmadan kardeşinin üzerine düşük seviye bir yük gönderdi. Birkaç saniyeliğine kendinden geçmesini sağlayacak bir şeydi. Turnball yüzünde şaşkın bir ifadeyle geriye devrildi.

Root, Neutrino’sunu kılıfına koydu ve kardeşinin yanına koştu. Turnball’u bir gündönümü hindisi gibi paketlemek istiyordu. Julius üç adım attıktan sonra kendisini iyi hissetmedi. Sanki kafasının üzerinde büyük bir ağırlık çökmüştü. Vücudundaki bütün gözeneklerden ter fişkırdı ve sinüsleri kapandı. Neler oluyordu? Root dizleri üzerine çöktü, sonra ellerini de yere koydu. Kusacak gibi hissetti, kendini bırakırsa uykuya dalacaktı. Kemikleri jöleye dönüştü ve kafası bir ton ağırlıkta olmalıydı. Nefesi yüksek sesli ve uzaktan geliyordu.

Komutan tamamen çaresiz bir dakika kadar bu konumda kaldı. Bir kedi yavrusu bile kendisini devirip cüzdanını çalabilirdi. Turnball’un kendisine gelişini seyretti. Turnball şoku üzerinden atmak için başını iki yana salladı, ardından yavaşça gülümsedi.

Turnball ayağa kalktı ve kardeşinin tepesine dikildi. Çaresiz kardeşine, “Kim daha zeki?” diye bağırdı. “Kim her zaman daha zekiydi?”

Root cevap veremedi. Tek yapabileceği düşünmektir. Bedeni için çok geçti, vücudu kendisine ihanet etmişti.

Turnball, “Kıskançlık,” dedi. Kollarını iki yana açtı. “Bu, her zaman kıskançlıkla ilgiliydi. Ben her konuda senden daha iyiyim ve sen buna katlanamıyorsun.” Gözlerinde şimdi deliliğin parıltısı vardı, tükürükleri çenesine ve yanaklarına saçıldı.

Root iki kelime söyleyebildi. “Sen delisin.”

Turnball, “Hayır,” dedi. “Sadece bıktım. Kendi kardeşimden kaçmaktan bıktım. Bu iş fazla melodramatik olmaya başladı. Bu yüzden, bana ne kadar acı verse de, sahip olduğun avantajı senden alacağım. Büyü gücünü alacağım. Sonra sen de benim gibi olacaksın. Buna başladım bile, nasıl olduğunu bilmek ister misin?”

Turnball ceketinin cebinden minik bir uzaktan kumanda çıkarttı. Bir düğmeye bastı ve kardeşlerin etrafını parıldayarak beliren cam duvarlar sardı. Artık bahçede değillerdi, bir seranın içindeydiler. Root kapılardan içeriye adım atmıştı.

Turnball, “Çok kötü, Komutan,” dedi. “Bir insan mekanına izinsiz girdin. Bu, dinimizin kurallarına karşı gelmek anlamına geliyor. Bunu birkaç kez daha yaparsan büyü gücünü tamamen kaybedersin.”

Root’un başı önüne düştü. Turnball’un tuzağma girmiş, Akademi’den yeni mezun çömezler gibi davranmıştı. Kardeşi serayı gizlemek için kamuflej folyosu ve projeksiyon cihazla-

rı kullanmış ve bunu fark etmemişti. Şimdi tek ümidi Holly Short'tu. Turnbull, Yüzbaşı Kelp'i ve kendisini yendiyse, kızın şansı var mıydı?

405

Turnball, Root'u yakasından tuttu ve eve doğru sürükledi. "İyi görünmüyorsun," dedi. Sesinde sahte bir endişe vardı. "İçeriye girmelisin."

5. BÖLÜM: KARİYER Mİ YOKSA DOSTLAR MI?

HOLLY tepenin üzerinden komutanın yakalanışını seyretti. Root yere düşünce gizlendiği yerden fırlamış ve koşmaya başlamıştı, emirlere karşı gelip komutanı kurtarmaya kararlıydı. Sonra sera açığa çıkmış ve Holly olduğu yerde donup kalmıştı. Komutanı kusakarak kurtarmayı düşünmüyorsa seranın içine girmek bir işe yaramazdı. Başka bir yolu olmalıydı.

Holly arkasına döndü, dört ayak üzerinde tepeye tırmandı, parmaklarını toprağa geçirdi ve kendisini yukarı çekti. Tekrar gizlenince mekiğin marş çipinin konum izleyiciyi çalıştırdı. Kendisine verilen emirler mekiğe geri dönmek ve imdat sinyali göndermektir. Eninde sonunda sinyal bozucu devre dışı kalacaktı. Fakat o zaman çok geç olabilirdi.

Vahşi tarlalarda koştu, çimenler botlarını lekeledi. Tepesinde dönüp duran kuşların çaresiz haykırıışları ruh halini çok iyi temsil ediyordu. Rüzgar yüzüne çarpıyor, kendisini yavaşlatıyordu. Bugün doğa bile LEP'in karşısında gibiydi.

Konum izleyici Holly’i dizlerine gelen bir dereye götürdü. Buz gibi su Holly’nin üniformasının deliklerinden içeriye girdi, bacaklarına aktı. Holly suyu ve üniformasının malzemesiyle çok ilgilenen kolu büyüklüğündeki alabalığı umursamadı. Yoluna devam etti, insan boyutunda çitleri aştı ve bir tepeye tırmandı. Yere yakın sis tabakası bir pastanın üzerindeki krem şantiye benziyordu.

Holly yakına girmeden sisin kokusunu aldı. Kimyasaldı. Yapaydı. Mekik sisin içinde olmalıydı.

Gücünün son kırıntılarını da kullanarak Holly sis perdesini araladı ve uzaktan kumandalı kapıya ulaştı. Kendini bıraktı, bir süre kapılara dayandı, nefes nefese kalmıştı. Sonra ayağa kalktı ve acil durum düğmesine bastı, imdat sinyalini gönderdi.

İmdat lambası yanmaya başladı, ardından tam bir hayal kırıklığı yaşadı. Holly’nin tek yapabildiği şey durup ekrandaki başarısız iletilerin listesine göz gezdirmektir. İşte, milyonlarca altın külçesi değerinde teknolojinin üzerinde oturuyor ama verdiği emirler hiçbir işe yaramıyordu.

Yüzbaşı Kelp ve Komutan Root’un hayatı tehlikedeydi, kendisine verilen emirlerle beklemektir. Mekiği uçurursa emirlere karşı gelmiş olacak ve Recon kariyeri başlamadan bitecekti. Fakat mekiği uçurmazsa dostları ölecekti. Hangisi daha önemliydi, kariyeri mi dostları mı?

Holly marş çipini yerine taktı ve emniyet kemerini taktı.

Turnball Root halinden memnundu. Sonunda uzun zamandır beklediği gün gelmişti. Kardeşi artık merhametine kalmıştı.

“Seni büyü gücünün tamamı tükenene kadar yirmi dört saat burada tutmayı düşünüyorum. Sonra yeniden kardeş olabiliriz. Gerçek bir takım. Belki de bana katılmaya karar verirsin. Bunu yapmasan da artık avantaj sende değil. LEP büyü gücü olmayan personeli çalıştırmaz.”

Root yerde iki büklümdü, yüzü arkasındaki cininkinden daha yeşildi. “Hayal etmeye devam et,” dedi. “Sen benim kardeşim değilsin.”

Turnball kardeşinin yanağını cimdikledi. “Bana ısınacak-sın kardeşim. Perilerin başı dara girince kimlere bel bağladığına çok şaşırırsın. İnan bana, biliyorum.”

“Rüyanda görürsün.”

Turnball iç geçirdi. “Hala pes etmiyorsun. Muhtemelen hala kaçış planları yapıyorsun. Belki de kardeşime zarar veremeyeceğimi düşünüyorsun. Bu mu? Bir kalbim olduğuna mı inanıyorsun? Belki de küçük bir gösteri yapsam iyi olur...”

Turnball, Yüzbaşı Kelp’in başım göğsünden kaldırdı. Trouble kendinden geçmek üzereydi. Evde çok uzun zaman kalmıştı. Bir daha hiçbir zaman büyü gücünün yüzde yüzüne sahip olamayacaktı. Bir grup cadı gücünü şarj etmediği sürece bu mümkün değildi. Ve bunun en kısa süre içerisinde yapılması gerekiyordu.

Turnball minik bir kafesi Trouble’ın yüzüne yaklaştırdı. İçindeki Mavi Tünel örümceği kafesi pençeledi.

Turnball, “Bu yaratıkları seviyorum,” dedi. “Yaşayan her şeyin içine girebiliyorlar. Bana beni hatırlatıyorlar. Bu küçük yaratık buradaki Yüzbaşı’nın işini görecek.”

Root elini kaldırdı. “Turnball, yapma.”

Turnball, “Yapmak zorundayım,” dedi. “Oldu bitti farzet. Yapabileceğin bir şey yok.”

“Turnball, bu cinayet.”

“Cinayet bir kelime. Sadece başka bir kelime.”

Turnball Root kafesin kapısıyla oynamaya başladı. Kapağı açmasına bir saniye kala bir iletişim çubuğu tavanı delip yere saplandı. Holly’nin hoparlörlerden gelen sesi evi temelinden sarstı.

“Turnball Root,” dedi. “Tutsakları serbest bırak ve teslim ol.”

Turnball kapağı kapattı ve kafesi cebine koydu. “Kız öldü, öyle mi? Bana yalan söylemekten ne zaman vazgeçeceksin, Julius?”

Julius cevap veremeyecek kadar yorgundu. Dünya kötü bir kabusu dönüşmüştü. Güçlkle nefes alıyordu.

Turnball dikkatini iletişim çubuğuna odakladı. Aletin sözlerini mekiğe göndereceğini biliyordu.

“Tatlı onbaşı, hayatta ve sağlıklı. Ah, her neyse. İstiyorsan sen buraya gel, ben dışarıya çıkmam. Sen gelirsen ben serbest kalırım. Sadece bu değil, bir de mekiğim olur. Ben gitmeye hazırlanırken beni yakalarsan tutuklanmam yasadışı olur ve avukatım seni bir kabak gibi oyar.”

Holly, “Evi havaya uçururum,” diye tehdit etti.

Turnball kollarını havaya kaldırdı. “Yap. Beni bu sefaletten kurtar. Ama ilk ışm gelince örümceği komutana yedireceğim. Root kardeşler bu saldırıdan sağ çıkamaz. Gerçekle yüzleş, Onbaşı. Bu ev ayakta durduğu sürece kazanamazsın.”

*

Mekikteki Holly, Turnbull'un hiç açık bırakmadığını anladı. LEP kural kitabını kendisinden daha iyi biliyordu. Mekik kendisinde olsa da üstünlük Turnbull'undu. Kuralları hiçe sayarsa Turnbull elini kolunu sallayarak dışarıya çıkar ve kendi mekiğiyle uzaklaşırdı. Mekiği büyük ihtimalle adanın bir yerinde gizliydi.

Bu ev ayakta durduğu sürece kazanamazsın.

Haklıydı. İnsan duvarları LEP subaylarının etrafını kuşattığı sürece kazanamazdı. Ama ya ev olmazsa?

Holly çabucak mekiğin özelliklerini gözden geçirdi. Standart yanaşma kısıkaçlarına sahipti. Kısıkaçlar mekiğin engebeli arazilere tutunmasını sağlıyordu fakat bir aracı başka bir yere çekmeye veya başka işlere de yarıyordu.

Bu ev ayakta durduğu sürece kazanamazsın.

Holly boynundan akan ter damlalarını hissetti. Delirmiş miydi? Planladığı şey mahkemede karşısına çıkar mıydı? Fark etmez, diye karar verdi. Perilerin hayatı söz konusuydu.

Pruva kısıkaçlarının güvenlik kapağını açtı ve mekiğin burununu balıkçı kulübesini gösterecek şekilde konumlandırdı.

Holly, "Bu son uyarı Turnbull," dedi. "Dışarıya çıkıyor musun?"

Turnball neşeli bir ses tonuyla, "Henüz değil," diye cevap verdi. "Ama sen istiyorsan gelip bize katılabilirsin."

Holly daha fazla konuşmaya gerek görmedi. Bir düğmeye basarak kısıkaçları aşağıya gönderdi. Bu mekikteki kısıkaçlar birbirine zıt manyetik alanlarla kontrol ediliyordu. Mekiğin karnındaki silindirik kısıkaçlar kulübeye doğru inerken göstergelerde bir ışık yanmaya başladı.

Holly kabloyu kıskaçların kafa yüksekliğine ulaşmaması için yirmi metreye ayarladı. Kıskaçlardan çıkan tutucular tahtaları, alçıyı ve döşemeleri kavradı. Holly kıskaçları geri çekti ve söküp aldığı parçayı bir kenara fırlattı. Tavanın büyük bir kısmı yoktu ve güney duvarı tehlikeli bir biçimde sallanıyordu. Holly bir resim çekti ve hemen bilgisayarda analiz ettirdi.

“Bilgisayar,” dedi. “Sesli komut.”

Bilgisayar, “Devam edin,” dedi. Mekik, LEP’in teknik işler sorumlusu Foaly’nin sesiyle konuşuyordu.

“Destek noktalarını belirle.”

“Belirliyor.”

Bilgisayar birkaç saniye içerisinde resmi üç boyutlu bir temsile dönüştürdü. Çizimde dört nokta kırmızıyla parıldadı. Bunlardan birine vuracak olursa bütün yapı çökecekti. Holly daha yakından baktı. Akademi’de en sevdiği derslerden biri yıkım işleriydi, birinci katın kuşak kirişini alırsa evden geriye kalanın yıkılacağını anladı.

Turnball’un öfkeli sesi hoparlörden geldi. “Ne yapıyor-sun?” diye kükredi. “Bunu yapamazsın. Kurallara karşı geli-yorsun. Çatıyı söküp alsan bile eve giremezsin.”

Holly, “Hangi ev?” diye sordu. Üçüncü kıskaç ateşledi.

Kıskaç kirişi yakaladı ve yerinden söktü. Ev ölümcül yara almış bir dev gibi inledi, titredi ve yıkıldı. Bu kadar ani olması Holly’ye çok komik geldi. Turnball ve Root’un artık gizlenecek yeri yoktu.

Holly, Turnball’un göğsüne lazeri dayadı. “Bir adım daha atarsan seni okyanusa gönderirim.”

Turnball, “Beni vuramazsın,” dedi. “Senin dövüş sertifikası yok.”

412

Yanındaki adam, “Hayır,” dedi. “Ama benim var.”

Trouble Kelp ayağa kalktı ve dev sandalyeyi de beraberinde götürdü. Turnball, Root’un üzerine atladı, ahşap ve et ayaklar birbirine karıştı, birlikte yere düştüler.

Holly mekikte kontrol panelinin üzerine bir yumruk indirdi. Turnball, Root’u lazerle vurmaya kendisini çok hazırlamıştı. Zaten artık kurallar konusunda endişelenmek için çok geçti. Mekiği güvenli bir mesafeye çekti ve inişe hazırlandı.

Kulübeden arda kalanların içinde Komutan Root’un gücü yerine geliyordu. İnsan evi etkili bir biçimde yok edildiği için büyüsüzlüğün etkileri azalıyordu. Öksürdü, başını iki yana salladı ve dizleri üzerinde doğruldu.

Trouble enkazın içinde Turnball ile dövüşüyordu. Dövüşüyor ve kaybediyordu. Turnball daha yaşlı olabilirdi ama deliydi ve çok öfkeliydi. Yüzbaşı’nın yüzüne ardı ardına yumruklar indirdi.

Julius tüfeği yerden aldı. “Pes et, Turnball,” dedi. “Bitti.”

Turnball’un omuzları çöktü, yavaşça kardeşine döndü. “Ah, Julius. Küçük kardeşim. Bir kez daha aynı yerdeyiz. Kardeş kardeşe karşı.”

“Lütfen susar mısın? Ellerini başının arkasına koyup yere yat. Pozisyonu biliyorsun.”

Turnball yere yatmadı, yavaşça yerinden kalktı ve karşısındaki etkilemek için konuşmaya devam etti. “Böyle bitmek zorunda değil. Beni bırak. Hayatından sonsuza kadar çıkarım.

Benden bir daha haber almazsın, yemin ediyorum. Bu plan başından beri bir hataydı. Şimdi çok pişmanım.”

Root’un enerjisi geri döndükçe kararlılığı da arttı. “Kes sesini, Turnball yoksa seni olduğun yerde vururum.”

Turnball hafifçe gülümsedi. “Beni öldüremezsın, biz aileyiz.”

“Seni öldürmek zorunda değilim sadece bayıltmam yeterli. Şimdi gözlerime bak ve bunu yapmayacağımı söyle.”

Turnball kardeşinin gözlerine baktı ve gerçeği gördü.

“Hapse gidemem kardeşim. Ben sıradan bir suçlu değilim. Hapis beni mahveder.”

Turnball çevik bir hareketle cebindeki kafesi çıkarttı. Kapağı açtı ve örümceği yuttu. “İşte yaşlı adam örümceği yutar,” dedi. “Elveda kardeşim.”

Root üç adımda yıkık mutfığa girdi. Dolap kapaklarından birini açıp içindeki yiyeceklere göz gezdirdi. Kolay kahve paketlerinden birini aldı ve ağzını yırttı. İki adımda yere düşen kardeşinin yanına gitti ve kahveyi boğazından aşağıya döktü.

“Bu kadar kolay olmayacak Turnball. Sen sıradan bir suçlusun ve sıradan bir suçlu gibi hapse gireceksin.”

Turnball’un kıvrınması bir süre sonra durdu. Örümcek ölmüştü. Yaşlı peri yaralıydı ama yaşıyordu. Root çabucak adamın bileklerini kelepçeledi ve Trouble’ın yanına koştu.

Yüzbaşı doğruluyordu. “Üzerinize alınmayın Komutan ama kardeşiniz bir cin gibi yumruk atıyor.”

Root neredeyse gülümsedi. “Çok şanslısın Yüzbaşı.”

Holly bahçeden koşarak içeriye girdi ve mutfaktan arda kalanlara adım attı.

“Her şey yolunda mı?”

414

Root inanılmaz stresli bir gün geçirmişti ve Holly ne yazık ki öfkesinin patlayacağı kişiydi.

“Hayır, Short, her şey yolunda değil,” diye kükredi. Üzerindeki tozu silkeledi. “Egzersizim kötü şöhretli bir suçlu tarafından berbat edildi, Yüzbaşım bir domuz gibi yakalandı ve sen verdiğim emirlere karşı gelip bir mekiği uçurdun. Demek ki dava berbat oldu.”

Trouble, “Sadece bu dava,” dedi. “Geçmişteki suçları için yüzlerce yıl hapis yatar.”

Root, “Konumuz bu değil,” dedi. Teslim olmadı. “Sana güvenemem Short. Bizi kurtardın, bu doğru ama Recon sessiz olmayı gerektirir ve sen sessiz değilsin. Yaptıklarından sonra bunu söylemem mantıksız gelebilir ama senin gibi birine ekibimde ihtiyaç yok.”

Trouble, “Komutan,” dedi. “Kızı böyle yüzüstü bırakamazsın. Holly olmasaydı şimdi benden arda kalan parçalar çözünmeye başlamıştı.”

“Bu karar sana ait değil Yüzbaşı. Bu uçuş senin değil. Ekip güvene dayalıdır ve Onbaşı Short güvenimi kazanmadı.”

Trouble afalladı. “Özür dilerim efendim ama ona adil bir şans vermediniz.”

Root subaya ters bir bakış attı. Trouble en iyi adamlarından biriydi ve bu kız için kariyerini riske atıyordu.

“Pekala, Short. Fikrimi değiştirecek bir şey yapabilirsen şansını elde edersin. Tek şansın. Bunu yapabilir misin?”

Holly, Trouble’a baktı, kendisine göz kırptığına yemin edebilirdi. Trouble’ın göz kırpsı kendisine akla hayale gel-

meyecek, saçma sapan ve mevcut durumla hiç ilgisi olmayan bir şey yapmak için cesaret verdi.

“Sadece bu, Komutan,” dedi.

Holy paintball tabancasını çekti ve Komutan Julius Root’u göğsünden üç kez vurdu. Root darbelerin etkisiyle bir adım geriledi.

Holly, “Ben seni vurmadan beni vurursan ekibe girersin, sorgusuz sualsiz,” dedi.

Trouble kusana kadar kahkahalar attı. Sözün gelişi. Büyü hastalığı yüzünden midesi bulanıyordu. “Oh Tanrım,” dedi. “Seni yakaladı Komutan. Bunu sen söyledin. Son birkaç yüzyıldır bunu söyleyip duruyorsun.”

Root parmağını göğsündeki boyaya götürdü.

Holly parmakuçlarına baktı, kuvvetten tamamen atılacağına emindi. Solda, Turnball avukatını istiyordu. Tepelerinde ve tarlaların üzerinde kuş sürüleri daireler çiziyordu. Unix ve Bobb kendilerini kimin vurduğunu merak ediyor olmalıydı.

Holly sonunda riski göze alıp kafasını kaldırdı. Komutanın yüzü karmaşık duygularla bükülmüştü. Öfke vardı fakat şaşkınlığı da gayet açıktı. Ve belki, sadece belki, bir parça da takdir barındırıyordu.

Sonunda, “Beni işaretledin,” dedi.

Trouble, “Bu doğru,” dedi. “İşaretledi.”

“Ve ben dedim ki...”

“Evet, dedin.”

Root, Trouble’a döndü. “Nesin sen? Bir papağan mı? Sesini keser misin, burada gururumu yutmaya çalışıyorum.”

Trouble dudaklarını kilitledi, hayali anahtarı bir kenara fırlattı.

416

“Bu, departmana bir servete mal olacak, Short. Burayı yeniden inşa etmek ve hasarı gizlemek için buraya dev dalgalar göndermek zorundayız. Bunu yapmak benim altı aylık bütçemin yok olması anlamına geliyor.”

Holly, “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Özür dilerim efendim.”

Root cüzdanını çıkarttı, departmanı simgeleyen gümüş meşe palamutlarını eline alıp Holly’ye fırlattı. Holly şaşkınlıktan az kalsın meşe palamutlarını yere düşürüyordu.

“Onları tak. Recon’a hoşgeldin.”

Holly, “Teşekkür ederim, efendim,” dedi. Meşe palamutlarını klapasma taktı. Güneş ışınlarını yakalayan rozet bir uydu gibi parıldadı.

Komutan, “Birimin ilk kadın üyesi,” diye homurdandı.

Holly kendine hakim olamadığı için gülümsemesini gizlemek için başını öne eğdi.

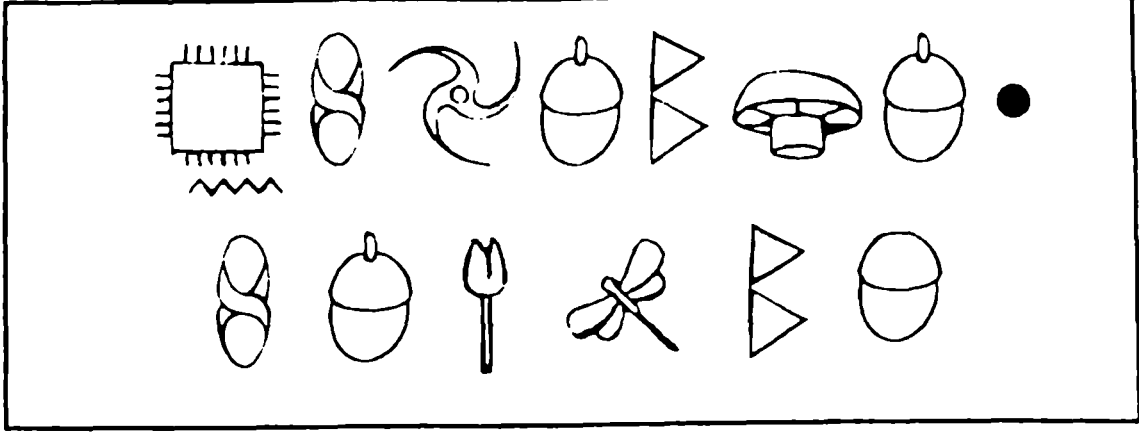
Root, “Altı ayda başarısız olacak ve bana bir servete mal olacaksın,” dedi.

İlkinde yanıliyordu ama ikincisinde haklıydı.



Gnome dilindeki şifreyi, aşağıdaki alfabeyi kullanarak çözün ve isterseniz netteki sözlükleri kullanarak Türkçe'ye çevirin.

417



GNOME ALFABESİ

a	b	c	d	e	f	g
h	i	j	k	l	m	
n	o	p	q	r	s	t
u	v	w	x	y	z	space



EOIN (bu arada "Owen" diye okunuyor) **COLFER** İrlanda'nın güneydoğusundaki Wexford'da doğup büyüdü.

Eoin, Artemis Fowl'un resmi biyografi yazarı ve genç suç dehasının maceralarını anlatan beş mega-satar romanın sorumlusu. Artemis Fowl, Colfer'in fantezi dünyasında yaşadığını ve onun hakkında sansasyonel hikayeler yazdığını iddia ediyor.

Ancak Artemis bundan hoşlansın ya da hoşlanmasın, Colfer'in biyografileri inanılmaz derecede başarılı oldu, listeleri zorladı ve sayısız ödül kazandı.

Colfer halen İrlanda'da yaşıyor ama tam olarak nerede olduğunu söylemek istemiyor. Çünkü genç efendi Fowl ve koruması Butler'la bir kez daha karşılaşmaya hiç niyeti yok!